

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№
62

Κ.Π.ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

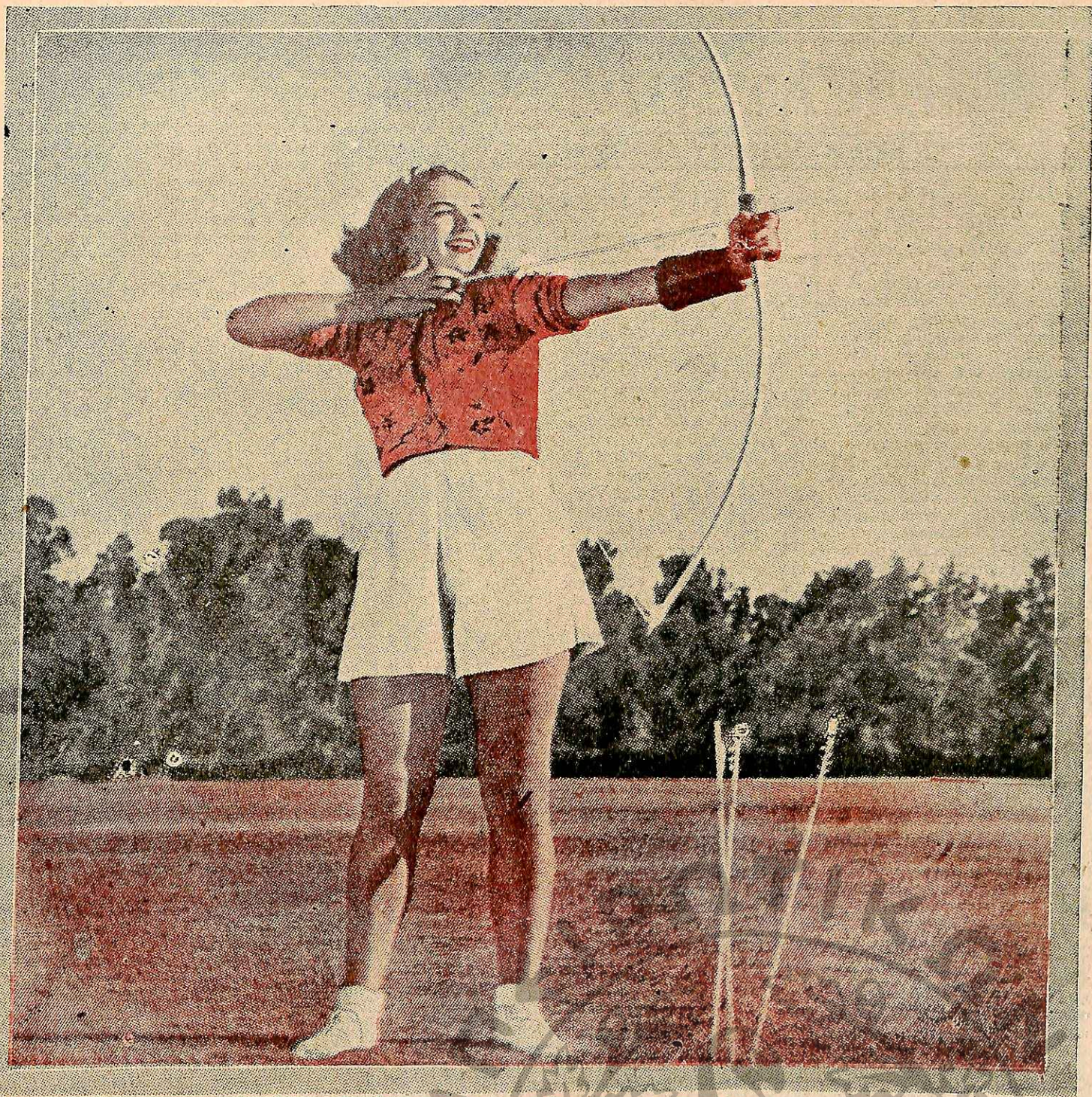
ΣΕΛ

72

ΑΡΧ.
5

Άφρικανικός έρωας

ΑΝΡΙ
ΚΙΣΤΕΜΕΚΕΡ

**ΚΥΡΙΑ
ΜΟΥ**

Κυρία μου, σέ σάς ίσως θά ταίριαζε
όχι ένα ποίημα τέτοιο—«φανταχτερό»
όπως θά τώλεγεν ό κ. Μαλακάσης—
μά κάποιο μαντριγκάλ «φιέρ ε τρίστ»
ώσαν κι' αυτό πού ό Βερλαίν θ' αὐτοσχεδίαζε
γιά ένα σπάνιο κομφοτέχημα τῆς πλάσης.

Ἐκεῖ, θά σάς ὑμνοῦσα ὡς αἰθέριο
πλάσμα γεμάτο μιᾶ παράξενη γοητεία,
ὡς κάτι ἀβρόν—δίχως παρόν καί παρελθόν—
καί τήν «ψυχή» σας θά παρουσίαζα, Κυρία
μου, τεχνικά καί ἀνυπέρβλητα
κι' ἔτσι θάχε κι' ἡ ποίησις κάποιον προορισμόν...

Δέν θάχε πρόθεσι, τὸ ποίημα, καμμία
Θάταν ἀνώφελο, κομψό, σάν ένα κόσμημα...
Θάτανε, ἴσως περιττό καί νάχε γίνεῃ...
Ἰχνη δέ θάχεν ἀπὸ πόνου ἢ ἀπὸ δόνη...
Θάταν δίχως ψυχὴν, ένα παιχνιδίσμα...
Θάτανε τὸ πορτραῖτό σας, Κυρία!

Ν. ΧΑΓΕΡ-ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Β' ΤΕΥΧΟΣ 62

Γραφεῖα: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939

Μελτέμια

ΟΙ «ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ»

Μεγάλοι θα είναι, λέγουν, οι «κίνδυνοι του αέρος» εν καιρώ πολέμου. Αλλά μήπως είναι μικρότεροι τώρα, εν καιρώ ειρήνης; Αυτές τις μέρες το μελτέμι αναποτάσσει τους δρόμους. Ο τρελλός αυτός καλοκαιρινός άνεμος δεν μας λυπάται καθόλου. Παραλαμβάνει επί του πεζοδρομίου μία χοντρή κυρία, τρικυμίζει τα φουστάνια της και απειλεί να μας προσφέρει ένα θέαμα αποτρόπαιου. Δυό πόδια ελέφαντος, τα οποία καλακεύονται να πιστεύουν, είναι γυναικεία. Αυτοί είναι οι πραγματικοί «κίνδυνοι του αέρος».

Ο άνεμος παθαίνει μέσα στην πόλη μία παραίτηση. Όλη την κοινωνία την βλέπει σαν μία απέραντη αβουσία κινουμένων αγαλμάτων, των οποίων επιχειρεί να κάμει τ' αποκαλυπτήρια. Ακολουθεί προς το τοίχο την καθιερωμένην τελετή. Βγάζει εν πρώτοις λόγον, δηλαδή μιμνείται τους ρήτορας των αποκαλυπτηρίων. Η μάλλον οι ρήτορες μιμνούνται τον αέρα, διότι κι αυτοί αερολογούν.

Κατόπιν με μίαν απότομη πνοή αποκαλύπτει το «αριστούργημα της φύσεως». Και βλέπομεν πόδια και των τριών ρυθμών, Ίωνικο, Δωρικό και Κορινθιακό. Βλέπομεν μετέπει, όχι ναών, αλλά ανθρώπων, απαλλασσόμενους από το καπέλλο. Βλέπομεν Νίκες της Σαμοθράκης και άλλα γλυπτά δημιουργήματα, γεμάτα ζωή και κίνηση.

ΚΑΙ ΠΕΛΟΙΟΓΡΑΦΟΣ

Αλλά φαίνεται, ότι ο αέρας έχει κακό γούστο. Η μάλλον δεν νοιώθει από αισθητική. Μας προσφέρει πολλάκις να θαυμάσωμεν ως προϊόντα του έργου του ημιουργού της Δημιουργίας μερικούς άκατεργάστους, σαρκίνοους δγκους και μερικά εκπρωματικά σώματα, που είναι σαν να έχουν βγεί από την σμίλην κάποιου άδεξιου ή ουρρεαλιστού τεχνίτου. Μας δείχνει, όπως, ελπίζω, τα τρομερά θέληγτρα της χοντρής κυρίας ή τις αξιοθρήνητες κινήσεις της αναιμικής δεσποινίδος, τις οποίες, μόλις βλέπομα, θυμωμάστε ν' αγοράσωμε σπέρτα...

Μπορεί όμως να συμβαίνει και το άλλο. Το μελτέ-

τους οποίους έκλαμβάνει ως εκτελεστικά όργανα. Και τίθεται και ο ίδιος εις καταδίωξιν του δραπέτου.

Σε μία στιγμή, του περνά από το μυαλό ή ιδέα, ότι ενεργεί κάτι παράνομο: Ίδως θέλει να συλλάβη το καπέλλο, χωρίς να έχη έν-

Επίκαιρες χιουμοριστικές σκέψεις Υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Μι ίσως να μην πιστεύη σοβαρώς στην καλλιτεχνική αξία των αποτροπαίων σωμάτων, τα οποία υπογραμμίζει με τις πνοές του. Πιθανόν να μη μας τα δείχνει, για να τα θαυμάσωμε ως άριστουργήματα. Αλλά μάς τα προσφέρει ως επιτυχημένες γελοιογραφίες.

Εν τοιαύτη περιπτώσει θα πρέπει να συγχαρούμε τον άνεμο. Διότι ως γελοιογράφος επιτυγχάνει θαυμάσια. Όλα τα άσχημα σώματα κινούν τον γελοιογραφικόν του οιστράν. Τα σατυρίζει δαλύτητα. Μας τα δείχνει σ' όλες τις καμικές των... αδυναμίες.

Χωρίς άλλο, αυτή είναι ή θέσις του άνεμου έναντι της ανθρωπίνης άσχημίας. Αρπάζει, ότι μόλις μάς δείξη μίαν καρικατούρα, ανθρώπου, τήν... σφουρίζει αυτός πρώτος και καλύτερος

ΚΑΙ ΚΩΜΩΔΙΟΠΟΙΟΣ

Σκηνοθετεί και μικρές κωμωδίες δ άνεμος. Η πιό συνηθισμένη είναι εκείνη, που θα μπορούσε να τυλοφορηθ: «Η άρπαγή του καπέλλου».

Εκτυλίσσεται στο δρόμο. Ο γηραιός συνταξιούχος δικαστικός βαδίζει αξιοπρεπής και σοβαρός. Ο αέρας δεν σηκώνει την σοβαρότητα. Έρχεται με όρμη και αρπάζει το καπέλλο και το κυλά στο πεζοδρόμιο.

Και τότε, αρχίζει ένα κωμικό κυνηγητό. Ο συνταξιούχος δικαστικός θυμάται την παλαιάν δράσιν του, όταν είχε χρηματίζει εισαγγελεύς.

— Πιάστε το!..., φωνάζει στους άλλους διαβάτες,

ταλμα συλλήψεως; Αλλά αυτός ο γραφειοκρατικός τύπος δεν μπορεί να τηρηθί στην παρούσα κρίσιμη στιγμή. Το καπέλλο κυλιέται προς τους τροχούς των αυτοκινήτων με καταφανή την διάθεσιν ν' αυτοκτονήση.

Τρέχει δ συνταξιούχος. Αλλά μπροστά απ' αυτόν τρέχουν άλλοι, νεώτεροι διαβάται, έθελονταί στο κατ'οικονομικό απόσπαισμα. Έπι τέλους ένας ύστερα από μακράν καταδίωξιν, ανασύρει το άτιθακιο καπέλλο κάτω από τους τροχούς ενός φορτηγού αυτοκινήτου. Γυρίζει και αναγγέλλει το πράγμα στον ιδιοκτήτην του:

— Πάει το καπέλλο, μπάρμπα. Τό πάτησε το αυτοκίνητο.

— Τι λές, μωρέ;

— Νάτο!

Και το δείχνει γινωμένο σαλάτα. Ο γηραιός συνταξιούχος απονέμει τιμάς εις το νεκρόν του καπέλλο, Ιστάμενος ενώπιόν του... άσκεπής. Ήταν πράγματι ή να ήρωικό καπέλλο! Έπι προτίμησε να πεθάνη, παρά να γυρίση στην σκληραβία του κυρίου του. Καλύτερα άλλων λεπτών ελεύθερη ζωή, παρά σαράντα χρόνια σκληραβία και φυλακή. Και αν κρίνη κανείς από το έξεθρο χρώμα των ολκτρών υπολειμμάτων, το ήρωικό εκείνο καπέλλο ή ή είχε υπηρεσίαν τεσσαρακονταετή στην κεφαλήν του συνταξιούχου...

ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΑΘΗΣ

Η φιλομάθεια του αέρος είναι μεγάλη. Όταν θρρή ανοικτό βιβλίο, έννοει να το διεξέλθι μέχρι τέλους. Είναι πάντα βιαστί

κός, όπως και ή σημερινή μαθητιώσα νεολαία. Ρίχνει μερικές φευγαλέες ματιές στο περιεχόμενο του βιβλίου και μετά τό εγκαταλείπει. Όπως ακριβώς και οι σύγχρονοι μαθηταί.

Είναι εξθρός της γραφειοκρατίας. Θθάνει να μην μπη σέ δημόσιο γραφείο. Αμα μπη, δεν αφήνει επάνω στα τραπεζία έγγραφο για έγγραφο. Τά σκορπίζει στο πάτωμα με μίαν εσχάτην περιφρόνησιν.

Ειδικώς στην Αθήνα, ο αέρας είναι και αρχαιολάτρης. Χάρis σ' αυτόν έρχομαστε σέ στενώτερη έπαφή με την ένδοξη αρχαιότητα. Αναπνέομεν την σκόνη που έσκέπασε τά άσπα του Περικλέους και της Ασπασίας. Επίσης και ως μουσουργός είναι αξιοθαύμαστος. Κατασκευάζει όρχήστραν με τά πιό άπίθανα όργανα: Τήν κομποδόχο, που ουρλιάζει στα φυσήματά του κι' έτσι παίζει τον ρόλον σαξοφόν, τά μουσασδόχοι να της ταράσσας, τις άνοιχτές έξώπορτες και τους άναποδογυρισμένους τενεκέδες.

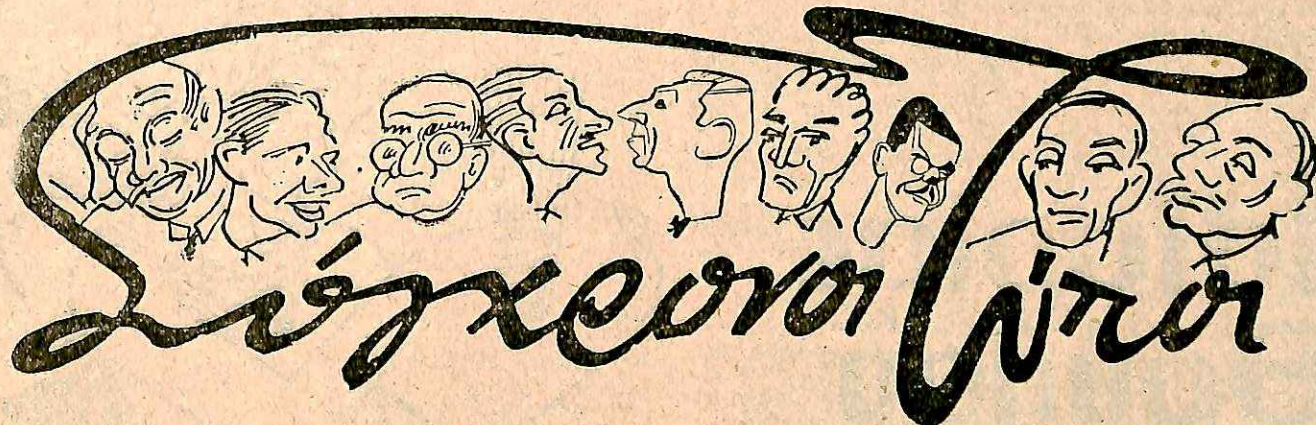
Παραλαμβάνει έναν διαβάτην, του άνακατεύει τά μαλλιά και τόν κάνει να μοιάζη με μουσουργόν σέ στιγμές έμπνεύσεως. Νομίζεις έτσι πως βλέπεις έναν συνάδελφον του Λίστ, ένφ' άπλούστατα πρόκειται περί ηλιανόδιου μανάνη.

ΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΕΥΣ

Η μυθολογία λέγει ότι ο Βορράς άπήγαγε την κόρην ικάποιου παλαιού θασιλέως των Αθηνών. Ο άνεμος, δηλαδή, είναι ο πρώτος αίσθηματικός άπαγωγεύς. Τόν ρόλον του αυτόν επιχειρεί να κρατήση και σήμερα. Διαπαραώνει τά θηλυκά και δοκιμάζει να τά παρασύρη με τό μέρος του. Προηγούμενως τούς ψιθυρίζει στο αυτί προφανώς ένα σωρό έρωτόλογα. Ακολουθεί δηλαδή και ο αέρας την στερεότυπη τακτική όλων των άπαγωγέων. Προσπαθεί να επιτύχη ώστε τά μυαλά της νέας να πάρουν... αέρα.

Είναι άκαταγώνιστη του άνεμου ή έξυπνάδα. Τήν δείχνει σέ πλείστες περιπτώσεις. Επί παραδειγματι, τώρα, που γράφο, άντελήγη φαινεται ότι μιλώ γ' αυτόν και ήρθε με κατεργαριά να μου αρπάξη τό χειρόγραφο. Μ' αυτόν τόν τρόπο θά έξυπνηρέτοσε πολύ τούς άναγνώστες. Αλλά έίδε φαίνεται ότι και σ'α χειρόγραφα αυτά υπάρχει άκατάσχετη άερολογία και έστριψε, φοβηθείς τόν συναγωνισμόν.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Μιά έμμετρη σειρά του συνεργάτου μας Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΧΙΥ. Ο ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ

Της Τέχνης τά έσώψυχα τόν έχουν παρασύρει και τ' ότι δεν εύρεθηκε κανένας να τόν δείρη! Διότι, φίλοι, απ' αρχής να σας τό πω όφείλω: αυτός ο τύπος θάστρωνε με λίγο, έστω, ξύλο, και δεν θά έξετρέπετο ως έχει έκτραπη. Τώρα τόν εγκατέλειψε τελειώς ή ντροπή

και έχει τό κουράγιο με έναν πράσινο σταυρό να παριστᾷ... μουράγιο, να ζωγραφίζει μιᾷ ελῆά και να τη λῆη... κάστρο, αντί ματιών στα πρόσωπα να θάζη ένα... άστρο, να σχεδιάζη σώματα όλως διαφανή, να κάνη, τέλος, ό,τι βρῆ και ό,τι του φανῆ! Αυτόν, λοιπόν, τόν έξαλλον καί... λυσσαλέον τύπον, μόνον τό ξυλοφόρτωμα, καθώς και πριν σας είπον, εις την εϋθειαν την όδόν μπορούσε να τόν φέρη, θιαίως αφαιρώντας του κι' εϋθὺς από τό χέρι παλέτταν και χρωστήρα.

Η έμπνευσις του τύπου μας συνήθως είναι στείρα, έξ οδ και ή καταγωγή σ'αυτού έξωφρενισμούς του, σέ πράγματα άλλόφρονα και κατωτέρου γούστου. Παρ' όλ' αυτά δι' έαυτὸν έχει τρανήν ιδέαν και θεωρεῖ άνόητον, εϋήθη και χυδαίαν της Τέχνης κάθε σώφρονα και θετικήν έκδήλωσιν.

ΧΥ. Ο «ΟΥΛΤΡΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ»

Χωρίς αυτόν, άγαπητοί, ή λέξις σχιζοφρένεια είναι πολύ άμφίβολον έαν θά είχε έννοια ή έκδηλώσεις, γενικά, πλείοτερον άδράς. Τά φίλμ που κατεσκεύασε τό πάλαι ο Μαδράς, της «Σταχτοπούτας» τό γνωστόν τό βῆμα τό γεν-

(ναίον, φαίνονται πράγματα σοφά και αξιοσημνόμενα έμπρός εις τά άχώνευτα έργα που ο τόπος μας να γράφη έννοει. Λέει πως έχει μέσα του τρομακτική πνοή, ότι αυτός κατάλαβε της Τέχνης την ούσία, ότι θά γίνη ένδοξος (στην... άλλη παρουσία), πως ήτανε άτύχημα να γεννηθῆ έδω και όχι στο Παρίσι...

Και δεν τά λέει όλ' αυτά για να σαχλαμαρίση, αλλά διότι έχασε και κρίσιν και αιδώ, έξασφαλίσας ούτω πως την άτιμωρησίαν διά την κάθε τραγικώς δεινήν άνοησίαν που λέει ή που γράφει... Αλλοίμονο αν μπλέξετε με τοϋτο τό συνάφι!

Στον Μαρινέττι, ειδικώς, έχει δεινήν προσήλωσιν και θεωρεῖ ως θέσφατον τό κάθε διδαγμά του. Απέχει ή θεωρία του έκ της του έμπραγμάτου, του θετικού, του υγιούς, του ίσορροπημένου και ούτω, θέλοντας να θγῆ «έξω του τετριμμένου της Τέχνης περιβάλλοντος», όποτε θλα θ' άλλασσαν, τά έχει κάνει... θάλασσαν!

★

Αλλά δεν είναι, φίλτατοι, μονάχα οι ζωγράφοι του Μαρινέττι θύματα και του φουτουρισμού. Και κάθε νέος συγγραφεύς που άγνοεί τι γράφει α'τοδικαίως κλείνεται έντός του όρισμού που άνωτέρω έγραφα εν πλήρει άναλύσει. Καθεις έκ τούτων έννοει δεινώς να μας ζαλίση με τρόπον άσυγχώρητον κι' ούδόλως συνετόν με έργα «ιδιόρρυθμα πολύ συγχρονισμένα» που φσίνοντ' έμπνευσμένα από... κακοηθέστατον, τῷ όντι, πυρετόν!

★

Σ' αυτόν της Τέχνης τόν πολύ σκληρόν διασυρμόν υπάρχουνε και μερικά που βρίσκουνε ειρμόν και θεωροῦν τη λογική κακή κι' έπιζημία. Όλοι αυτοί εύρίσκονται εις τά... φρενοκομεία!..

Τά πάντα άπωλέσατε σέ μιᾷ στιγμή και μόνη, έκτός της... φλούδας, θέβαια, που έχει τό λεμόνι και, γενικώς, της... γενικής άποδοκιμασίας. Αϋτό διά τόν τύπον μας στερείται σημασίας γιατί πιστεύει, πράγματι, χίλιες φορές στα χίλια ότι τόν λένε παλαβό οι άλλοι από ζήλεια γιατί δεν είναι εύκολο να γίνουν όμοιοί του, να έχουνε την πλούσια τη φλέβα τη δική του... Μαλλιᾷ μεγάλα πάντοτε αυτός ο ήρως τρέφει και πάντα τ' αναστρέφει διά να ξεχωρίση για να μπορῆ κι' από μακριά κανείς να τόν γνωρίση και να τόν χαιρετᾷ, άσχετως αν μετά την πλήρη από σεθασμό εκείνη χαιρετούρα, ο χαιρετών συνάνθρωπος τόν... λυώνει στην καζούρα!

★

Αυτός, λοιπόν, ο άνθρωπος ο δίχως προκοπή, όστις έκπροσωπεί την Τέχνην—όπως λέγεται—της ατελευταίας μόδας, έχει μυαλό. Μά, φαίνεται, τό έχει εις τούς πόδας!

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Από τό έρχόμενο

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΣΕΙΡΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

«ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ

στις ελληνικές θάλασσες»

Ιστορία και Θρύλου

ΕΚΔΒΗ

Η βασίλισσα της Τροίας Έκάδη, ή γυναίκα του Πριάμου, είδε πτόν ύπνο της κάποτε, πού ήταν έγκυος, πώς γέννησε έναν αναιμμένο δαυλδ, πού έκασε την πόλι' κι' έκείνο τ' άνειρο κατατρόμαξε κι' αύτην και τόν άνδρα της.

Ο Πρίαμος κάλεσε τόν γυιό του Αίσακον, πού είχε από την άλλη γυναίκα του, την Άρίδη και ήταν όνειροκρίτης και τόν ρώτησε τί έπρεπε νά κάνει. Ο Αίσακος τόν συνεβούλευσε νά πνίξη τόν έρέφος, γιατί θά ήταν ή καταστροφή της πατρίδος και ό Πρίαμος πραγματικά τόν παρέδωσε μάλλιν γεννήθηκε, στόν δούλο του Άγέλαο νά τόν άφήση στην Ίδη, τόν ψηλό βουνό.

Ο δούλος συμμορφώθηκε με τή διαταγή τού κυρίου του, άλλ' όστερ' από πέντε μέρες ξαναβρήκε ζωντανό τόν παιδάκι, γιατί τόν θήλαζε μια άρκουδα. Τό σπλάχνισθηκε τότε, τόν πήρε σπλά του, τόν έτρεφε γιά παιδί του, και τόν δνόμασε Πάριν (όνομα πού έσήμαινε «δέν τόν έπιανε θάνατος»).

Όταν μεγάλωσε ό Πάρις, υπερέιχε απ' τούς συνομήλικές του στην όμορφιά και στή δύναμι, και τόν τελευταίο τούτο απέδειξε σέ μια συμπλοκή εναντίον ληστών πού άπειράθησαν ν' άρπάξουν τόν πολυπό του. Από τότε γιά την παλληκαριά του τόν έλεγαν και 'Αλέξανδρο.

Όταν κάποτε, άπεσταλμένοι τού βασιλιά Πριάμου, πήγαν και τού πήραν ένα έκλεκτό θώδι, γιά νά τόν δώσουν έπαθλο σέ κά-

ποιον άγώνα, ό Πάρις πού τόν υπεργαπούσε, άκολούθησε τούς άπεσταλμένους γιά νά λάβη και αύτός μέρος στούς άγώνες κι' άν νίκηση νά ξαναπάρη τόν άγαπημένο του θώδι. Νίκησε πραγματικά και τόν πήρε, αλλά έπειδή σέ μια σιγμή σκούνηξε τόν άδελφό του τόν Έκτορα, έκείνος τράβηξε τόν σπαθί και τόν κυνήγησε· κι' ό Πάρις φεύγοντας, πήγε και ζήτησε προστασία στόν θωμό τού Διός, όπου ύπηρετούσε ως Ιέρεια ή άδελφή του Κασσάνδρα, ή όποια και τόν άνεγνώρισε.

Ο Πρίαμος δέχθηκε με μεγάλη χαρά τόν παιδί τού πού νόμιζε πεθαμένο. Τό όνειρο είχε λησμονηθή· ό φόβος είχε περάσει και τόν ξαναβρεμένο παιδί άφησε στην Ίδη την γυναίκα του Οϊνώνη, και έμεινε εύτυχισμένο σ' άνάκτορα.

Αργότερα ό πατέρας του τόν έστειλε με ισχυρό στόλο στη Σαλαμίνα νά ζητήσει την 'Ησιόνην, πού κρατούσαν εκεί. 'Αλλ' ό Πάρις αντί νά πάη στην Σαλαμίνα, έπλευσε στόν Λακωνικό κόλπο, άπεβίβασθη στό Γύθειο, πήγε στην Σπάρτη και έφιλοξενήθηκε απ' τόν βασιλιά Μενέλαο. Όταν ό Μενέλαος έφυγε γιά την Κρήτη, τού έκλεψε την ώραία 'Ελένη, την γυναίκα του και πήγον στην νησίδα Κρανάνη, στόν κόλπο τού Γυθείου. Κι' από κεί κατέφυγαν στην Τροία.

Αργότερα οι Έλληνες την έπολιορκησαν και μετά δέκα χρόνια την έκυρίευσαν. Ο δαυλός πού γέννησε ή Έκάδη έκασε τόν Ίλιον, σκότωσε τούς ήρωικώτερους Τρώες, ξεθεμάλωσε την πόλι, Ο Πάρις,

τραυματισμένος από τά δηλητηριασμένα θέλη τού Φιλοκτήτη πέθανε στην Ίδη, έπειδή ή πρώτη γυναίκα του άρνήθηκε νά τόν θεραπεύση, τά πενήντα άδέλφια και ό πατέρας του σκοτώθηκαν, οι άδελφές και ή μητέρα του, σκλάβες στά πλοία των Έλλήνων, έρισκόνταν τώρα στά Θρακικά παράλια· τρελή ή παρθένα Κασσάνδρα, άπαρηγόρητη ή Άνδρομάχη, ή γυναίκα τού Έκτορα, πού της γκρέμισαν τόν μικρό γυιό από τά τείχη, μισότρελλη από την όδυν ή γρηά· βασίλισσα, ή Έκάδη, πού, σάν νά μην έφθαναν οι άλλες συμφορές, είδε νά σφάζουν στόν τάφο τού Άχιλλέως την μικρότερη κόρη της, την Πολυξένη.

Μάτια είχε ζητήσει ή Έκάδη νά σφάζουν αύτην αντί γιά εκείνην. Δέν τόν δέχθηκαν και της έστειλαν μήνυμα νά πάη νά πάρη τόν παρθενικό κορμί της κόρης της νά τόν θάψη, πριν ξεκινήσουν γιά την παντοτεινή της σκλαβιά και γιά τ' άλλα τ' άτέλειωτα θάσανα πού της προκάλεσε ό αναιμμένος δαυλός πού γέννησε.

Με τά μάτια της στερεμένα από δάκρυα — και μήπως είχε πάψει νά κλαίη ούτε μια στιγμή ή δυστυχισμένη βασίλισσα; — άφησε θάση ό γογγυτό, και παρκαλέσε μια σύνδουλή της νά πάη νά της φέρη νερό.

Πάρε ένα άγγείο και βούτηξε τόν στή θάλασσα, βαρυσαναστέναξε, και φέρτο μόν νά λούσω γιά όστερνή φορά την κόρη μου, την άνύμφευτη νύφη και παρθένα άπάρθενη, και νά την νεκροστολίσω έπειτα,

άλλά με τί; Δέν θά μπορέσω... Τί νά κάνω; Μ' ό,τι στολίδια έχουν μαζί τους οι όμόσκληρές μου. Έρμα παλάτια μου! Μαύρα μου πλούτη! Κακότυχ ή γώ, σέ ποιά έλεεινή θέσι έφθασα...

Τά γόνата της έλύγισαν και ή φωνή της έκόπη. Σωριάστηκε χάμω με κλεισμένα τά μάτια, με τή καρδιά και τόν νού στό σκοτάδι, ενώ ή άπελπισία της φυσούσε στην ψυχή της τόν θάνατο.

Ξαφνικά ξεπεταχθηκε από ένα θρήνο πού άντήχησε δίπλα της.

— Δυστυχισμένη, Έκάδη πού ξεπερνάς κάθε άνδρα στά θάσανα και κάθε γεννήα γυναικεία! άκούσθηκε νά λέη μια φωνή. Πιό δυστυχισμένη κι' απ' ό,τι λέω, κυρά μου, χάθηκες! Άν και βλέπης φώς, δέν ζής. Σβύνεις χωρίς παιδί, χωρίς άντρα και χωρίς πατρίδα!...

Άνασκήθηκε σάν όπνωτισμένη ή Έκάδη, και με υπόκωφη φωνή, ψιθύρισε:

— Δέν λές καινούργια, άρδειασες όσα ήξερα...

Είδε την ύπηρέτρια πού είχε στείλει νά φέρη νερό, νάχη άφημένο μπροστά της σκεπασμένο μ' ένα σενδόνι κάποιο πτώμα.

— Μα τί; ρώτησε. Φέρνεις της σφαγμένης μου κόρης, της Πολυξένης, τόν λείψανο, πού μού μνηούσαν νά πάω νά θάψω;

— Αύτή δέν ξέρει τίποτα! έίπε βαρυσαναστέναζοντας ή σκλάβια. Μόνον θρηνεί την Πολυξένη· εινε μακριά από τά νέα κακά.

— Άλλοίμονό μου της δόλιας! Μήπως μούφηρες την τρελλάμενη Κασσάνδρα εδώ;

— Μίλησες γιά τή ζωντανή! Και δέν κλαίς γιά τόν πεθαμένο!

Και ξεσκαπάζοντας τόν πτώμα, πρόσθεσε:

— Νά, κύτταξε τόν γυναιμμένο σωμα του. Θά σού φανή άνέλπιστο και παράδοξο.

Είδε και τρώσξε και ρίγος φρίκης συντάραξε τόν κυρτωμένο κορμί της. Μπροστά της έρισκόνταν νεκρός ό γυιός της Πολύδωρος, τόν μικρότερο παιδί της, τόν τελευταίο πού της είχε μείνει μετά τόν άγριο ξεθεμάλωμα τού σπιτιού και της πόλης.

Όταν ό Πρίαμος άρχισε νά φοβάται πώς ή Τροία δέν θά μπορούσε ν' άνθέξη ως τόν τέλος στην έπίμονη πολιορκία των Έλλήνων, έστειλε στόν φίλο του βασιλιά της Θράκης, τόν Πολυμήστορα, τόν μικρότερο γυιό του Πολύδωρο, πού δέν ήταν σέ ήλικία νά πολεμήση. Και μαζί μ' αύτόν έστειλε και πολλούς θησαυρούς γιά νά τούς φυλάξη.

Όταν οι καπνοί της Τροίας τούδειξαν την καταστροφή της και τόν χαμό τού Πριάμου και των παιδιών του, ό Πολυμήστορας σκέφθηκε ν' άρπάξη τούς θησαυρούς πού τόν είχαν έμπιστευθή. Και έπειδή θά ήταν έμπόδιο σ' αύτό ό Πολύδωρος, τόν σκότωσε και τόν έρριξε στή θάλασσα.

Άλλά τά κύματα έσπρώξαν τόν πτώμα και ή σκλάβια πού πήγε νά πάρη νερό γιά νά πλύνουν τόν κορμί της σφαγμένης Πολυξένης, τόν βρήκε, τόν γνώρισε και τόν πήγε στην δυστυχ ή βασίλισσα πού ή άνηλεη μοίρα της έδινε άδύνατο νά τρομερά της κτυπήματα.

Τί νά πη και τί νά κάνει ή τραγική γρηά; Νέες συμφορές άνέλπιστες και άπίστευτες σωριάζονταν άδιάκοπα. Δέν περνούσε μέρα χωρίς νέο δυστύχημα, χωρίς δάκρυα και θαρείς στεναγμούς.

Τώρα τόν τελευταίο παιδί της, με τόν κορμί κατάμαυρο απ' τά κτυπήματα κοινοταριών, κοιτόνταν μπροστά της, σέ μια φρικτή κατηγόρια γιά κείνον πού πρόδωσε τά φίλα και καταχράστηκε την έμπιστοσύνη του.

Γιατί ή Έκάδη δέν άμφέβαλλε σχετικώς με τόν δράστη τού φόνου; Τό όνειρό της άλλως τε πιστοποιούσε τις ύποψίες και τόν μέρος όπου βοήθηκε τόν πτώμα, κατωνόμαζε τόν δράστη.

— Άνήκουστα, άμολόγητα και άπίστευτα, παράνομα, άνυπόφορα! άναστέ-

ναξε ή βασίλισσα. Πού βρίσκεται τόν δίκιο της φίλιας; Τρισκατάρατε! Με τί καρδιά έσφοξες τόν γυιό μου και τόν λιάνισες με τόν σπαθί σου τά μέλη άλύπητα;

Πήγε ό Άγαμέμνων νά της πη νά πάρη την Πολυξένη γιά νά την θάψη, άπόρησε πού είδε τόν νεκρό και ζήτησε νά μάθη περί τίνος έπρόκειτο.

Η Έκάδη, με κουλουριασμένο κορμί και στυγνό μάτι στεκόταν πεσμένη σέ θαθεία συλλογή, μη ξέροντας άν έπρεπε νά έίπη στόν άρχηγό των Έλλήνων, τόν τρομερό σχέδιο πού γεννήθηκε στό μυαλό της τή στιγμή εκείνη τού άβάσταχτου πόνου της.

— Τί τά στριφογυρίζω — ψιθύρισε τέλος — άφού δέν μπορώ νά έκδικηθώ χωρίς αύτόν;

Σήκωσε τόν πολυθασνισμένο κορμί της και έίπε στόν Άγαμέμνονα πώς τόν νεκρό παιδί ήταν δικό της και τσούφαξε ό Πολυμήστορας γιά νά πάρη τά χρήματα πού τού είχαν έμπιστευθή.

— Άλλοίμονό σου! ψιθύρισε ό Μυκηναίος βασιλιάς. Ποιά άλλη γυναίκα

είναι δυστυχισμένη σάν έσένανε;

— Καμιά άλλη, έκτός από την ίδια τή Συμφορά. Μα άκουσε τί είναι αύτά γιά τά όποια πέφτω στά γόνάτα σου. Άν ίσως κρίνης πώς δίκαια έπαθα, θά τόν δεχθώ. Άν όμως όχι, νά μού φανής τιμωρός τού τρισάνομου φίλου, πού μήτε τον Άδη, μήτε τ' ούρανό τούς θεούς φοβήθηκε κι' έκανε αύτό τόν φρικτό κακό. Άν κι' έφαγε σπίτε μου πολλές φορές κι' ως πρώτο φίλο τον έφιλοξένησα, άφού πήρε όσα έπρόπε γι' άνταμοιβή και δέχθηκε νά προστατεύη τόν γυιό μου, τόν σκότωσε κι' ούτε καν νά τόν θάψη δέν φρόντισε, αλλά τόν πέταξε στό πέλαγος. Είμαι άδύνατη σκλάβια έγώ, μα έχουν δύναμι οι θεοί και κυδερνάνε και τιμωρούν έκείνους πού σκοτώνουν φίλους. Ήμουν μια φορά βασίλισσα, μα τώρα σκλάβια σου. Ήμουν μάνα ζηλευτή, μα τώρα γρηά και δίχως παιδιά, χωρίς πατρίδα, τρισάθλια κι' έρημη. Λυπήσου με! Πλάγιαζε στό πλευρό σου ή κόρη μου πού οι Φρύγες την λένε Κασσάνδρα. Πώς, βασιλιά, θά δείξης την εύχαρίστησί σου γιά

τίς γλυκές νυχτιές, ή γιά τόν κρεβάτιού τα πιό γλυκά φίλια; Ποιά χάρι θάχη ή κόρη μου κι' έγώ ε; αίτίας της; Άκουσέ με! Βλέπεις αύτόν τόν πεθαμένο; Άν τού κάνης καλό, θά τόν κάνης στόν άδελφό της γυναίκας σου! Άν είχα στά μπράτσα σου στίς φοδύτες μου φωνή, στά μαλλιά και στά πόδια μου, στά γόνάτα σου θά έπεφταν όλα μαζί νά σ' ίκετεύσουν! Ω, άφέντη, φώς των Έλλήνων υπέρλαμπρο, άκουσέ με και δώσε χέρι στην γερόντισσα γιά τόν μόνον πού της έμεινε, την έκδίκησι!

Ο Άγαμέμνων έν τούτοις φάνηκε διστακτικός. Είχε άγανακτήσει κι' αύτός με την προδοσία τού Πολυμήστορα και τόν έκρινε άξιο τιμωρίας, άλλ' ό στρατός θεωρούσε φίλο τόν βασιλιά της Θράκης και έχθρό τόν παιδί πού σκοτώθηκε και δέν θέλησε ν' άνανιχθή στην τιμωρία του.

Άλλ' ή Έκάδη δέν τόν Ικέτευσε περισσότερο.

— Κανέναν δέν είνε έλεύθερος, τού έίπε, αλλά είμαστε όλοι δούλοι της τύχης και τού χρυσαιφού. Μα άφού φοβάσαι τόν δ-

χλο, δέν έπιμένω νά μέ θο-
γήσης. Θά τόν έκδικηθώ
μοναχή μου. Θέλω όμως
νά μὴν ἀφήσης τὸ στρατό
νά θογήθῃς τὸν ἄνθρωπο
ποὺ πρόδωσε τὴ φιλία κα-
τὰ τέτοιο ἐπαισχυντο τρό-
πο.

Ὁ ἀρχιστράτηγος ὑπε-
σχέθη νά κάνῃ ὅ,τι μπο-
ροῦσε, φθάνει νά μὴν εἴ-
χαν ἀποπλεύσει στὸ μετα-
ξύ. Καί μολοντί ἐπιστεψε
πὼς ἡ Ἐκάθη, μιά γρή-
γυρναίκα ἀδύνατη, δέν θά
μποροῦσε νά κτυπήσῃ τὸν
Πολυμήτορα, τὴν ἄφησε
νά ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό της
καί ἐφυγε λέγοντάς της
πὼς θά τὴν περιμένε νά
θάψῃ καὶ τὰ δύο της παι-
διά.

Ἡ Ἐκάθη τότε γύρισε
σὲ μιά Τρωαδίτισσα σκλά-
βα καί εἶπε:

— Σὺρε νά πῆς στὸ Θρα-
κινό μου φίλο, πὼς ἡ πρίν
θασιλίσσα τοῦ Ἰλίου, ἡ
Ἐκάθη, τὸν καλεῖ γιὰ δι-
κή του ὑπόθεσι, κι' ὅχι δι-
κή μου καὶ νάρθη μὲ τὰ
παιδιά του. Γιατί πρέπει ν'
ἀκούσουν κι' αὐτὰ τί θά
πῶ...

Ἡ σκλάβα ἔφυγε. Ἡ Ἐ-
κάθη ἔκρυψε τὸ πῶμα τοῦ
γυιου της, ἄφησε μιά νά
περιμένῃ ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή
καὶ μῆκες ἀπ' μετὰ τὴς ἄλ-
λης γιὰ νά ἐτοιμάσῃ τὴν
σκληρὴ τιμωρία ποὺ ταί-
ριαζε στὸν ἄνθρωπο ποὺ
πρόδωσε τὴ φιλία.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ὁ
θασιλητὴς τῆς Θράκης Πο-
λυμήτορας, ἔχοντας μαζί
τὰ δύο μικρὰ παιδιά του
κι' ὀπλισμένους ἀκολου-
θοῦσε, βρισκόταν στὴ σκηνή
τῆς θασιλίσσας. Ἡ ἰδέα
ὅτι ἐκείνη θά τοῦ μαρτυ-
ροῦσε κάποιο πολῦτιμο μυ-
στικό, τὸν ἔκανε νά μὴ δι-
στάσῃ καὶ νά μὴ θραδύνῃ
καθόλου. Μόλις ἀντίκρουσε
στὰ ἔλεσινά χάλια της,
τὴν Ἐκάθη, προσποιήθηκε
τὸν λυπημένο.

— Ἀγαπήμενε μου Πρί-
αμα — βαρυαναστέναξε —
πολυαγαπημένη Ἐκάθη
μου, δάκρυα χύνω ἀντικρὺ
ζοντάς σε, τ.ν. χώρα σου
καὶ τὴ σφαγμένη Πολυξέ-
νη σου. Ἀλλοῖμονο, τίπο-
τα δέν εἶνε στέρεο, οὔτε ἡ
δύναμις μου. Μὰ τί ὠφελοῦν
οἱ θρήνοι, ἀφοῦ δέν μπο-
ροῦν νά σταματήσουν τίς
συμφορές; Κι' ἂν παραιο-
νῆσαι πὼς δέν φάνηκα νά
σὲ ἰδῶ, μάθε πὼς θάλεπα
καὶ γύρισα τὴ στιγμή ποὺ
μὲ βρήκε ἡ δοῦλα σου.

Κρούοντας τὴν ἀγρία
της γιὰ τὴν ὑποκρισία του
καὶ τὸ θαθὺ μῖσος ποὺ τὴν
ἐφλόγιζε, ἡ Ἐκάθη τοῦ ἀ-
νεκοίνωσε πὼς ἤθελε νά
τοῦ ἀποκαλύψῃ κάποιο μυ-
στικό, ποὺ δέν ἔπρεπε ν' ἀ-

κούσουν οἱ ἀκόλουθοί του.
Ὁ Πολυμήτορας τοὺς ἔ-
διωξε. Τί εἶχε νὰ φοβηθῇ;
ἀφοῦ ὁ στρατὸς τῶν Ἑλ-
λήνων ἦταν φιλικὸς καὶ
βρισκότανε μαζί μετὰ γυναι-
κες;

Ζήτησε πληροφορίες γιὰ
τὸν γυιὸ της καὶ τὰ χρή-
ματά κι' ἐκείνος τὴν ἔδε-
ξαίωσε ὅτι ὁ Πολυδωρὸς ἦ-
ταν καλὰ καὶ ἤθελε νάρθη
νά τὴν ἰδῇ καὶ πὼς τὸ χρυ-
σάφι τὸ εἶχε φυλαγμένο στ'
ἀνάκτορά του.

— Κάθισε τώρα τοῦ
πρόσθεσε. Γιατί θέλω νά
σοῦ εἰπῶ ποῦ ἔχω κρυμμέ-
νο τὸν μεγάλο θησαυρὸ
καὶ πὼς θά τὸν βρῇς.

Ὁ Πολυμήτορας ἐπαλῶ-
θηκε δίπλα στὴν κλίνη της
καὶ οἱ Τρωαδίτισσες τὸν
περικυκλώσανε μετὰ σεβά-
σμι καὶ φιλία, καὶ ἐξετά-
ζοντας τὸ θάυμαστο ὕψο-
σμά τοῦ μανδύα του, πῆ-
ραν τὸ δόρυ καὶ τὸ σπαθί
του καὶ τὰ τοποθέτησαν
μακριὰ. Ἀλλες δύο σῆ-
κωσαν στὰ χέρια καὶ ἐπαί-
ζαν μετὰ τὰ παιδιά του καὶ
ὕστερα τὰ ἔδωσαν στίς
διπλανές καὶ αὐτὲς σ' ἄλ-
λες, ὥσπου ἐκεῖνα βρέθη-

καν μακριὰ ἀπ' τὸν πατέ-
ρα τους ποὺ ἦταν ἀφωσιω-
μένος ν' ἀκούῃ τίς ἀποκα-
λύψεις τῆς θασιλίσσας, ἡ
ὁποία τοῦλεγε πὼς εἶχε
κρυμμένους τοὺς ἀμύθη-
τους θησαυροὺς της κοντὰ
στὸ ναὸ τῆς Ἀθηνᾶς, κά-
τω ἀπὸ μιά μαύρη μεγάλη
πέτρα.

Ξαφνικὰ ἀντήχησε μιά
σπαρτακτικὴ φωνή. Γύρισε
ξαφνιασμένος ὁ Πολυμή-
τορας καὶ ἄφησε τρομε-
ρὸ οὐρλιαχτό. Οἱ γυναί-
κες εἶχαν τραβήξει κάτω
ἀπ' τοὺς μανδύους τοὺς κο-
φτερὰ μαχαίρια καὶ κτυ-
ποῦσαν μ' αὐτὰ τὰ παιδιά
του.

Ὁ Θρακινὸς θασιλητὴς
θέλησε νά πηδήσῃ ὀρθός,
ἀλλ' εἴκοσι χέρια τὸν κρά-
τησαν ἀκίνητο. Σκλάβες
καθισμένες ἐπάνω στὰ πό-
δια του, δέν τὸν ἄφηναν
νά τὰ κινήσῃ, ἄλλες τὸν
εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ μαλ-
λιά καὶ τὸν ἀνάγκαζαν νά
κρατῇ τὸ κεφάλι γερμένο.
Τρυφερὰ δάκρυα ποὺ
τοὺς ἔδινε δύναμι τὸ μί-
σος, τὸν κρατοῦσαν ἀκίνη-
το, καὶ ὅλες παραμέριζαν
νά ἰδῇ τὸ ἀπαίσιο θέαμα.

Οἱ ἄλλες σκλάβες ἐμπη-
γαν τὰ μαχαίριά τους στὰ
τρυφερὰ στήθεα τῶν παι-
διῶν του, ποὺ ἄφηναν σπα-
ρτακτικὰ φωνές, μάταια
προσκαλόντας τὸν πατέρα
τους σὲ δοῦθεια, κι' αὐτὸς
καταβάλλοντας γιγάντιες
προσπάθειες, προσπαθοῦσε
ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν τρο-
μερὸ κλοιὸ τῶν μαλακῶν
χερῶν ποὺ τὸν ἐσφιγγαν
καὶ τὸν ἐπνίγαν καὶ τὸν

κρατοῦσαν ἀκίνητο.

Καὶ ὅταν ὁ τρελλαμένος
πατέρας εἶδε πᾶς ὁλόκλη-
ρὴ τὴν ἀπαίσια σκηνή τῆς
σφαγῆς τῶν παιδιῶν του,
οἱ γυναῖκες ποὺ τὸν κρα-
τοῦσαν, ἔβγαλαν ἀπ' τὰ
μαλλιά τους τίς μετάλλι-
νες πόρπες τους, κι' ἄρχι-
σαν νά τὸν κτυποῦν μ' αὐ-
τὲς στὰ μάτια.

Τινάσσοντας τὰ πόδια κι'
ἀφήνοντας τρομεροὺς θρυ-
χηθμοὺς σὰν πληγωμένο
θηρίο, ὁ Πολυμήτορας
προσπαθοῦσε νά ξεφύγῃ ἀ-
πὸ τὰ χέρια τους, ἀλλ' ἐ-
κείνες τὸν κρατοῦσαν κα-
λὰ καὶ κτυποῦσαν ἀλύπη-
τα, τὸν κτυποῦσαν ὁλοένα
στὰ μάτια, ἔως ὅτου πᾶς
στὴ θέσι τους δέν ὑπῆρχε
παρὰ ἓνας κατάμαυρος
ὄγκος ἀπὸ αἷμα πηγμένο.

Τότε οἱ σκλάβες γῆγκα-
νε ἔξω καὶ οἱ ἄλλες τὸν
ἄφησαν. Ὁ Πολυμήτορας
πετάχθηκε ὀρθός, φρικτὸς
τῇ θεᾷ, χτυπώντας τὰ χέ-
ρια δεξιά κι' ἀριστερά γιὰ
νά πιάσῃ κάποια νά τὴν
ἐσοχίσῃ.

Ὁρθὰ στὴν πόρτα τῆς
σκηνῆς, ἡ Ἐκάθη τοῦ φώ-
ναξε:

— Χτύπα ὅσο μπορείς
τὸν ἄερα μετὰ τὴς γροθιῆς
καὶ γκρέμισε τὴ σκηνή.
Μὰ μ' αὐτὸ δέν θά δώσης
στὰ μάτια σου φῶς. Δέν
θά ἰδῇς ζωντανὰ τὰ παι-
διά σου ποὺ σοῦσφαξα.

Σὲ λίγο, ἀφήνοντας θρυ-
χηθμοὺς σὰν πληγωμένο
λιοντάρι, ὁ Πολυμήτορας
βρέθηκε ἔξω τρικλιζοντας,
μὲ καταματωμένο τὸ πρό-
σωπο καὶ ἀπαίσια ὄψη.

— Ἀλλοῖμονο ἐγὼ! σφύ-
ριξε μέσ' ἀπ' τὰ σφιγμένα
δόντια του. Κατὰ ποῦ νά
θαδίσω, ποῦ νά σταθῶ, ποῦ
νά ζυγώσω, σὰν ἄγριο θη-
ρίο μετὰ τέσσερα πόδια νά
θάλω χέρι ἐπάνω σ' ἄ-
χάρια τους; Ποῖο δρόμο
νὰ πάρω, αὐτὸν ἡ ἐκεί-
νον, ζητώντας ν' ἀρπάξω
τὴν Τρώισσα ποὺ μ' ἐτύ-
πλωσαν; Ἀ, ἄθλιες, κα-
κὲς καὶ διεστραμμένες κό-
ρες Φρυγῶν! Ποῦ εἰστε τρυ-
πόμενες καὶ τρέμετε; Ὡ-
τι μέ, ματωμένα τυφλά μου
ματάκια, ἐσὺ γιάτρεψέ τὰ
μὰ τὰ φῶς. Ἀ, ἄ, γιὰ σῶπα!

Ἀκούω πατήματα κοῦφια,
γυναικείων ποδιῶν. Κατὰ
ποῦ νά ὀρμήσω γοργά, νά
χορτάσω μετὰ σάρκες καὶ
κόκκαλα σὰν ἄγριο θηρίο
καὶ νά πάρω ἐκδίκησι τοῦ
χαμοῦ μου;

Ξαναπήδησε σὰν γιὰ ν'
ἀρπάξῃ κανέναν, ἀλλὰ κον-
τοστάθηκε καὶ πάλι.

— Μὰ ποῦ; Ποῦ πηγαί-
νω κι' ἀφήνω παντέρημα
τὰ παιδιά μου νά τὰ πά-
ρουν οἱ φόνισσες νά τὰ ρί-
ξουν σφαγμένα καὶ κομμα-

τιασμένα προσφάγια σὰ
σκύλους κι' ἀγρίμια;

Ἐπειτα, μετὰ φωνὴ δυνα-
τώτερη καὶ χειρονομίες
παράφορες, ἄρχισε νά φω-
νάξῃ σὲ βοήθεια τοὺς ὑπη-
κόους του καὶ τοὺς Ἑλλη-
νας, ἐνῶ οἱ σκλάβες, ἀπο-
λαμβάνοντας μετὰ τρομε-
ρὸ του μαρτύριο, εἶχαν
σχηματίσει μεγάλο κύκλο,
ἐτοιμες νά τὸ θάλουν στὰ
πόδια ὅταν τίς ἐπλησίαζε.

Ἀκουσε τίς ἀπεγνωσμέ-
νες φωνές του ὁ Ἀγαμέ-
μνωνας καὶ πῆγε κοντὰ
του. Ἐκείνος ζήτησε τὴν
τιμωρία αὐτῶν ποὺ τοῦ ἔ-
σφαξαν τὰ παιδιά καὶ τὸν
τυφλώσαν, ἡ Ἐκάθη δικαι-
ολόγησε τὰ ὅσα κάνανε κι'
ὁ ἀρχιστράτηγος, ρίχνον-
τας δίκιο στὴν μάνα ποὺ
ἐκδίκηθηκε, διάταξε καὶ
πήγανε τὸν τυφλὸ ποὺ ἔ-
θριζε ὅλους σ' ἓνα ἐρημό-
νιοσ ὅπου καὶ πέθανε.

Ἡ Ἐκάθη ἔθαψε τὰ δύο
παιδιά της, τὴν Πολυξένη
καὶ τὸν Πολύδωρο καὶ
μῆκε στὸ πλοῖο.

Ἀλλ' οἱ ἀδιάκοπες συμ-
φορές τῆς εἶχαν συγκλονί-
σει τὸ νοῦ. Ἡ σκέψις ὅτι θά
ζοῦσε σκλάβος αὐτὴ ἡ πρίν
ἐνδοξη καὶ τιμημένη θα-
σίλισσα καὶ ὅτι θάταν μα-
κριὰ ἀπ' τὴν πατρίδα της,
τὴν ἐτρέλλανε περισσότε-
ρο. Καὶ σὲ μιά στιγμὴ δυ-
νατοῦ παροξυσμοῦ, ἀνέβη-
κε στὸ κατάρτι τοῦ πλοίου
καὶ γουρλώνοντας τὰ θα-
βουλμένα της μάτια, ἔ-
φησε ἓνα κρυφὸ γέλιο, ἔ-
πειτα μιά διαπεραστικὴ
φωνὴ σκυλοῦ σὰν γαῦ-
γισμα σκύλου καὶ ρίχθηκε
στὴ θάλασσα...

Τὸ κῆμα τὴν ἔβγαλε ἀ-
νάμεσα στὴν Ἀεὺδα καὶ
στὸ Δάρδανο, κοντὰ στὸν
ποταμὸ Ρόδιο, ὅπου εὐλα-
δικοὶ Φρύγες τὴν θάψανε,
γιὰ νά θυμίσῃ ὁ τάφος της
τὴν μάνα ποὺ ξεπέρασε κά-
θε ἄλλη στὸν πόνο, στίς
συμφορές καὶ στὰ βάσανα.

Ἰ. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

ἀπὸ σήμερ
στὴν σελίδα 55

ΤΟΝ ΝΕΟ ΘΡΥΛΟ
τοῦ Μουζαίου

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ γιὰ
μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους.

Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΞΕΝΥΧΤΙ

ΝΥΧΤΑ. Οἱ παραθερι-
σταὶ εἶχαν πρὸ πολ-
λοῦ ἀποτραβηχθῇ στίς
σκηνές τους. Ἡσυχία ἀπέ-
ραντῃ ἐβασίλευε παντοῦ,
ποὺ διέκοπτε μόνον τὸ τρα-
γοῦδι τοῦ γρύλλου.

Ἐξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῆς
ἀγρυπνοῦσε ἡ Σουσού. Ἐα-
πλωμένη στὴ σαῖς - λόγκ.
Κεφάλι ριγμένο πρὸς τὰ
πίσω. Πόδι ἐπάνω στὸ πό-
δι. Φουστάνι ἐπάνω ἀπὸ τὸ
γόνατο. Τὸ ἀριστερὸ πόδι
νά κουνιέται συνεχῶς. Καὶ
τὸ δεξιὸ ἐπίσης ρυθμικῶς
νά κἀνῃ ἀέρα μετὰ πολῦ-
τιμο ἐκείνο καρτόνι — τὴν
βεντάγια τῆς λαίδης Γου-
ντερμυρ.

Σὲ μιά στιγμὴ ἐπέρασε
ἀπὸ κοντὰ της μιά κυρία.
Τὴν εἶδε τὴν Σουσού νά
κάθεται καὶ τῆς μίλησε.

— Ἀκόμα, κυρία Σουσού;
— Περικαλῶ;
— Δέν κοιμηθήκατε;
— Νὰ κοιμηθῶ; Ἀστεῖο
πρᾶμα!

— Γιατί;
— Γιατί συνήθισα, γλέ-
πετε, τὰ ξενύχτια, κυρία
Ἀμαλία μου, καὶ δέν μπο-
ρῶ νά κλείσω μάτι. Ἀμα
δέν ἔρτη ἡ ὥρα τρεῖς καὶ
τέσσαρες ποὺ νά κλείσω
μάτι.

— Μὰ τόσο ἀργὰ κοιμά-
σθε;

— Στὴν Ἀθήνα;

— Ναι.

— Ἀστεῖο πρᾶμα! Πρὶν
ἀπὸ τίς τέσσερις ποτέσι...
Εἶναι, γλέπετε, κυρία Ἀ-
μαλία μου, ἡ νυχτερινὴ
ζωή. Κάθε βράδυ στὰ κλα-
μπάρ.

— Ποῦ;

— Στὰ κλαμπάρ, κυρία
Ἀμαλία. Γιατί, γλέπετε, ὁ

Βίος καὶ Πτωχεύειά ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΟΥΣΟΥ

ἄντρας μου ἔχει ἀδυναμία
στὴν διασκέδασι κι' ἄμα
δέν τὸ κάψῃ κάθε βράδυ,
δέν γυρίζουμε σπῆτι. Ἐτσι
τὸ συνήθισα κι' ἐγὼ τὸ ξε-
νύχτι.

— Μὰ κάθε βράδυ;
— Ἀμέ! Καμμιά φορὰ
ιηγαίνουμε καὶ στὸ μυα-
λόδραμα ὅπου τραγουδᾶνε
καὶ παίζουνε μουζικὴ.

Τρελλαίνονται γιὰ μουζι-
κή, κυρία Ἀμαλία μου. Κι'
ὁ σύζυγός μου. Γλέπετε
τόσα χρόνια στὴν Ἑγρώπη
συνήθισε ὁ καῦμένος. Καὶ
κάθε βράδυ ἄμα δέν ἀκού-
σῃ λίγο μυαλόδραμα, δέν
κλείνει μάτι. Τοῦ λέω, Πα-
ναγιωτάκη, παιδί μου, θά
σὲ θλάψῃ τόσο πολὺ μου-
ζική. Κάνεις κατάχρησις.
Ἀλλὰ εἶναι συνήθισμένος.

— Κι' ἔτσι λοιπόν;
— Μέχρι τίς πέντε κάθε
βράδυ καθόμαστε ἔξω, κυ-
ρία Ἀμαλία μου.

Κι' ἔτσι, λοιπόν, ἡ Σου-
σού ἦταν ἀδύνατο νά μα-
ζευτῇ. Προσποιομένη τὴν
ξενύχτιον, καθόταν ἐκεῖ,
μοναχὴ, νύσταζε, ξενύστα-
ζε, χαμουριόταν, ἐδάκρυ-
ζαν τὰ μάτια της, γινόνταν
ἀξιοθρήνητη, ἀλλὰ τίποτε
ὑπνο. Ἡ συνήθεια γλεπε-
τι...

Τὸ κακὸ ἦταν ὅτι δέν τὴν
ἔβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα αὐ-
τὴ. Τὸ τραβοῦσε τὸ ξενύχτι
μέχρι τῆς μιάς, ἀλλὰ τοῦ
κάκου. Ὅλος αὐτὸς ὁ κό-
πος ἐπήγαινε χαμένος. Ρω-
τοῦσε τὸ πρῶ!

— Τί ὥρα κοιμηθήκατε;
— Στίς δέκα.
— Χά - χά - χά!
— Γιατί γελάτε, κυρία
Σουσού;

— Μὰ εἶναι ἀστεῖο! Χά -
χά - χά! Πὼς μπορείτε καὶ
κοιμάστε τέτοια ὥρα! Μὲ
τίς ὀρνιθες! Χά - χά - χά!
Ἀμα δέν ἔρτη δύο, ἀδύ-
νατο νά κλείσω μάτι.

Ἦταν κάποιος κύριος σὲ
μιά γειτονικὴ σκηνή, ποὺ
μυρισθεῖς ἀπὸ πολλοὺ τὴν
Σουσού, διασκέδαζε:

— Δέν τ' ἀφήνετε αὐτά;
— Γιατί, κύριε Νικολά-
κη;

— Γιατί, κυρία μου, ἐγὼ
πέρασα χτὲς τὸ βράδυ στίς
ἐντεκα ἀπ' τὴ σκηνή σας
καὶ ροχαλίζατε.

— Ἐγώ;
— Ἐσεῖς;

— Δέν εἶμαστε καλά!
— Μὰ ψέμματα θά πῶ
τώρα;

— Θὰ ἀστειεύσετε, κύριε!
Γιὰ καμμιά κόττα μετὰ πε-
ράσατε δηλαδὴς; Στίς ἐν-

τεκα! Ἀς γελάσω. Χά -
χά - χά! Στίς ἐντεκα δέν
ἔχω πάρει ἀκόμα τὸ ἀπερ-
διτίφ μου!

— Παίρνετε καὶ ἀπερι-
τίφ;

— Ἀπερδιτίφ; Καὶ μπο-
ρεῖ νὰ μοῦ ἔρτη ὅρεξις δι-
χως ἀπερδιτίφ; Τίποτις χω-
ριάτες μοναχὰ τρῶνε ἀπ'
εὐθείας τὸ φαγητό!

Αὐτὰ ἔλεγε ἡ Σουσού.
Καὶ γελοῦσε περιφρονητι-
κῶς. Ἐβράζε ὅμως ἀπὸ
μέσα της. Τῆς ἄρεσε πολὺ
οὕτῃ ἡ ἱστορία τοῦ ξε-
νυχτιοῦ. Καὶ νά μὴ τὴν πι-
στεύουν; Ἐπήγαινε νά σκά-
σῃ. Γι' αὐτὸ ἐσοφίσθη ἓνα
σχέδιο ποὺ θά ἔπειθε τὸν
ἀναιδέστατο κ. Νικολάκη,
ὅτι ξενυχτοῦσε πραγματι-
κὰ καὶ ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔλεγε
δέν εἶναι ἀστειότητες.

Ἐνα βράδυ, λοιπόν, ἀ-
φοῦ συνεκράτηθῃ μετὰ κό-
πους καὶ μόχθους στὴ σαῖς
λόγκ μέχρι τῆς μίας, σηκό-
θηκε. Ἐπῆρε τὰ φασμαῖν,
τὴν βεντάγια, ἐσυγυρίστη-
κε προχέως καὶ ἐτράδη-
ξε μετὰ πόζα στὴν γειτονι-
κὴ σκηνή. Ἡ οἰκογένεια ἐ-
κοιμόταν. Μιά ἀρμονικὴ
συναυλία ροχαλητῶν διε-
χυνόταν στὸν ἀέρα, μετα-
ξὺ τῶν ὁποίων τὸ θρονιῶ-
δες ροχαλητὸ τοῦ κ. Νικο-
λάκη ἀντηχοῦσε σὰν φωνὴ
μάλας σὲ μελοδραματικὴ
παράστασι.

Ἐνα ἄλλο ρο-
χαλητὸ ὀξύτερον ἦταν προ-
φανῶς τῆς κ. Ἀμαλίας.
Τρία - τέσσερα ἄλλα ρο-
χαλητὰ, μετὰ ὑποκρούσεις
σφυριγμάτων καὶ φουσημά-
των, ἀνῆκαν στὰ ἄλλα μέ-
λη τῆς οἰκογενείας.

Ἀπρόμητος ἐπλησίασε ἡ
Σουσού. Ἐφώνησε:
— Κυρία Ἀμαλία;
— Χρρ... χρρ... χρρ...
— Κύριε Νικολάκη!
— Χο - ρ... Χορρρρ - χορ-
ρρρρ...

— Κυρία Ἀμαλία,
— Φοσσ... φοσσ... φοσσ...
— Κύριε Νικολάκη...
— Χο - ρρ... Χο - ρρρ...

χορρρρ...

Ἐπὶ δέκα λεπτά ἡ Σου-
σού στεκόταν ἐκεῖ, ἔκανε
ἀέρα μετὰ τὴ βεντάγια τῆς
καὶ ἐφώνησε ὅλο καὶ δυνα-
τώτερα τὰ ὀνόματα, πότε
τῆς κ. Ἀμαλίας, πότε τοῦ
κ. Νικολάκη. Ἐως ὅτου ὁ
τελευταῖος, ἐξόπνησε, ἀνοι-
ξε τὰ μάτια, εἶδε στὸ φῶς
τοῦ φεγγαριοῦ μιά ἀσπρη
σιλουέτα καὶ ἀπὸ τὸν ὕπνο
καθὼς ἦταν, ἐτρομοκρατή-
θη, ἀνετινάχθη καὶ βρέθη-
κε καθισμένος στὸ κρεβ-

βάτι μετὰ μιά κραυγὴ φρί-
κης:

— Ποῖος εἶναι;
— Ἐγώ, κύριε Νικολά-
κη!

— Ποῖα εἰς' ἐσὺ;

— Ἡ κυρία Σουσού...

— Καὶ τί θέλεις;

— Κοιμηθήκατε κιόλας;

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ εἴ-
πε ἡ Σουσού μετὰ ἓνα τόνο
φαρμακερὰ εἰρωνικόν, ἔ-
τσι γιὰ νά τὸν τσοῦξῃ. Ὁ
ἄνθρωπος ὅμως ἀπὸ τὸν ὕ-
πνο καθὼς ἦταν, δέν μπο-
ροῦσε νά καταλάβῃ, ἔτριβε
τὰ μάτια του καὶ προσπα-
θοῦσε νά συνέλθῃ:

— Ἐπαθε τίποτα, κυρά
μου;

— Κυρά μου;

Ἐθίγη θαυτάτα ἡ Σου-
σού:

— Σὲ ποιὸν ὀμιλεῖτε ἔ-
τσι, κύριε Νικολάκη; Μή-
πως σὰς πέρασε ἡ ἰδέα
πὼς ἔχετε μπροστά σας
τίποτες ὑπέρβριες; Ὡραῖο
εἶναι καὶ τοῦτο! Ἀς γελά-
σω. Κυρά μου! Χά - χά -
χά!

Ὁ ἄνθρωπος, κατάπλη-
κτος, καθὼς τοῦ ἔκομαν
τὸν ὕπνο μετὰ τὴ γύλκα
τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νά
καταλάβῃ τί συνέβαινε:

— Ἐσὺ εἶσαι, κυρία
Σουσού;

— Σὰς εἶπα, ἐγώ.

— Καὶ τί θέλεις;

— Μόλις ἔφαγα, κύριε
Νικολάκη καὶ ἦλθα νά σὰς
κάνω μιά ἐπισκεψίς. Ἀλλὰ
γλέπω, δυστυχῶς, ἐσεῖς
κοιμηθήκατε κιόλας. Ἀμα
δέν εἶναι κανεὶς συνήθι-
σμένος γλεντζές...

Τὸ ὅρος τῆς Σουσούς ἡ-
ταν ὕπερ - θριαμβευτικόν.
Ὅση κακία μποροῦσε ἔθα-
ζε στὴ φωνή της κα

σε να κρατηθή:
— Δέν πῆς στὸ διάολο, λέω γώ!
— Πῶς;
— Αἱ κοιμήσου, μὴ σοὺ πετάξω καμμιὰ παντοῦ-φλα, θεόζουρλη! Αἱ στὸ διάολο ἀπὸ 'κεῖ νυχτιάτι-κα!

Ἡ Σουσοὺ τρώθηκε θα-θύτατα ἀπὸ τὴν ἐπαίσχυν-τη καὶ θάρβαρη αὐτὴ συμ-περιφορὰ, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, ἔφερε τὰ φασαμαίν στὰ μάτια (ἦτο σκοτάδι, ἐννοεῖται) καὶ εἶ-πε:

- Βλάξ!
- Φύγε, μωρή!
- Ἡλίθιε!
- Αἱ στὸ διάολο, μωρή!
- Σαχλέ!

Αὐτὸ ἦταν. Ὁ ἄνθρωπος μαινόμενος, ἔψαξε μέσα στὸ σκοτάδι τὴν παντοῦφλα του, τὴν ἔβριξε πλάι στὸ κρεβάτι, τὴν ἔξεσπιδόνει-σε μὲ μανιάν. Ἡ παντοῦ-φλα ἐπέρασε σφυρίζοντας ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς Σου-σοῦς. Ἀφῆκε κραυγὴν φο-θεράν ἢ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα. Ἐτρόμαξε ἡ κυρὰ - Ἀμαλία καὶ τι-ναχθεῖσα ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς ἀρχισε νὰ οὐρλιάζει μανιωδῶς, καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Ἐξῆπνησαν τὰ παιδιά. Ἐξῆπνησαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν γειτονικὴς σκηνές. Ἐσηκώθηκε ὁλος ὁ κόσμος στὸ ποδᾶρι. Ὁ κύρ - Νικολάκης ἀπειλοῦ-σε νὰ πνίξη τὴν Σουσοὺ, ἡ Σουσοὺ ἐμαίνετο φωνά-ζουσα ὅτι θὰ καταγγεῖλῃ πᾶ πάντα στὸν θεῖο τῆς τὸν γιατρό.

Μισὴ ὥρα θὰ κράτησε ὁ καυγᾶς. Ἐπεσαν στὴ μέ-ση μερικὸι καλοὶ ἄνθρω-ποι γιὰ νὰ συγκρατήσουν τὴν Σουσοὺ. Τέλος μετὰ πολλὰ καὶ πολλὰ τὴν καλό-πιασαν καὶ τὴν ἐπῆγαν στὴ σκηνή τῆς:

- Ἐλάτε, ἡσυχάστε, κυ-ρία μου.
- Μεροῖ.
- Κοιμηθῆτε πιά, εἶναι ἀργά.
- Ἀργά;
- Εἶναι δυὸ ἡ ὥρα!
- Στις δυὸ ἐμεῖς παίρνο-με τὸ γουῖσκο μας, κύριε. Ἀλλὰ, θέβαια, ἐδῶ πάνω ποὺ ἔπεσα μέσα στὸν λα-ρυγγίκο τί νὰ κάνω;

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΙΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Τὰ σοφίσματα εἶνε τὸ χλωροφόρμιο τῆς συνειδή-σεως.

★ Ὁ ἄνθρωπος στρέφει τὰ νῶτα πρὸς τὴν εὐτυχία, ὅταν αὐτὴ παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν μορφή καθήκον-τος.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΛΑΘΟΣ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ πῶς δὲν ἔ-μαθα ἀκόμα ὅσο θά-πρεπε, τὸν χειρισμὸ τοῦ ὧρου τοῦ παραξενό-ἐκείνου Ἀμερικανοῦ φί-λου μου. Ἐχῶ πάλι ἐμ-πρός μου τὸ καταπληκτι-κὸ μακρόστενο γυαλιστερό κουτάκι, τὴ «Μηχανή» ποὺ τρέχει στὸ χρόνο», κ' ἐνῶ τὰ δάχτυλά μου σιγοψαύ-ουν τὰ διάφορα κουμπιά του, στὸ θάθος τοῦ φακοῦ τοῦ διακρίνω πάλι τὴν ἱ-δια ἐκείνη χαριτωμένη κο-πέλλα ποὺ, ἐνῶ μ' ἀποκα-λοῦσε «σεβαστό» τῆς «πρό-γονο» καὶ ἀνέλαθε νὰ μὲ ὁδηγήσῃ στὸ ἀπείρο, δὲν ἔ-διστασε καθόλου νὰ μ' ἐγ-καταλείψῃ στὰ... κρύα τοῦ λουτροῦ ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Ἀρειανὸ ἐραστή τῆς.

Σκεπτικὴ, καὶ μὲ τὸ κε-φάλι σκυμμένο, στέκεται ἐμπρὸς στὴν κομψὴ ἀερο-βολίδα τῆς, χωρίς ὅμως νὰ τολμᾷ καὶ νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ. Ὡστόσο νοιώθει ὅτι τὴν παρακολουθοῦν κ' ἐνῶ στριφογυρίζει νευρικὰ στὰ χέρια ἕνα γυαλιστερό ἀν-τικείμενο, στρέφει τὸ πρό-σωπὸ τῆς σιγὰ - σιγὰ πρὸς ἐμένα... Θεέ μου, τί μεταλ-λαγή! Τὰ μεγάλα τῆς γε-λαστὰ μάτια εἶνε τώρα βουρκαωμένα, σκοτεινά, ποὺ τὰ κάνουν σκοτεινότερα οἱ κάτω ἀπ' αὐτὰ σκιερὲς γραμμὲς ποὺ τὰ ὑπογραμ-μίζουν...

«Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀκούω νὰ μοῦ λέῃ μὲ πνιχτὴ φωνή, ποὺ σὰς φέρθηκαν τόσο ἀ-σχημα στὴν πρώτη μας γνωριμία. Ἐπλήρωσα ὁ-μως τὸ λάθος μου πολὺ ἀ-κριβῶς, σεβαστέ μου πρόγο-νε, ὦ, πάρα πολὺ ἀκρι-βῶς!...»

Ἦθελα, θέβαια, πάρα πολὺ νὰ μάθω τί λάθος ἐν-νοοῖς, ἐκείνη ὅμως δὲν μ' ἄφησε νὰ διατυπώσω τὴν περιέργειά μου αὐτὴ καὶ συνέχισε μὲ ἀλλασγμένη κάπως φωνή:

«Τί σὰς ἐνδιαφέρουν ὁ-μως τώρα αὐτὰ ἐσᾶς; Ἐ-λάτε ἂν θέλετε νὰ μὲ βοή-θήσετε νὰ ἐπανορθώσω τὴν συμπεριφορὰ μου ἀπέναντί σας καὶ νὰ συνεχίσωμ τὸ ταξίδι μας πρὸς τὸ ἀπεί-ρο.»

Ἐπῆδωσε μέσα στὴν ἀε-

ροβολίδα τῆς, ἔβαλε μὲ πείσμα τὸ γυαλιστερό ἀντι-κείμενο, ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς, μέσα στὴν τσέπη τῆς φόρμας τῆς καὶ ἐπεί-σε τοὺς μοχλοὺς χειρι-σμοῦ.

Ὡστερα ἀπὸ λίγες στι-γμὲς ζῶλης, ποὺ μοῦ προ-ξένησε ἡ ἱλιγγιάδης φυγὴ τῆς ἀεροβολίδος στὸ ἀπει-ρον, ἀκουσα καθαρά πιά τὴ φωνή τῆς ὁδηγοῦ μου νὰ λέῃ:

«Καὶ μιά καὶ εἶδαμε ἀ-πὸ κοντὰ τὸν Ἀρη, ποὺ, μακάρι, ὅπως ἐπίστευαν οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς σας, νά-ταν ἕνα ξεροαστέρι χωρίς ἴχνος ζωῆς - καὶ καθὼς ἔ-λεγε αὐτὸ ἡ νέα, τὰ ὀμορ-φὰ τῆς μάτια πετοῦσαν ἀ-στραπὲς μίσους - ἄς κα-τευθυνθοῦμε πρὸς ἕνα ἀλ-λον πλανήτη, στὸν Δία, ποὺ θρίσκεται σὲ ἀπόστα-σι, αὐτὴ τὴν ἐποχή, 627 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Γῆ μας. Σὰς φαί-νεται περίεργο γιὰτὶ δὲν τραβᾷ κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ κάνω ἀτέλειωτα ζιγκ - ζᾶγκ, καθὼς προχωροῦμε; Τὸ κάνω γιὰ νὰ μὴ προσ-κρούσωμ ἐπάνω στὰ μι-κρά αὐτὰ καὶ διαφοροσχη-μα πλανητικὰ σώματα, ποὺ θρίσκονται διαρκῶς μπρο-στὰ μας, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ἀληθινὸ ἀρχιπέλαγος ἀστρων μεταξύ Ἀρεως καὶ Διός. Βλέπετε; Εἶνε τόσο πολλὰ καὶ μικροσκο-πικά, ποὺ θυμίζουν τῆ... γῆ-ινὴ σκόνη! Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔχει παρὰ με-ρικὲς ἑκατοντάδες χιλο-μέτρων περιφέρεια. Γιὰ κυττάξετε τὰ!»

Ἐκαμε μὲ τὴν ἀεροβολί-δα τῆς δυὸ - τρεῖς γρήγο-ρους κύκλους γύρω ἀπὸ τὸ ἑναστὸ αὐτὸ ἀρχιπέλαγος καὶ ἔτοι μπόρεσα νὰ τὸ θαυμάσω, σ' ὅλη του τὴν μεγαλοπρέπεια. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο, ἡ χαριτωμένη αὐτὴ... ἀπόγονός μας, ποὺ τὸ ἔχαρκατήρισε ἀρχιπέ-λαγος. Ἐτοί μοῦ φάνηκαν καὶ μένα τὰ μικρὰ ἐκείνα πλανητικὰ σώματα. Σὰν ἕ-να εἶδος, δηλαδὴ, ἑναερί-ων νησιῶν...

ἸΓια φαντασθῆτε, ἐπανε-λαβε ἡ γλυκεῖα γυναικεῖα φωνή, κάθε ἄνθρωπος νὰ μποροῦσε νὰ ζῇ σ' ἕνα ἀπ'

αὐτὰ μόνος του ἢ μὲ τὸν ἀγαπημένο του ἢ τὴν ἀγα-πημένη του - καὶ ἐδῶ ἡ ὁ-μορφὴ κοπέλλα ἄφησε ἕνα βᾶθ στεναγμὸ - νάχε, δη-λαδὴ, κάθε ἄνθρωπος τῆ γῆ του! Τί ιδεώδης ποὺ θά-ταν μιὰ τέτοια ἐναέρια πο-λιτεία! Δὲν συμφωνεῖτε, σεβαστέ μου πρόγονε;...»

Καθὼς ἔκαμε τὴν ἐρώ-τησὶ τῆς αὐτῆ, μὲ πνιγμέ-νη πάλι φωνή, ἐγύρισε τὸ πρόσωπὸ τῆς σὲ μένα, ἕ-να πρόσωπο κατακόκκινο καὶ μουσκεμένο ἀπὸ δά-κρυα...

«Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ προχωρήσω περισσότερο, μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ μὲ λυγμοὺς ἡ ὁμορφὴ νέα, γι-ατὶ στὴν περιοχὴ αὐτῇ, στὸ πλάνο αὐτὸ ἀρχιπέλαγος, σὲ μιά μου ἀπὸ τίς πολ-λὲς ἐκδρομὲς ἐγνώρισα τὸν Ἀρειανὸ ἐκείνον, γιὰ τὸν ὁποῖον σὰς ἐγκατέλει-ψα στὸ πρῶτο μας ταξίδι.»

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ περισσότερο. Οἱ λυγμοὶ ἐ-πνιγαν τώρα τὴ φωνή τῆς.

Καὶ δαγκώνοντας μὲ λύσσα τὰ χεῖλη τῆς ἡ ἐγ-καταλελειμμένη, προφα-νῶς, νέα, συνεπλήρωσε:

«Θὰ διακόψωμ γιὰ σῆ-μερα τὸ ταξίδι μας ὥς ἐ-δῶ, σεβαστέ μου πρόγονε, γιὰτὶ δὲν μπορῶ πιά νὰ προχωρήσω. Πρὶν σὰς ἀ-φήσω, ὅμως, πρέπει νὰ ξέ-ρετε ὅτι, ὅσο κι' ἂν ἐφθά-σαμε στὸ ζηνὶθ τοῦ πολιτι-σμοῦ ἐμεῖς οἱ μακρυνοὶ σας ἀπόγονοι, ὅπως καὶ στὴν ἐποχὴ σας, ὅπως κι' ἀπὸ τότε ποὺ δημιουργήθη-κε ὁ κόσμος, ἕνα πράγμα ἔμεινε τὸ ἴδιο, ποὺ, ὅπως κυριαρχοῦσε σ' ὅλες τίς ἐ-ποχές, κυριαρχεῖ καὶ σῆ-μερα ἐπάνω σὲ κάθε ζων-τανὴ ὑπαρξί: ὁ Ἔρως.»

...Ὅταν ἐπίεσα τὸ κου-μπὶ «ἐπανόδου» καὶ συνῆλ-θα στὸν ἑαυτὸ μου, τὰ μά-τια μου ἔπεσαν ἐπάνω στὸν τίτλο μιᾶς ποιητικῆς συλ-λογῆς, ποῦχα στὸ γραφεῖο μου καὶ ἄβελα ψιθύρισα: Ἐρως ἀνίκατε μάχαν... σ' ὅλους τοὺς αἰῶνας!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΠΝΕΥΜΑ

ΤΙ ΤΟΝ ΕΦΕΡΕ

Στις φυλακὲς ἕνας ἐπι-σκέπτης ἐρωτᾷ κάποιον φυ-λακισμένον:

— Καὶ τί σ' ἔφερε σ' αὐ-τὴ τὴν κατάστασι;

— Ἀχ, κύριε μου, ἕνα φτέρνισμα.

— Φτέρνισμα;

— Ναί, μάλιστα! Γιατὶ ἂν δὲν φτερνιζόμουνα ὁ-ταν μπῆκα ἀπὸ τὸ παράθυ-ρο, δὲν θὰ ἐμπνοῦσα τὸν Ι-διοκτήτη ποῦθαλε τίς φω-νὲς καὶ μὲ πιάσσανε...

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑ-ΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδα

Ἡ ἀνέραστὴ κόρη τῆς Βεθούλης

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν ὁμορφίαν τῆς Ἰουδῆς, τῆς κόρης τοῦ ἀρχόντος τῆς Βεθούλης, ἀλ-λά καὶ ὅλοι ἤθεσαν νὰ δύν ἀναποῦσε κα-νένα. Μιὰ μέρα ποὺ εἶχαν ἀποκοιμηθῇ στὸν κήπο τοῦ πατρικοῦ τῆς σπιτιοῦ, ἕνα ἔρπετό ἀνέθηκε στὸ χέρι τῆς καὶ τὴν ἐδᾶγκωσε στὸ θραχίονα. Οἱ μάγοι καὶ οἱ γιανοὶ τοῦ Παλατιοῦ ἀποδείχθηκαν ἀνίκανοι νὰ τὴ σώ-σουν ἀπὸ τὸ θάνατο. Καὶ τὸ κατᾶρθωσε μό-νον ὁ Χάν, ὁ ἐρημίτης, φέρνοντας ἕνα ὀ-τάνι, ποὺ ἐλάστανε ἐπάνω στὸν τᾶφο τῆς πεθαμένης κόρης τῆς. Γιὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴ σωτηρίαν τῆς κόρης τῆς, ὁ ἄρχων Μανασῆς παραθέτει ἕνα πλούσιο συμπόσιο στὸ ὁ-ποῖον παρακάθονται ὅλοι οἱ εὐπατρίδαι τῆς Βεθούλης, μὲ τίς γυναῖκες καὶ τίς θυγατέ-ρες τους. Συμμετέχει ἐπίσης καὶ ὁ Χάν ποὺ παρὰ τίς ἀντιρροήσεις του καὶ τὴν ἀποστρο-φὴ ποὺ νοιώθει πρὸς τὸν κόσμο, πείθεται στὸ τέλος νὰ παρμεινῇ, ὑποκύπτοντας στίς παρακλήσεις τῆς Ἰουδῆς. Ἐνῶ διαρκεῖ τὸ γεῦμα, ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Παλατιοῦ ἀ-ναγγέλλει στὸν ἀρχοντα Μανασῆ τὴν ἀφί-ξιν τῶν Ὀλοφένων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀσσυρίων Ναβουχοδονόσορος).

4ον

— Συγχωρήσέ με, αὐθέντα, ἀπήντησε ἡ-κείνος, γιὰτὶ ἐρχομαι νὰ σὲ ἀνησυχίσω σὲ τόσο ἀκατάλληλῃ ὥρᾳ, ἀλλὰ τὸ σφάλμα δὲν εἶναι δικό μου...

— Μίλησε λοιπὸν συντομώτερα... Τί συμβαίνει;

— Ἐνας ξένος ἐφθασε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα στὸ ἀνάκτορό σου καὶ ζητάει νὰ τὸν δεχθῇς.

— Ἦταν περιττὸ νὰ μὲ ἀνησυχίσῃς τότε, Τωβία. Ἀφοῦ εἶναι ξένος μποροῦ-σες νὰ τὸν ὁδηγήσῃς ἀπ' εὐθείας στὸ δω-μάτιο ποὺ εἶναι προωρισμένο γιὰ τοὺς ξένους, χωρίς νὰ ἔβρης νὰ μὲ ρωτήσης.

— Αὐτὸ ἐσπετόμου νὰ κάμω, αὐθέν-τα, ἀλλ' ὁ ξένος αὐτός εἶναι πολὺ ἀπαι-τητικὸς.

— Τότε ὁδηγήσέ τον, στὸ δεσποτήρι-ο γιὰ νὰ τοῦ καταπραΰνης τὴν θρασύτητα!

— Δὲν φαίνεται ὅτι εἶναι προωρισμένος γι' αὐτό.

— Ἀλλὰ ποῖος εἶναι λοιπὸν καὶ - ἰ θέ-λει, ἐρωτῶν ὁ ἄρχων Μανασῆς, ποὺ εἶ-χε ἀρχίσει ν' ἀνυπομονῇ.

— Νὰ λάβης γνώσιν τῆς ἀφίξεώς του καὶ μέτρα πρὸς φιλοξενίαν του.

— Ποῖος εἶναι, πρὸς Θεοῦ;

— Λέγει ὅτι εἶναι στρατηγὸς τοῦ βα-σιλέως Ναβουχοδονόσορος καὶ ὅτι ἐρχε-ται κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου του γιὰ νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ.

— Στρατηγὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος!.. ἔκαμεν ὁ Μανασῆς. Τί ζητάει ὁ ἄνθρω-πος αὐτός στὴν Ἰουδαία;

— Φιλοξενία γιὰ τὴ νύχτα καὶ συνομι-λία γιὰ αὐριο.

— Ἐρχεται ὡς ἀπλὸς ταξιδιώτης ἢ ὡς

ἀπεσταλμένος τοῦ κυρίου του;

— Φαίνεται ὅτι συμβαίνει τὸ δεύτερο.

Ὁ γέρον Μανασῆς ἐσκέφθη:

«Ἐγιναν πολλὲς ἀλαζόνες οἱ ἐχθροὶ μας - διὰτὶ ὁ Ναβουχοδονόσορος ἦταν ἐ-χθρὸς τῆς Ἰουδαίας. Πρέπει νὰ ταπει-νωθοῦν οἱ βάρβαροι.»

Ἐπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν Τωβίαν:

— Ἀς ἔλθῃ ἐδῶ αὐτός ὁ ἀγροῖκος, εἶ-πε, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς ζοῦμε ἐμεῖς καὶ πῶς συμποσιάζομε.

Ὁ Τωβίας ἐπεριμένε.

— Νὰ τοῦ παρασχεθῇ θερμὴ φιλοξενία, ἐσυνέχισε ὁ ἄρχων Μανασῆς. Ὁδηγήσέ τον στὸν θάλαμο τῶν χρυσῶν φουνίκων καὶ δώσε του γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν εἰ-κοσι δούλους ἐκλεκτούς. Πῆς του ὁμως ὅτι ἡ Βεθούλη ἐορτάζει ἀπόψε γιὰ τὴν διάσωσιν τῆς Ἰουδῆς, καὶ ἂν θέλῃ ἄς ἔλθῃ ἐδῶ γιὰ νὰ συνορτάσῃ μαζί μας. Πῶς εἶναι τὸ ὄνομά του; Σοὺ τὸ εἶπε;

— Ὁλοφέρνης.

— Ὁλοφέρνης!

Ὁ ἄρχων Μανασῆς εἶχε μείνει κατὰ-πληκτος.

— Ὁ Ὁλοφέρνης; εἶπε πρὸς τὸν Τω-βίαν. Ἦλθε ἐδῶ ὁ Ὁλοφέρνης;

— Πίνω εἰς ὑγείαν σου, ὦ ὡραιότερα τῶν γυναικῶν!

ρος των ανδρών. Είχε όμως κάποια α-
γριότητα στη μορφή, που του την είχε δώ-
σει ο δίκος του στρατοπέδου, το διαρκές
άντικρυμα του θανάτου και η συνεχής
θέα της σφαγής.

Ανθρώπος των πολέμων, είχε ξεου-
κειωθή τόσο πολύ προς το αίμα, που του
προκαλούσε ήδονη ή θέα του ξευθροβα-
φούς θανάτου.

Αλλ' η αγριότητα του αυτή εκάλυπτε-
το από το πλήθος των άλλων αρετών του
και μόνον όταν βρισκόταν στα πεδία των
μαχών εμφανεζόταν ακάθεκτος και ά-
νυπόφορος.

Αυθέντα, του είπεν ο Τωβίας, χαι-
ρετώντας τον με ιδιαίτερη προσήνετα, ο
κύριός μου είναι εύτυχης, γιατί σε δέ-
χεται στο ανάκτορό του. Ο θάλαμος των
χρυσών φοινίκων είναι στη διάθεσί σου
και διαμέρισμα όλόκληρο στη διάθεσί της
ἀκολουθίας σου. Είκοσι δούλοι εκλεκτοί
θα τεθούν άμέσως στις διαταγές σου. "Αν
 όμως ο κόπος της πορείας δεν σε έχει
καταβάλει, μπορείς να δεχθής και μια
άλλη πρόταση του σεβαστού κυρίου μου...

Λέγε... ειπεν ο Όλοφέρνης, κυτά-
ζοντας με περίεργο βλέμμα τον Τωβία.

Μπορείς, εάν θέλεις, να περάσης στη
μεγάλη αίθουσα του παλατιού, όπου βρί-
σκεται ο άρχων της Βεθούλης, μαζί με
όλους τους εύπατρίδους της πόλεως.

Συμποσιάζετε λοιπόν εδώ; ερώτησεν
ο Όλοφέρνης, με μνηκτριστικό ύφος.

Εορτάζουμε ένα σημαντικό γεγονός.
Την επέτειο καμμιάς παλιάς και λη-
σμονημένης νίκης.

Δεν πρόκειται περί νίκης.
Αλλά τότε; Τί εορτάζετε, λοιπόν,
Ιουδαίε;

Η ώραία Ιουδήθ, η κόρη του αὐ-
θέντου μας, εκινδύνευσε να πεθάνη και
εσώθηκε ως εκ θαύματος από τον θάνα-
το. Για το θαύμα αυτό εορτάζει σήμερα
ο άρχων Μανασής και ολόκληρη η πόλις!

Την αγαπά τόσο λοιπόν την κόρη του
ο άρχων Μανασής;

Είναι η μόνη του ελπίς.
Ο Όλοφέρνης έχαμογέλασε με περι-
φρονητικό τρόπο.

Τί μπορεί να έλπιζή ένας ήγεμών από
τη θυγατέρα του, Ιουδαίε;
Ο Τωβίας εταράχθηκε στα λόγια
αυτά.

Δεν ξέρω, στρατηγέ, ούτε την πα-
τρίδα σου, ούτε τις συνήθειές σου, αλλά
κατά την ταπεινή μου γνώμη, ένας πατέ-
ρας μπορεί να περιμένει από την κόρη του
την ευτυχία.

Ο Όλοφέρνης ανενάγκασε.

Ενας πατέρας, είπε, μπορεί να πε-
ριμένει την ευτυχία από την κόρη του.

Αλλ' ένας ήγεμών ποτέ!

Ο Τωβίας άνοιξε τα μάτια του διά-
πλατα και εκύτταξε εκπληκτος τον ξένο.

Μά τους προφήτας, είπε, δεν μπορεί
να έννοήσω τη σημασία που έχουν τα λό-
για σου, στρατηγέ. Δεν καταλαβαίνω για-
τί ένας ήγεμών δεν μπορεί να αισθανθῇ
την ίδια χαρά με έναν πατέρα.

Ο ήγεμών, Ιουδαίε, έχει μια θυγα-
τέρα, μια σύζυγο, ένα γυιό, ένα πατέρα,
μια μητέρα, ένα φίλο και μια ερωμένη...
την πατρίδα του. Αυτός είναι ο αληθινός
ήγεμών!

Ο Τωβίας δεν άπήντησε τίποτε. Εβ-
ρισκε τα λόγια αυτά πολύ περίεργα.

Λοιπόν, έμπρός, είπε σε λίγο ο Ό-
οφέρνης. Προχώρησε και δόγηγσέ με.

Που θέλει να μεταβῇ ο κύριος; ερώ-
τησεν ο Τωβίας.

Θά ήμουν άνόητος, εάν έθυσίαζα την
ἀπόλαυσή του συμποσίου.

Ο αυθέντης μου δεν είναι λοιπόν

κουρασμένος;

Ο Όλοφέρνης, Ιουδαίε, δεν εκου-
ράσθηκε ποτέ στη ζωή του. Έμπρός....
δόγηγσέ με.

Η ἀκολουθία σου, στρατηγέ;

Αυτοί θα διασκεδάσουν μόνοι τους.

Θά στείλω δούλους για να τους πε-
ριποιηθούν.

Δεν θέλουν δούλους, αλλά δούλας!

Μήπως προσέκρινα στα έθιμά σας;

Ακουσε, Ιουδαίε. Οι νικηταί περιφο-
ρούν τα έθιμα και τις συνήθειες των λα-
ών που υποδουλώνουν.

Αλλά... δεν ήθθατε, νομίζω, ως νι-
κητής, στρατηγέ...

Ο Όλοφέρνης εκάγχασε και πάλι.

Αυτό θα το αντίληφθής αργότερα,
Ιουδαίε, είπε. Οδύγησέ με τώρα κοντά
στον κυριό σου...

Ο Τωβίας προεπορεύθη και ο στρατη-
γός των Άσσυρίων τον ήκολούθησε.

Όταν μπήκε μέσα στη μεγάλη αίθου-
σα, ο θόρυβος κατέπαυσε άμέσως.

Όλοι έγείσανον προς το μέρος του, έ-
νῳ ο άρχων Μανασής εσηκώθηκε από τη
θέσι του και έπροχώρησε μερικά βήματα
για να τον προυπαντήση.

Είμαι εύτυχης, του είπε, γιατί δέχο-
μαι στο ανάκτορό μου, σε μια τόσο εὐ-
φρόσυνη στιγμή, τον ένδοξο στρατηγό
των Άσσυρίων.

Είμαι πῶς πολύ εύτυχης εγώ, άπὴν-
τησε ο Όλοφέρνης, γιατί εφθασα στο ά-
νάκτορό σου την ήμέρα της μεγάλης σου
χαράς.

Επειτα ο άρχων Μανασής εστράφη
προς τους προσκεκλημένους του.

Αυθέντα της Βεθούλης, στρατηγοί
και φίλοι, εφώνασε, ιδού μια εκπληξίς,
που ούτε εγώ την έπεριμένα. Σας κα-
ρυσιάζει έναν ξένο έπίσημο και αγαπη-
τόν, τον φημισμένον νικητή των Μήδων,
της Συρίας τον κατακτητήν, το καύχημα
της Νινευή, τον ένδοξον Όλοφέρνην.

στρατηγόν του μεγάλου βασιλέως Ναβου-
δονόσορος, άπεσταλμένον του και φίλον
μου.

Οι εύπατρίδαι εσηκώθηκαν από τις θέ-
σεις τους και έχαιρέτησαν τον Όλοφέρ-
νην, ύψώνοντες τα κύπελλα προς το μέ-
ρος του.

Δόξα και τιμή στο στρατηγό των
Άσσυρίων, ανεφώνησαν.

Ο Όλοφέρνης έπροχώρησε μερικά βή-
ματα μέσα στην αίθουσα και έπήρε στα
χέρια του ένα χρυσό κύπελλο, γεμάτο με
άφρώδη οίνον που του έτεινε ένας ύπη-
ρέτης.

Εύχαριστώ, αυθέντα, είπε. Σας χαι-
ρετώ εκ μέρους του κυρίου μου και εὐ-
χομαι για τη χαρά και την ευτυχία ό-
λων σας.

Επειτα ένέκνωσε το κύπελλον και εκά-
θησε σ' ένα καθίσμα που του υπέδειξεν
ο Μανασής στο πλευρό του.

Ο Όλοφέρνης βρισκόταν έτσι ανά-
μεσα σὶν άρχοντα της Βεθούλης και
στην κόρη του.

Ο γέρον Μανασής έσπευσε άμέσως να
του παρουσιάσῃ την Ιουδήθ.

Είμαι η αγαπημένη μου κόρη, είπε,
για την οποία γίνεται η σημερινή εορτή.

Τό έμαθα, άπήντησεν ο Όλοφέρνης,
ένῳ έστήριζε τα βλέμματά του επάνω
στην Ιουδήθ.

Επειτα, άφου έδοκίμασε τους καρ-
πούς και έγείσθη τον οίνον που του προ-
σέφερεν ο άρχων της Βεθούλης, έγύρι-
σε προς το μέρος του και είπε:

Άρχων Μανασή, πρό όλίγης ώρας
διέπραξα μια άδικία και έπιθυμώ να σοῦ
την έξομολογηθῶ.

Είμαι τόσοι αι άγαθαί σου πράξεις,

άπήντησεν ο Μανασής, ώστε μια άδικία
ή ένα άμάρτημα δεν έχουν σημασία.

Αλλ' η άδικία έστρέφετο εναντίον
σου, άρχων.

Δεν καταλαβαίνω πώς ήταν δυνατόν
να με άδικήσης, άπήντησε ο αυθέντης
της Βεθούλης με άναθότητα.

Όταν πριν από λίγη ώρα άκουσα
από τον αξιωματικόν του παλατιού σου
ότι εορτάζετε εξέπληγην και σχεδόν έλε-
εινολόγησα την Βεθούλην.

Αλλ' όταν έμαθες την άφορμήν του
συμποσίου θά με έδικαιολόγησες, άσφα-
λώς. Δεν είν' έτσι, στρατηγέ;

Καθόλου. Τούναντιόν όταν έμαθα την
άφορμήν σε έλεινολόγησα περισσότερο.

Με έλεινολόγησες επειδή έώρταζα
για την διάσωσί της αγαπημένης θυγατρός
μου;

Ακριβώς. Και είπα ότι ο ήγεμών έ-
νός λαού δεν έχει θυγατέρα άλλην, ούτε
μητέρα, ούτε ερωμένη, από την πατρίδα
του.

Δεν έχεις πολύ άδικο, έπιθύρισε ο
γέρον.

Και όμως είχα, άρχων Μανασή.

Γιατί;

Ός τη στιγμή που έπρόφερα τα λό-
για μου δεν έγνώριζα την θυγατέρα σου.

Ένα χαμόγελο εφάνηκε στη μορφή
του άρχοντος.

Τώρα που βλέπω την ώραία Ιου-
δήθ, έξηκολούθησε ο στρατηγός του Να-
βουχοδονόσορος, δικαιολογώ τα πάντα.

Ο Όλοφέρνης έγύρισε προς την Ι-
ουδήθ:

Ο άρχων Μανασής, είπε, πρέπει να
είναι περήφανος για την κόρη που του
έχαρισαν οι θεοί. Καταλαβαίνω τώρα ό-
λη τη χαρά που έννοιωσε για τη σωτηρία
σου και είμαι εύτυχης γιατί μπορώ να
μετάσχω κι'εγώ στην άποψινή σας γιορτή.

Άρχων στρατηγέ, άπήντησε η νέα,
τα λόγια σου προδίδουν την εύγνεια της
ψυχής και των αισθημάτων σου.

Ο Όλοφέρνης την εκύτταξε με τρυ-
φερότητα.

Η φωνή σου, ο κόρη της Βεθούλης,
είπε, είναι ωραιότερη και από το κελάι-
δημα των πουλιών. Μά την αλήθεια, εί-
ναι η γλυκύτερη φωνή από όσες έχω ά-
κούσει ως σήμερα...

Τα λόγια σου με κολακεύουν, στρα-
τηγέ, είπε και πάλιν η Ιουδήθ.

Καθόλου, ώραία μου, λέω μόνο την
αλήθεια και μάρτυρές μου όλοι όσοι μ'
άκουνε αυτή τη στιγμή. Η γοητεία της
γυναικείας φωνής ύπηρε πάντοτε άκα-
τανίκητη για μένα. Με σέρνει δέσμιον
έμπρός στα πόδια της, με κάνει δούλο της
ή φωνή που έχει τον ήχο του άργύρου
και την διαύγεια του νερού της πηγής.

Τί περιέργοι! ειπεν η Ιουδήθ.

Ευρίσκες περιεργή αυτή την άδυνα-
μία μου, ο κόρη της Βεθούλης;

Θά περίμενα πῶς πολλή ν' άκούσω αὐ-
τά τα λόγια από ένα άβρο κιθαρωδό ή έ-
να ήσκημένον αὐλητήν ή ακόμη από ένα
καλλιτέχνη λυράρη. Όχι όμως και
από ένα πολεμιστή, που έχει έξοικειωθῇ
στις έγριες λαχρές της μάχης, στην τρυ-
κυμία της εφόδου και στις οίμωγές των
πληγωμένων.

Και όμως αυτό συμβαίνει σε μένα,
Ιουδήθ.

Ο Όλοφέρνης εσιώπησε επί μερικές
στιγμές.

Επειτα το βλέμμα του έπεσε επάνω
στο Χάν. Ο άνθρωπος αυτός του φάνη-
κε τελείως διαφορετικῶς από τους άλ-
λους.

Ο εύπατρίδης αυτός που σε συντρο-
φεύει, είπε στη νέα, φαίνεται να δυσ-
ρεσθῇται από τη συνομιλία μας.

Δεν είμαι εύπατρίδης, άπήντησε ο
Χάν. Αλλ' ούτε και δυσρεστημένος εί-
μαι.

Είμαι ο Χάν, ο κυνηγός, ειπεν η Ι-
ουδήθ, ο ωραιότερος των ανδρών της
Ιουδαίας, ο προσφιλέστερος για μένα
από όλους τους ανθρώπους, ο σωτήρ
μου...

Ο σωτήρ σου;

Αυτός με έσωσε σήμερα από το θά-
νατο.

Τότε δικαίως τον θεωρείς ως τον
προσφιλέστερο άνθρωπο επί της γῆς.

Εγύρισε έπειτα προς τον Μανασήν.

Άρχων της Βεθούλης, είπε, η κό-
ρη σου είναι τόσο ώραία ώστε μπορεί να
σε περιπλέξῃ σε πόλεμο.

Λέγοντας αυτά, έσήκωσε το κύπελλο
του και έτεινε προς τους δούλους.

Γεμίστε το μέχρι στεφάνης! εφώνα-
ξε... Το πῖνω εις ύγειαν σου, ο ωραι-
ότερα των γυναικών!

Και το άδειασε άμέσως.

Όλων τα βλέμματα είχαν συγκεντρω-
θῇ επάνω στο στρατηγό των Άσσυρίων.

Μέσα στην άπεραντή αίθουσα, όλες οι
άλλες όμιλίες είχαν σταματήσει. Έξήτα-
ζαν τη μορφή, έπρόσεχαν τους τρόπους
του κι' έρροφούσαν τα λόγια του, όπως
συμβαίνει πάντα όταν πρόκειται για ένα
έπίσημο ξένο.

Η εξέτασις αυτή ίκανοποιούσε την πε-
ριέργειά των και τους έδινε μια εύχαρί-
στη άσασόληση.

Μόνον ο Χάν έστενοχωρείτο μέσα σ'
αυτή την έτιμόσφιαιρα, που ήταν τελείως
άσυνήθιστη γι' αυτόν.

Πόσο άργεί το πρωί, έπιθύρισε σε
μια στιγμή.

Γιατί άνυπομονείς να έλθῃ το πρωί;
ερώτησε η Ιουδήθ, που είχε άκούσει τα
λόγια του.

Γιατί το πρωί θά φύγω, Ιουδήθ.

Θά φύγεις; Χάν; Και όμως μου είχες
ύποσχεθῇ ότι θά έμενες.

Είμαι αλήθεια αυτό. Αλλά νοιώθω
πῶς δεν μπορώ να παραμείνω περισσό-
τερο.

Η Ιουδήθ έγύρισε προς το μέρος του.

Τί σε κάνει ώστε να θέλεις να φύ-
γης τόσο γρήγορα; ερώτησε. Μείνε του-
λάχιστον πῶς χάριν μου...

Άφησέ με να φύγω, ώραία κόρη
της Βεθούλης, είπε ο Χάν. Δεν άντέχω
πιά περισσότερο στον πόνο.

Ποιόν πόνο, Χάν;

Το στήθος μου έχει πληγές νωπές
ακόμη και σὺ προσπαθείς να το πληγώ-
σης περισσότερο. Δεν άντέχω πιά άλλο.

Θέλω να φύγω να ξαναβῶ στη λίμνη
μου τη γαλήνη και την ανακούφισι.

Τη γαλήνη και την ανακούφισι θά
την βρῇς εδώ, Χάν. Αν φύγεις θά έχης
ως σύντροφο τη δυστυχία και τη μαύρη
ἀπελπισία. Πῶς θά ζήσης πιά μόνος σου;
Σε ποιόν θά έμπιστευθῇς τον πόνο σου;

Όταν το μάτι σου κουρασθῇ να βλέπῃ τα
δένδρα των δασών και την πένθημη έπι-
φάνεια της Γεννησαρέτ, πῶς θά βρῇς ένα
μέρος για να το ξεκουράσης; Όταν ο
στεναγμός σε πνίγῃ, ποῖος θά τὸν άνα-
στήρῃ από το στήθος σου; Όταν τα χείλη
σου ξερανοῦν από τη δίψα, με ποῖο φι-
λημα θά θά δροσίσης; Όταν η ψυχὴ σου
ἀπελπισθῇ, πῶς θά ζητήσης παρηγοριά;

Πρέπει να μείνεις εδώ, Χάν, κοντά μου.

Ο Θεός θέλησε να γίνω εγώ η βρύσι που
θά δροσίξῃ τη φλόγα σου και το βάσα-
νο που θά ανακουφίξῃ κάθε δόδυ σου.

Θά ανταλλάξῃς τη λίμνη, την καλύβη σου,
την έρημιά των δασών, τις θλιβερές ά-
ναμνήσεις σου, θά τα ανταλλάξῃς όλα με
μένα. Μόνο κοντά μου πῶς μπορείς να
ζήσης, Χάν, και ποῦθεν άλλού!

Ω, Ιουδήθ!

Αρχίζεις να πιστεύεις στα λόγια μου,
Χάν, αρχίζεις να νοιώθεις τη σημασία
τους! Ό! πόσο είμαι εύτυχισμένη...

Όχι, Ιουδήθ, εφώνασε με πνιγμέ-
νη φωνή ο νέος. Όχι! Δεν πρέπει να
γίνῃ ποτέ αυτό!.. Η αὐγή πρέπει να μάς
χωρίσῃ για πάντα. Θά μείνεις μέσα στα
πλοῦτη, τις δόξες και τις τιμές που σε
περιβάλλουν, μέσα στην αγάπη, το θαυ-
μασμό και τη λατρεία όλων εκείνων που
σε πλησιάζουν και άναπνέουν τον ίδιον
άέρα με σένα. Όχι! Χίλιες φορές όχι!

Η αὐγή πρέπει να μάς χωρίσῃ. Εγώ θά
ξαναγυρίσω και πάλι στην έρημιά μου...

Η Ιουδήθ θέλησε ν' απαντήσῃ στα λό-
για αυτά, που είχαν εἰπωθῇ με έξαιρετι-
κή βιασιότητα, αλλά δεν έπρόφθασε να το
κάμῃ, γιατί ο Όλοφέρνης είχε προσέξει
την ταραχή και τη συγκίνησί της και
της έλεγε τώρα:

Όραία δέσποινα, βλέπω με λύπη μου
ότι πολύ γρήγορα σε εγκατέλειψε η εὐ-
θυμία σου.

Ας με εγκαταλείψουν όλα, άπὴντη-
σεν η Ιουδήθ. Μόνον η αγάπη μου θέ-
λω να μείνῃ.

Η αγάπη σου; Να μια ἀποκάλυψις
που δεν έπερίμενα να άκούσω από τα
χείλη σου.

Ανθρωπος χωρίς αγάπη, είναι καρ-
πός χωρίς χυμό και άνθος χωρίς άρωμα,
άπὴντησε η νέα.

Και όμως εγώ δεν αγαπῶ, ο Ιου-
δήθ!

Τί κρύβω, ξένε!

Αλλοίμονο στην Άσσυρία, την έν-
δοξη πατρίδα μου, αν ο στρατηγός της
κατεγίνετο με έρωτες.

Και μπορείς να ζῇς χωρίς αγάπη;

Αυτή είναι η αληθινή ζωή. Η αγά-
πη είναι κι' αυτή μια άρρώστεια, όπως
όλες οι άλλες.

Και δεν υπέφερες ποτέ απ' αυτή την
άρρώστεια;

Ποτέ. Έχω πολύ ισχυρή υγεία, ο
κόρη της Βεθούλης. Αν προσεβλήθην κά-
ποτε από τον πόθο, εύρηκα άμέσως τη
θεραπεία στην απόλαυσι.

Και δεν σε αγάπησαν ποτέ;

Όυτε και αυτό το ξέρω, γιατί δεν
πιστεύω στα λόγια των γυναικών.

Πόσο φτωχή που είνῃ η ζωή σου, ά-
φου δεν έδοκίμασες ποτέ τον έρωτα!

Σὺ αγαπάς λοιπόν, ώραία μου;

Ο Χάν ανασταράχθηκε εκείνη τη στιγ-
μή επάνω στο καθισμά του.

Προσήλκυσε το βλέμμα του στο βάθος
της αίθουσας, πέρα από τις χρυσές στη-
λες των διαδρόμων και εφώνασε δυνατά,
προσπαθώντας να προσελκύσῃ την προ-
σοχή και των άλλων συνδαιτυμόνων:

Κυτάξτε... η αὐγή χαράζει...

Όλοι εκύτταζαν προς τα εκεί, ένῳ ο
Χάν έσκυβε προς το μέρος της Ιουδήθ
και έπιθύριζε:

Η αὐγή... που θά μάς χωρίσῃ για
πάντα!

Ο Όλοφέρνης άδειασε ένα νέο κύπελ-
λο, η βρύσι από το κρασί γλώσσα του έ-
τραυλίξε:

Μά τον Θεό των προγόνων μου, η
Ιουδήθ είναι η ωραιότερη από όσες γυ-
ναικες έγνώρισα ως σήμερα.

Ο άνθρωπος αυτός είναι μεθυσμέ-
νος, έπιθύρισε ο Χάν προς την Ιουδήθ.

Και τί μάς ενδιαφέρει αυτό; άπὴν-
τησε η νέα.

Πῖνῃ διαρκῶς προς χάριν σου και
το βλέμμα του σε κατατρῶγει λαίμαργα.

Και είναι το βλέμμα του τόσο γλυ-
κό, έπιθύρισε η Ιουδήθ, κυτάζοντας
προς το μέρος του Άσσυρίου στρατηγού.

Ο Χάν άχώλιασε.

Αλλ' η Ιουδήθ, χωρίς να δώσῃ προ-

σοχή στην ταραχή του, έπήρε ένα άμφο-
ρέα από τα χέρια ένδς δούλου και έγέ-
μισε το κύπελλο του στρατηγού.

Εκείνος άδειασε άμέσως το ποτήρι
του και είπε:

Όραία κόρη της Βεθούλης, είναι ω-
ραίος ο οίνος που μου προσφέρεις. Αλ-
λά τα μάτια σου είναι ωραιότερα και η
φωνή σου πῶς γλυκειά. Αρχίζω να νοιώ-
θω το μυαλό μου να ζαλίζεται, αλλ' αυτή
τη φορά δεν είναι το κρασί που μου φέ-
ρει τη μέθη...

Η Ιουδήθ έχαμογέλασε στα λόγια
αυτά.

Αλλ' ένας άναστεναγμός την έκαμε να
στραφῇ προς το μέρος του Χάν.

Τί έχεις, Χάν; ερώτησε.

Τίποτε, άπὴντησε ο κυνηγός.

Και όμως, άναστενάξεις και σιωπῆς.

Θά ήταν προτιμότερο να σιωπῆς και
σύ!

Οι θλιβερές άναμνήσεις ξαναγυρί-
ζουν και πάλι στο μυαλό σου και σε κά-
νουν να πονάς;

Δεν είναι οι άναμνήσεις εκείνες που
με κάνουν να πονῶ, Ιουδήθ. Υποφέρω
γιατί νοιώθω πῶς το παρελθόν μου κλί-
νει προς τη δύσι του και γιατί βλέπω
συγχρόνως την άνατολή νέων πόνων.

Ω χαρά! εκραύγασε η Ιουδήθ.

Και εκύττησε τα χέρια της, άδιαφο-
ρώντας για τα περιεργα βλέμματα που έ-
στυλόντανον επάνω της.

Γιατί χαίρεις, ώραία μου; ερώτησε
ο Όλοφέρνης.

Η Ιουδήθ έγύρισε προς το μέρος του.

Θά σοῦ άπαντήσω, είπε, έπειτα από
μικρή σιωπή, αν ήξερα ότι θά με έννο-
ούσες.

Ιουδήθ! εφώνασε ο Χάν.

Αμφιβάλλεις λοιπόν ότι θά έννοή-
σω, ώραία Ιουδήθ; ερώτησε ο στρατη-
γός.

Ναί.

Τί απαιτείς να πράξω για να σε με-
ταπειλώ;

Να μου άπαντήσης με ειλικρίνεια σε
όσα πρόκειται να σε ρω

ΣΑΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Από το ημερολόγιο της Καίτης Κλ.—

ΤΟ έχω διαβάσει αυτό που ήρθε και με θόνη έμένα την ίδια και το δούλω το αλφεινό που δεν μπορώ να το πιστέψω; Δεν ξέρω, δεν ξέρω, μα δεν το χωράει το μυαλό μου. Την ώρα που πήγα στην κλινική κι' έμπαινα στο δωμάτιό του, θόνη μιαν άλλη γυναίκα να γάθεται πλάι στο κρεβάτι του. Μόλις με είδε, σηκώθηκε, κατέβασε ένα βελάνι που είχε το καπέλο της για να μην ιδώ το πρόσωπό της και χάθηκε από το δωμάτιο. 'Ο Κώστας ήταν ακόμα θυμισμένος στο λήθαργο. «Ποιά είναι αυτή η γυναίκα;» θόνη τη δύναμι να ρωτήσω την αδελφή. Κατάλαβα πως ήξερε, μασούσε, όμως, επίτηδες τα λόγια της.

Τί κουτή που ήμουνα να ρωτάω. Έπρεπε να το καταλάβω από την πρώτη στιγμή. Ήταν αυτό που εγώ δεν είμαι πιά, που έχω πάψει να είμαι από καιρό. 'Η γυναικα του! Τό σκέπτομαι και το γράφω τόσο ήρεμα, σά να μιλάω για το πιο απλό πράγμα στον κόσμο. Κι' όμως αυτή την ώρα το χέρι μου τρέμει και η καρδιά μου χτυπάει σαν του πουλιού. Λίγο ακόμα και θα με πάρουν τα κλάματα. Μα δεν αξίζει τον κόπο, δεν αξίζει. Καλύτερα είναι ν' αποτραβηχθώ. Τί χρειάζομαι εγώ κοντά του, αφού υπάχει η α λ λ η ;

«Γιατί δεν ήρθατε χτές;», με ρώτησε ο γιατρός.

Ήταν η πρώτη ημέρα που συνερχόταν ο Κώστας ύστερα από δυο ημερών άφασία. Ζήτησε έμένα; Μην έκανε λάθος ο γιατρός; Μήπως είχε γυρέψει την άλλη;

Χαμογελώ καθώς τον ακούω. Την άλλη θα γύρισε κι' όχι έμένα. «Εσείς δεν είσαστε η γυναίκα του;», με ξαναρώτησε σε λίγο. 'Εγώ είμαι η μάλλον... δεν είμαι εγώ... 'Εγώ είμαι μια γυναίκα που περυσσέει, και καλά θα κάνη ν' αποτραβηχθώ. Γι' αυτό δεν πήγα χτές.

δικό μου. Τόσφιξε με όση δύναμι θόνηκαν τα δάχτυλά του. Μα τί, είναι, λοιπόν, σε τέτοιο βαθμό ύποκριτης; Έχει τη δύναμι να παίξη θέατρο και τώρα ακόμα που δεν είναι βέβαιος αν θα ζήση;

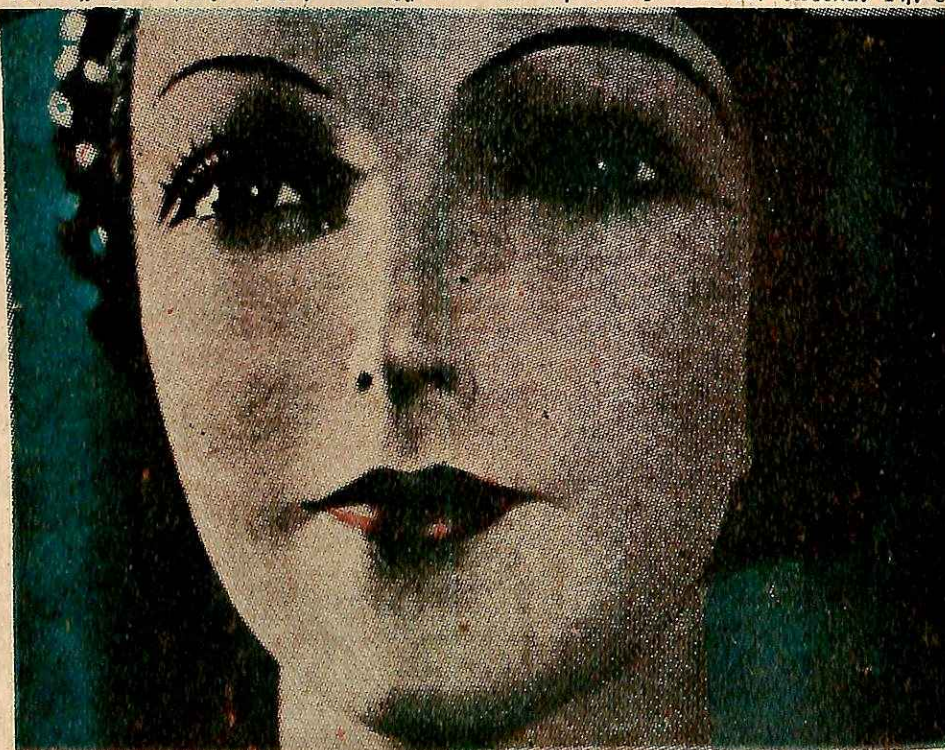
Ο γιατρός έχει πολλές ελπίδες. Τώρα, σ' αυτές τις τραγικές στιγμές που περνά, πρέπει να το πώ, να το εξομολογηθώ, κι' ας μην το ακούση κανένας: 'Όταν έμαθα πως χτύπησε με το αυτοκίνητο μαζί της, όταν την είδα στην κλινική κοντά του, όταν τον είδα αυτόν στο κρεβάτι με τους επιδέσμους στο κεφάλι, άστραψε για μια στιγμή στη σκέψη μου ο λογισμός του σατανά: Να πεθάνη! Να λείψη ο θραχνάς που μου έπνιγε τη ζωή μου, που μου έκαινε τα σπλάχνα μου!

Τώρα, κρύβομαι από τα χείλη του γιατρού. Δεν θέλω να πεθάνη! 'Ας ζήση! Κι' ας είναι εύτυχισμένος! Κοντά της! 'Εγώ θα φύγω από τη ζωή του, θα λείψω, δεν θα τον άπασχολώ στο παραμικρό. Φτάνει να ζήση.

Σταματώ. Τα μάτια μου θαμπώνουν. Κλαίω, και το μελάνι που γράφω άνακατώνεται με τα δάκρυα που πέφτουν στο χαρτί.

Είναι διορφη, νέα, ποθητή. Έχει όλες τις χάρες για ν' άρεση σ' έναν άντρα. 'Εγώ είμαι όλοτετα σταχτωμένη πλάι της. Έφτασε να την ιδώ μια στιγμή και να καταλάβω πως κρατούσε τα όπλα που έμένα μου έλειπαν έντελως. Λαμπερά μάτια, στόμα ήδονικό... 'Εγώ έχω μόνο μια βουβή, θαθεία άγάπη και μιαν άπέραντη στοργή να του προσφέρω. Αυτά, όμως, φαίνεται πως δεν του φτάνανε πιά του Κώστα. Κι' εγώ δεν έχω να του δώσω άλλα απ' αυτά....

Δεν έχει πιά κανέναν κίνδυνο, λέει ο γιατρός. Θα ζήση. Κι' εγώ, πάλι, δεν έχω κανέναν λόγο να πηγαίνω να τον βλέπω. Καιρός να ξανάρθω ή άλλη. Δεν ρώτησα πιά την αδελφή αν ξαναφάνηκε στην κλινική. Γελώ με τον έαντό μου, που την έδιωξα. Μα δεν τόθελα. Την έ-

Έφτασε να την ιδώ μια στιγμή, για να καταλάβω πως κρατούσε τα όπλα που έμένα μου έλειπαν έντελως. Λαμπερά μάτια, στόμα ήδονικό...

τρόμαξε ή παρουσία μου. 'Εγώ ήμουνα, νά, πως να πούμε, ή έ π ί σ η η. Αυτή ήταν ή παρείσασκη. 'Όχι, όχι, ή ξένη κι' ή παρείσασκη είμαι εγώ. Κι' ή άλλη πρέπει ναρθη να πάρη τη θέσι πλάι του. Τη θέσι που εγώ την άπασχολώ χωρίς να πρέπει.

«Τώρα μπορείτε να έρχεστε όποτε θέλετε και να κάθεστε κοντά του όσην ώρα θέλετε», μου λέει ο γιατρός γελαστός. Με κυτάζει στα μάτια κι' ο Κώστας. Κάτι θέλει να μου πη, μα ή παρουσία του γιατρού φαίνεται πως τον κάνει να διατάξη. 'Όταν έφυγε ο γιατρός, μ' έβαλε να κάσω πλάι του, έσφιξε το χέρι μου μέσ' στο δικό του, μα δεν μου μίλησε. Μ' εκύτταξε μονάχα στα μάτια ώρα πολλή. Με μια τρυφερότητα που είχα καιρό να την ιδώ στα μάτια του. Μα εγώ, δεν μπορώ να πιστέψω πιά τίποτα στα μάτια του. 'Όχι τα νομίζω ψεύτικα.

Σήμερα είχα σκοπό να του μιλήσω. Για την α λ λ η ! 'Ότι αυτή ή κωμωδία έπρεπε πιά να πάρη τέλος. 'Εγώ έπρεπε να φύγω πιά. 'Ας φώναζε την άλλη να έγκατασταθώ πλάι του. Δεν είχα το θάρρος να μιλήσω όρθο-κοφτά. Κατάλαβε τί ήθελα να πώ και μου έλεισε το στόμα. Με παρακάλεσε να μη μιλήσω. Οι ήμιλιες τον ζαλίζουν όσο νάναι. Μάν αλλη φορά. Με παρακάλεσε, μα δεν με κύταζε στα μάτια. Σάν ένοχος.

Πρίν μπώ στο δωμάτιό του, ο νοσοκόμα με τράβηξε να μου μιλήση ιδιαιτέρως. 'Η άλλη, είχε πάει ξανά χθές. Δεν την έδέχθηκε. Της μίηυσε να μην πάη άλλη φορά. Δεν είχε δεχτή ούτε τα λουλούδια που του πήγαινε.

Του πήγαινα λουλούδια κι' εγώ; Γιατί τόκανα αυτό; Δεν ξέρω... Τ' άφησα χωρίς να μιλω πλάι του. 'Η αδελφή τα πήρε και τα τοποθέτησε σ' ένα βάζο. 'Υστερα, βόηκε διακριτικά.

Δεν μιλήσαμε καθόλου. Τώρα, μπορεί να μιλή, ο γιατρός του έδωσε την άδεια. Σε λίγες ήμέρες θα βγή από την κλινική. Θα γυρίση σπίτι. Κι' έμένα θα με θόη εκεί. Μα εγώ λογάριζα να φύγω, να του άφήσω ελεύθερη τη ζωή του, να μην του γίνω ποτέ πιά έμπόδιο...

Άπλωσε το χέρι, άγγιξε το κεφάλι μου, εκάιδεψε τα μαλλιά μου. Τό άγγιγμά του με τίναξε και με κατέβασε από τα σύννεφα όπου πλανιόμουν. Κι' άμέσως κατόπιν έπηρε τα χέρια μου κι' άρχισε να μου τα φιλά μιά, δυό, πολλές φορές. Μου ζήτησε ακόμα να τον συγχωρήσω. Μου τό ζήτησε με πνιγμένη φωνή και δίχως να με κυτάξη στα μάτια. Κι' εγώ, εγώ τότε άρχισα να κλαίω...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΘΑΛΕΓΕ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Η σύζυγος προς τον σύζυγο: — Δεν νομίζεις, φίλε μου, πως είναι καλύτερα να συνοδεύσω εγώ την κόρη μας στο θέατρο; 'Όλος ο κόσμος που θα την βλέπη θα λέγη: «Έτσι ήταν μια φορά και ή μητέρα της!»

— Άν όμως, άγάπη μου, έλέπη ο κόσμος τη μητέρα και λέγει: «Έτσι θα γίνη και ή κόρη της;»

Δ. ΜΟΣΧΩΝΑ:

Ι' αναγυρίζω σήμερα στις παλιές δημοσιογραφικές μορφές, που έπαραιρέσια στην προηγούμενη συνέχεια για ν' άσχοληθώ μ' έναν από τους μεγαλύτερους συντελεστές της προόδου του Έλληνικού Έθνους, τον Σπύρο Τσαγκάρη.

Σ' όλα τα προηγούμενά μου σημειώματα έπεισοδιακά μόνο άνέφερα μιαν από τις καλύτερες εφημερίδες της έποχής εκείνης, τους «Καιρούς» του Κανελλίδη. Και όμως, οι «Καιροί» ύπηρεσαν ένας άκμαίος και

Ο Πολύβιος Δημητράκοπουλος, που συνειργάσθη στους «Καιρούς» του Κανελλίδη. (Στίχοι του Νουά)

μεγάλος δημοσιογραφικός οργανισμός της παρελθούσης πεντηκοντατίας, όπως και ο Κανελλίδης έσημείωσε κατά την μακράν δημοσιογραφική του ζωή μια δράση, που άποτελεί σε πολλά σημεία σταθμό στην ιστορία της ελληνικής εφημεριδογραφίας.

Στους «Καιρούς» εγώ δεν έργασθηκα ποτέ. Έπέρασαν όμως από τις στήλες του οι καλύτερες πέννες του έπαγγέλματος, όπως ο Τσοκόπουλος, ο Δημητράκοπουλος, ο Δ. Χατζόπουλος, ο Ζαχ. Παπαντωνίου, ο Μαργακόπουλος, ο Σπύρος Νικολόπουλος, ο Κ. Καλαμάρας κ. λ. π.

Ο προτελευταίος μάλιστα, στους «Καιρούς» άναδείχθηκε και από των στηλών τους διακρίθηκε, άρχισυντάκτης δέ των «Καιρών» ήταν μέχρι του 1913, που άπεχώρησε για να έκδόση τό «Έθνος», την εφημερίδα που κρατεί σήμερα τα σκήπτρα της κυκλοφορίας των άπογευματινών άθηνάικων εφημερίδων.

Ο Πέτρος Κανελλίδης, ο ίδρυτής, ιδιοκτήτης και διευθυντής των «Καιρών» επί σαράντα όλοκληρα χρόνια, έγεννήθηκε τό 1846 στο Κουτήφαρι

της Λακωνίας. Νεώτατος, έ χρημάτισε δημοδιδάσκαλος στο χωριό του. Έσπούδασε όμως και νομικά και άπέκτησε πλατεία έγκυκλοπαιδική μόρφωση, τόσην ώστε να θεωρηται ως ένας από τους κυριότερους συντελεστές της φιλολογικής άναγεννήσεως στην Ελλάδα.

Παιδάριος ακόμη μόλις είκοσάχρονο, τό 1866, κατέβηκε ως έπαναστάτης στην Κρήτη μαζί με την φάλαγγα των Μανιατών του Λεωνίδα Πετροπουλάκη, άναφέρεται δέ στις πολεμικές εκθέσεις του σωματάρχου του ως γενναίος και τολμηρός πολεμιστής, διακριθείς σε πολλές μάχες.

Όταν έτελείωσε ή άτυχής εκείνη Κρητική έπανάσταση, ο Κανελλίδης έπανήλθε στο χωριό του. 'Η θέσις όμως του δημοδιδασκάλου δεν τον ικανοποιούσε από καμμία πλευρά. Καί γι' αυτό έγκαταλείποντας το δασκαλίκι και τό Κουτήφαρι, ήλθε στις Άθήνας για νάβρη καλύτερη τύχη. 'Η βιοπάλη και οι άνάγκες της ζωής τον έφεραν και στο θέατρο. Έλάχιστοι δέ είνε εκείνοι που ξέρουν ότι ο Κανελλίδης, ο κατόπιν δυνατός και διακεκριμένος δημοσιογράφος ύπηρε έποβολεύς στον θίασο του Μιχ. Άρνιωτάκη. Στο θέατρο όμως βόηκε την συντροφισσα της ζωής του, την Έλένη Αύγερινου. Άληθινή και δυνατή άγάπη συνέδεσε τον πρώην δημοδιδάσκαλο με την καλλιτέχνίδα. Και όταν αυτή έφυγε στο Παρίσι για να σπουδάση δραματική τέχνη δασκάνεις της ελληνικής κυβερνήσεως, ο Κανελλίδης, σύζυγός της πιά, την άκολούθησε και κατά την διαμονή του στην γαλλική πρωτεύουσα κατώρθωσε να τελεσποιηση τη μόρφωσί του και να έπιδωθ εύρύτερα στα γράμματα και τη φιλολογία.

Όταν έγύρισε από τό Παρίσι, ο Κανελλίδης άρχισε να δημοσιογραφεί. Έξέδωσε διάφορα έβδομαδιαία φύλλα, όπως τον «Προμηθέα», την «Κόλαση», τον «Τραμπούκο», τους «Μικρούς Καιρούς». Έν τώ μεταξύ όμως εργαζόταν και σ' άλλα φύλλα και κυρίως στον «Αίωνα» του Φιλήμονος, του όποτου ύπηρε πολιτικός άρθρογράφος. Αυτά, μέχρι του 1872, όταν εξέδωσε τους «Καιρούς» με τους όποιους πλέον συνυφάνθη όλη ή όπόλοιτη ζωή του. 'Η εφημερίς του

διεξήγαγε μεγάλους και τραχείς πολιτικούς αγώνες και έθεωρείτο το μαχητικότερο μετά την «Ακρόπολη» φύλλο, με ακλόνητη κυκλοφορία μέχρι της εποχής, που ήλθαν το «Σκρίπ» και το «Εμπρός», για να την παραμερίσουν με τις καινοτομίες, που δεν μπορούσε ή δεν ήθελε ο Κανελλίδης ν' ακολουθήσει.

Το περίφημο άρθρο του Τρικούπη με τον τίτλο «Τις παταίες, στους «Καιρούς» έγγραφο. Και άναφέρω έδω για την Ιστορία, ότι μολοντί ο Κανελλίδης βρισκόταν στην Κέρκυρα την ημέρα της δημοσίευσης του πολυκρότου κατηγορητηρίου, συνελήφθη και ώδηγηθη έδω. «Ο Τρικούπης όμως την επομένη προσήλθε στην Εισαγγελία και έζήτησε ν' άπολυθώ ο διευθυντής των «Καιρών» άναλαβών έξω δολοκλήρου την εθύνην της δημοσίευσης του άρθρου. Προφυλακίσθηκε τότε πράγματι ο Τρικούπης. «Οκτώ ημέρες έδω άργότερα έκαλείτο και έσχημάτιζε Κυβέρνησι. Και ένα από τα πρώτα διατάγματα που υπέγραψε ως πρωθυπουργός ήταν ο διορισμός του Κανελλίδη ως διευθυντού του «Εθνικού Τυπογραφείου. «Αλλ' ο Κανελλίδης, ο όποιος, άς σημειωθή και αυτό, είχε διατελέσει Γεν. Γραμματέας του Πανεπιστημίου και του Δήμου Αθηναίων επί δημαρχίας Φιλίμονος, όχι μόνον δέν έδέχθηκε τη θέση που τότε προσέφεραν, αλλά και διεξήγαγε σφοδρή πολεμική κατά της δανειακής πολιτικής του Τρικούπη και κατά της τότε παντοδυναμίας του. «Αλλά και κατά το 1897 υπήρξεν ένας από τους πλέον άμειλιτους πολέμιους του Δηλιγιάννη. Κατά δέ την Ιστορικήν άπόπειρα του Καρδίου κατά του βασιλέως Γεωργίου Α' συνελήφθη και κατεδικάσθη σε έξάμηνη φυλάκιση, διότι έγραψε στους «Καιρούς» ότι ή άπόπειρα της βασιλοκτονίας ήταν.. σκηνοθετημένη για λόγους έντυπωσιακού!

«Ο Άλέξανδρος Κουμουνδούρος έκτιμούσε πολύ τον Κανελλίδη, τον έστευλε δέ άπανειλημένως στην Αλβανία με έμπιστευτικές άποστολές. «Αλλ' όπως έγραφα και παραπάνω ή ζωή του δημοσιογράφου ήταν συνυφασμένη με την έφημερίδα του. Αυτο φορές μέχρι του 1881 διεκόπησαν οι «Καιροι». «Ο Κανελλίδης όμως κατώρθωσε να τους επανεκδίδη. Και ή έφημερίς επέζησε τέλος του Ι.δρυτού της, ο όποιος απέθανε το 1911. Διεκόπη και πάλιν το 1916, επανεξεδόθη όμως το 1917 με διευθύνοντα άρχισυντάκτην τον άεχέαστο συνάδελφο Κώστα Καλαμάρα και έκλεισε όριστικά πιά το 1920.

Είπαμε. Τον Κανελλίδη διέκρινε πολυμαθεία και άδολη φιλοπατρία. «Αλλά και άγαθότης άμέτρητη και ύφος που ώδηγούσε πολλάκις μέχρις άφελείας. Πέθανε φτωχός, ή μνήμη του όμως παρέμεινε άσπιλη, λευκή από κάθε σκιάν, από κάθε μικρότητα. «Υπήρξε ο καλός κι' άγαθός άνθρωπος σε όλη την ευρύτητα του χαράκηνισμού.

«Άπειρα είναι τ' άνέκδοτα που άναφέρονται στους δημοσιογραφικούς κύκλους γύρω από τ' όνομά του. «Ο μακαρίτης Δημήτριος Χατζόπουλος, ο άλησμόνητος Μποέμ ήταν άκένωτη

πηγή από τέτοια. Και γελούσε το πλατύτερο κακέντρεχες γέλιο του, όταν άνέφερε το «Δεξιότερα, Κουροπάκι!», το περίφημο άρθρο που έγραψε ο Κανελλίδης στους «Καιρούς» κατά τον Ρωσοιστιανικόν πόλεμο, δίνοντας μ' αυτό στον Ρώσο άρχιστράτηγο Κουροπάκιν συμβουλές και οδηγίες επί των στρατιωτικών κινήσεων που έπρεπε να κάμη για να κατατροπώση τους Ιάπωνες!

Και δέν άντέχω στον πειρασμό ν' άναφέρω ένα τουλάχιστον χαριτωμένο ανέκδοτο του μακαρίτη, που μου τό έχει διηγηθή ο συνάδελφος κ. Θ. Καλογερίκος, συντάκτης τότε των «Καιρών». Κάποιο άπογευματάκι στα γραφεία των «Καιρών» εισέβαλαν δυο κουτσαβάκηδες. Τραμπούκοι της έποχής. Καβουράκι, με πένθος στο κεφάλι, άφέλεια τό μαλλί, τζογέπανταλόνι με τσέπες κοφτές, μουστάκι παχειά μαντεκαρισμένο, έλθα τριχωτή στο μάγουλο, παπούτσι στιβάλλι λάστιχο, μαγκούρα κρεμασμένη από τό δεξιό μπράτσο. Έμπηκαν στην άνοικτη σάλα της συντάξεως, όπου κατά κακήν τύχην βρισκόταν εκείνη τη στιγμή ο Κανελλίδης, διαβάζοντας τις άπογευματινές έφημερίδες.

Χωρίς καμμιάν ευγένεια, έπλησίασαν τον διευθυντή των «Καιρών» μ' ένα φύλλο της έφημερίδος στο χέρι και τον έρώτησαν στεγνά και άπειλητικά:

— Ποιός την γράφει αυτή την έφημερίδα;

— Έγώ, παιδιά μου!, άπήντησε τρομαγμένος ο Κανελλίδης, διακόπτοντας τό διάβασμα και κυττάζοντας τους επάνω από τα γυαλιά του.

— Τι είν' αυτό που γράφεις έδω πέρα, κύριος; Νά τό επανορθώση!.. έμούγγρισε ο ένας δείχνοντας κά-

ποιο δημοσίευμα της έφημερίδος, που φαίνεται ότι τον έθιγε.

— Μά τί λέει, παιδί μου..., έψιθύρισε ο Κανελλίδης άπλώνοντας το χέρι του για να πάρη τό φύλλο που του έπεδεικνύετο.

«Η μαγκούρα όμως του τραμπούκου κατέπεσε βαρεία επάνω στο τραπέζι και έκαμε τον άμοιρο δημοσιογράφο να τιναχθή έρθιος.

— Νά τό επανορθώση, ρέ, γιατί άλλοιώς..., άπειλήσε ο παλληκαράς κραδαινώντας τη μαγκούρα.

«Έκείνη όμως τη στιγμή έμπηκε στη σάλα ο συντάκτης τότε των «Καιρών» κ. Κώστας Λαδόπουλος και ο Κανελλίδης έπωφελούμενος της παρουσίας του έτράπη περίτρομος εις φυγήν προς τό έσωτερικόν των Γραφείων.

«Ο Λαδόπουλος έκανόνισε τους παλληκαράδες, έτακτοποίησε την ύπόθεσι και έκάθησε να έργασθώ, όταν είδε τον Κανελλίδη να ξεπροβάλλει δειλά από την έσωτερική πόρτα της σάλας.

— «Έφυγαν, παιδί μου; έρώτησε με κομμένη φωνή.

— «Έφυγαν, κ. Διευθυντά, του άπήντησε ψύχραιμα ο Λαδόπουλος. Μά δέν άξιζαν δά και τον κόπο... Παληοτόμαρα!...

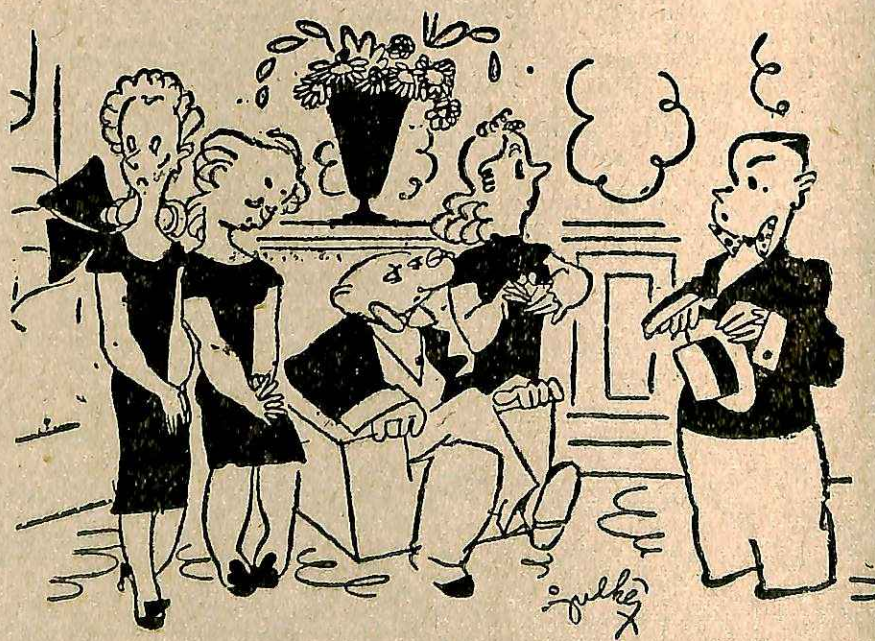
«Ο Κανελλίδης δρασκελίσε τότε τό κατώφλι του γραφείου, ώρθωσε τό άνάστημά του, έβγαλε τά γυαλιά του και τείνοντας τό χέρι μ' ευγνωμοσύνη στον Λαδόπουλο, του έφώναξε με την πιά βορβωία του φωνή:

— Σ' ευχαριστώ, Κώστα μου... Σ' ευχαριστώ, παιδί μου... Με έσωσες από δύο... φόνους!

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις
Αποκλειστικότης «Θησαυρού»)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΙΝ ΓΑΜΟΥ

«Ο πατέρας της ύποψηφίας:—Μά τότε, άφου συμβαίνει έτσι με την οικονομική σου κατάστασι, παιδί μου, δέν πρέπει να πάρης τη Μαρίκα που είναι επάνω στην ανάπτυξή της, αλλά την Καίτη που έχει πτώσι το στομάχου...

Μεταξύ σοβαρού και άστείου

ΟΝΟΜΑΤΟΘΕΣΙΑ και στους άνδρώπους!

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΙΩ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

ΤΩΡΑ, που τόση γίνεται συζήτηση για την ονοματοθεσία των δρόμων, θά μπορούσαμε να θέσουμε «έπί τάπητος», καθώς έλεγον και οι παλαιοί άρθρογράφοι, τό ζήτημα του ονοματολογίου των πραγμάτων και των προσώπων άκόμη. Δέν είναι μόνον οι δρόμοι που πρέπει ν' αλλάξουν όνόματα. Είνε και λιμάνια, χωριά, τοποθεσίες, είνε ακόμη και άνθρωποι και... ζώα, που τό όνόματά τους δέν είναι άπλως κακόηχα, άλλ' άξιοθρηνήτως κομικά...

«Έχομε μιá Ιστορία άνεξάντλητη, σε όνόματα, που άντιπροσωπεύουν άληθινά σύμβολα σοφίας, δόξης και πολιτισμού, που θυμίζουν παραδείγματα ήρωϊσμού, τέτοια, όσα δέν έχει να δείξη καμμιά άλλη Ιστορία στον κόσμο. Και όμως έχομε χωριά Δερβενάγα, Αοιάναγα, Δελήμαλη, Στραβοκέφαλο και χίλια άλλα στα όποια άντιπροσωπεύεται ή «Ενετοκρατία, ή Τουρκοκρατία και όλες οι άλλες φυλές, έκτός της «Ελληνικής». Έχομε όνόματα ανθρώπων, που τους τό κληροδότησαν τα παρατσούκλια των παποπούδων τους και στα όποια καθρεφτίζονται όλα τα ανθρώπινα ελαττώματα, άνατηρίες και άλλα δυσάρεστα ή γελοία χαρακτηριστικά.

«Αλλ' άς έπιμείνωμε στα χωριά.

Για να καταλάβετε τί πανηγύρι γίνεται με τό όνόματα των χωριών, φαντασθήτε ότι έως τα πρόπερι ύπήρχε κοινότης... Μουρλών. Τό χωριό αυτό είναι τό ώραιότερο ίσως της έπαρχίας Αιγιαλείας και τό έλεγον Μουρλά. Τά Μουρλά, γενική των Μουρλών! «Η σφραγίδα του έγραφε «κοινότης Μουρλών» και τα έγραφα άρχιζαν με τη φράσι: «Ο πρόεδρος της κοινότητος των Μουρλών λαμβάνει την τιμήν να άναφέρη κτλ...». Τό χωριό αυτό ήταν ή πατρίδα των Λόντων, της οίκογενείας των ήρώων του 21 και έπειτα από μεγάλη προσπάθεια των κατοίκων του μετωνομάσθηκε σε Ροδοδάφνη.

«Εκεί όμως που ύπάρχει τό πιό μεγάλο πρόβλημα της ονοματοθεσίας είναι στα όνόματα των ανθρώπων. Τό ζήτημα έρχεται έντελώς άπρόοπτα στον Τύπο και θά φανή κάπως παράξενο. Οι περισσότεροι άγνοούν ότι ύπάρχουν χιλιάδες άνθρωποι σε όλην την Ελλάδα, που όνειρεύονται, χρόνια τώρα, να αλλάξουν τό όνομά τους και δέν τό κατορθώνουν. «Η διαδικασία δυστυχώς είναι πολύ μεγάλη, διότι γεννιούνται χίλια δυο ζητημάκια στις έφορείς, στη στρατολογία, στις άστικές συμβάσεις, στα κτηματολόγια, στις δοσοληψίες. Γυρνώντας πότε - πότε στη νότιο Ελλάδα, είδαμε ανθρώπους που ήσαν διατεθειμένοι να διαθέσουν και ένα σημαντικό ποσόν για τον άνθρω-

πον που θά άνελάμβανε να τους διεκπεραιώση την ύπόθεσι αυτή στα άρμόδια Υπουργεία. Και είνε χιλιάδες οι άνθρωποι αυτοί, άν κρίνη κανείς από τους σωρούς των αίτησεων που είχαν συγκεντρωθή στο ύπουργείο Έσωτερικών. «Η νέα κατάστασις άπλούστεψε όσο μπορούσε τη σχετική διαδικασία, όμως και πάλι τό ζήτημα δέν λύνεται χωρίς μεγάλο κόπο.

Έρετε τί κακόηχα όνόματα έχομε στην Ελλάδα; Ένας πλάσιος έκλογικός κατάλογος που έχομε ύπ' όψει μας αυτή τη στιγμή μας πληροφορεί ότι όλα τα ανθρώπινα ελαττώματα άντιπροσωπεύονται στο κοινικό μας ονοματολόγιο. «Ιδέτε: Νυστάζος, Κοψομύτης, Στραβοδάγνος, Καψοκέφαλος, Μούτσος, Καραφωτιάς, Γουρλομάτης, Μικροτσιτικός, Σοχίνης, Μουτζούρης, Κουτσονίκας, Ξυπόλητος, Σμιχοφρύδης, Μαγούλας, Κουτσαύτης, Λιαρομάτης, Στραβολαίμης, Σαλαπήδας, Έξηνταβελώνης, Πριτσαπήδουλας—προφανώς τό όνομα του τελευταίου έγινεν από τό «άπιδουλος» που σημαίνει άλμα και από τό μυκητιστικόν... πρίτς, με τό συμπάθειο! «Ολα αυτά τα άνεπιθύμητα όνόματα, φτιάχθηκαν με παρατσούκλια επάνω σε ελαττώματα των προσώπων των σημερινών κατόχων τους. Και σιγά - σιγά τους έμειναν και έγιναν έπίσημα όνόματά τους.

«Ολα επίσης τα λαχανικά και τα... όσπρια άντιπροσωπεύονται στο όνοματολόγιό μας. Έχομε όνόματα: Σπανάκης, Μπάμιος, Άγγούρης, Κολοκύδας, Φασούλης, Φακής, Κρεμμύδης, Σκόρδος, Πατάτας, Κοκκινούλης, Πράσος. Έχομε ακόμη όνόματα έπαγγελματιών που καμμιά σχέση δέν έχουν με τους κατόχους τους. Βλέπετε γιατρό να λέγεται Παποπούτης, ταχυγάρη να λέγεται Γιαουριάς, έπιχειρηματίας να λέγεται Τσαγγάρης, δικηγόρο να λέγεται Μπαλωματής και χίλια δυο άλλα.

Τό πράγμα έκ πρώτης όψεως δέν φαίνεται και τόσο σπουδαίο. Φαντασθήτε όμως τη θέση μιός ώραιότητας δεσποινίδος ή κυρίας που βρίσκεται σ' ένα σαλόνι και την συνιστούν:

— «Η κυρία Νυστάζου...
— «Η δεσποινίς Ξυπόλητου!...
«Η ένα νεαρόν που έπιχειρεί έρωτική έξομολόγησι και αυτοσυσταίνεται:
— Μίμης Σαλιάρης, ή
— Κώστας Καμπούρης ή
— Βασίλης Στραβογενής.
«Όσα κι' άν πη γλυκόλογα, όσα δάκρυα κι' άν χύση, ποιός μας έγυάται ότι ή σκορδόπιση δέν θα θυμάται τό όνομά του και θά γελά; Και σε πόσο πλεονεκτικότερη θέση

θά ήταν άν είχε τα σπάνια και... μελίρριτα Έλληνικά όνόματα Άγ-γελομάτης, Τριαντάφυλλος, Πορτοκάλλης, Ζαχαρόπουλος κτλ.

«Αλλ' άς αφήσωμε τ' άστεία. «Ανάλογον ζήτημα άντιμετώπισε στην Γερμανία, όταν ήλθε στην άρχή ο έθνικοσοσιαλισμός. Υπήρχαν και εκεί χιλιάδες τέτοια κακόηχα όνόματα και Ιδιώες έβραϊκά, που ο Χίτλερισμός ένδιεφέρετο πρώτα απ' όλα να τα εξαφανίσω. Και μ' έναν άυστηρό νόμο του, τα εξαφάνισε πράγματι, οι δέ κάτοχοί τους ύποχρώθηκαν να πάρουν όνόματα από την Ιστορία και πρό πατρός από την άνθολογία. «Ο φίλος πρώην ύπάλληλος της πρεσβείας μας στο Βερολίνο που μας έδωκε αυτή την πληροφορία, έξέφρασε τη γνώμη πως στην Ελλάδα έχομε τόσες χιλιάδες άνθη, ώστε θά έφθαναν να άντικαταστήσουν με τα όνόματά τους τα όνόματα μερικών ανθρώπων. Και όπως στη Γερμανία άπέκτησαν όνόματα Ρόζενμπεργκ, Γκάρντενμπεργκ και άλλα παρόμοια, έτσι και έδω τον Ξυπόλητον, τον Μουτζούρη και τον Νυστάζον θά άντικαθιστούσεν ο Καμέλιος, ο Μπουγαρίνης, ο Άλμπαρόρριζας, ο Μαντζουράνης και άλλα παρόμοια όνόματα, καλόηχα πλέον και... μυρωδάτα!

ΙΩ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Κλειΐστε το!

«Ανάμεσα στα διάφορα ελαττώματα που άποδίδουν σε μας τις γυναίκες —ποιοί άλλοι;— οι άνδρες, είναι και ή φλυαρία.

«Οι γυναίκες είναι φλύαρες», άποφαίνονται δογματικώτατα.

Δέν νομίζετε, άγαπητέ μου, ότι ή πραγματικότητα είναι έντελώς αντίστροφος; Για σκεφθήτε λίγο!.. Αναπολήσατε διάφορες σκηνές από την καθημερινή ζωή και άν άκούη έχετε αντίληψη —που δέν τό πιστεύω— θά καταλήξετε να συμφωνήσετε μαζί μου.

Λοιπόν, έμείς λέμε: Οι άνδρες είνε φλύαροι! Ναι, ναι, έτσι είναι. Δέν μπορούμε να σταθούμε πουθενά. Μας ζαλίζουν συνεχώς με τη φλυαρία τους.

«Αν μπορούσε να γίνη μιá στατιστική για τό ζήτημα αυτό, άσφαλώς θά προέκυπτε ότι στους εκατό φλύαρους, οι ό γδονταπέντε είνε άνδρες.

Μά έχετε προσέξει, σας παρακαλώ, πως κόβει και ράβει εκείνη ή γλωσσίσσα τους, όπουδήποτε και άν θρίσκονται; Στο καφενείο, στον κινηματογράφο, στο θέατρο, παντού...

«Αν κάνετε πώς μπαίνετε σ' ένα καφενείο, πρέπει να βάλετε μπαμπάνι στ' αυτιά σας. Άλλοιώς κινδυνεύει τό άκουστικό σας τύμπανον, ή κινδυνεύετε να πάθετε από όξείαν κεφαλαλγία... Βουίξουν σαν τα μελίσσια...

Που τό βρίσκουν όλ' αυτά που λένε;

Είναι ανεξάντλητοι σε θέματα συζήτη-
σεως.

Αρχίζουν συνήθως με τα σοβαρότερα
θέματα και τελειώνουν με τις μεγαλύτε-
ρες ανοησίες. Αυτό δεν έχει σημασία γι'
αυτούς. Φτάνει να έχουν κάτι να πουν.

Κάθεσθε σ' ένα λαχαροπλαστείο, π.χ.,
να πάρετε το γλυκό σας. Στο διπλανό τρα-
πέζι, κάθεται μια παρέα από άνδρες...

Η συζήτηση αρχίζει:
—Εγώ σου λέω πως ο Χίτλερ δεν ά-
στειεύεται. Θα το πάρη το Ντάντσιχ, λέει
ο ένας.

—Ε, τότε δεν θα τη γλυτώσωμε. 'Η
'Αγγλία δεν θα τ' ανεχθή, απαντά ο άλ-
λος και η συζήτηση ανάβει.

Λένε, λένε, για κάμποση ώρα, οι τους
κατεβάζει το... σοφό κεφάλι τους
—δεν συμφωνούν κατά κανόνα ποτέ— και
στο τέλος αν το θέμα 'έξαντληθή, αρχί-
ζουν τ' άστειά και τα πειράγματα ανα-
μεταξύ τους, που τις περισσότερες φο-
ρές είναι σαχλά.

Εμείς, που εν τώ μεταξύ καθόμαστε
στο διπλανό τραπέζι, χαλιστήκαμε...
Πόνεσε το κεφάλι μας...

Στόν κινηματογράφο, έως ότου αρχί-
ση ή προβολή ή κατά τη διαλείμματα, αν
δεν βρουν να πουν τίποτε με τόν διπλα-
νό τους, 'έστο κι' αν είναι άγνωστος
τους, θ' ανακαλύψουν τρεις - τέσσερις
σειρές εμπρός ή πίσω κάποιο γνωστό και
θ' αρχίσουν την εξ' αποστάσεως συζή-
τηση.

—Τάμαθες; 'Ο Ματθαίος προήχη.
—Μπα, αλήθεια; 'Ε, τόν καυμένο!
Καιρός ήταν.

Και κουβέντα στην κουβέντα, μαθαί-
νομε κι' εμείς όλη την ιστορία του καυ-
μένου του Ματθαίου... Τό φως σβύνει.
'Αναγκαστικά σταματούν. 'Αν όμως έ-
ξηγηθή το προηγούμενο θέμα, τότε θα
συνεχίσουν τη φλυαρία τους κατά το
έλλο διάλειμμα με κάτι καινούργιο. 'Αν
δεν είναι δηλαδή ο Ματθαίος, θάιναι ο
Κώστας ή θα μάς πληροφορήσουν, πόσα
μπάνια 'έκαναν ως τώρα, πόσα σκέπτον-
ται να κάμουν ακόμη, που πέρασαν το
τελευταίο Σάββατοκύριομα κ.λ.π.

'Επιμένω ότι είναι φοβερά φλύαροι...

Ποτέ τους δεν μένουν χωρίς θέμα συ-
ζητήσεως. 'Ακόμη και στις σοβαρότερες
συγκεντρώσεις. 'Αν πρόκειται, δηλαδή,
να παρακολουθήσουν μια σοβαρή όμιλία
ή κάτι άλλο, έως ότου αρχίση ο όμιλη-
τής, αυτοί κάτι θα βρουν να πουν.

'Αν κατά καινήν τύχην δεν βρουν, τότε
θ' ανακαλύψουν πως κάποιος 'έβηξε στρα-
βά και θ' άρχισή ή πρόβγα εις βάρος του.
Μά είναι δυνατόν να μη μιλήσουν; Καλέ,
τί λέτε; Αυτοί θα τ' άνοίξουν το στο-
μάτι τους, 'έστο και αν πρόκειται να
εμβάλουν άναρθρες κραυγές.

Και δεν παρουσιάζεται ή νοσηρά τους
αυτή φλυαρία σε μεμονωμένες περιπτώ-
σεις. Τότε, βέβαια, θα είχαν το δικαίω-
μα να μάς πουν ότι αυτές είναι 'εξαιρέσεις.
'Οχι, κύριοι, ή φλυαρία σας καταλαμ-
βάνει ομαδικά.

Σε όσα μέρη ανέφερα παραπάνω, του-
λάχιστον, έχω παρατηρήσει ότι ή πλειο-
νότης από τους παρευρισκόμενους άνδρες
φλυαρεί.

Μήπως και όταν συνοδεύουν στην τε-
λευταία του κατοικία έναν δούλο τους,
και τότε δεν φλυαρούν;

Ποιός άλλος θα 'εμφωνήση τόν επική-
δειο, παρά ένας, δύο, τρεις πολλές φο-
ρές, απ' αυτούς; Και άρχίζουν και λένε
τότε... Λένε όσα τους επιτρέπει ο χρό-
νος περισσότερο. Πολλές φορές, πράγμα-
τα άσχετα με τη δράσι του μακαρίτη.
Παρουσιάζτηκε ίσαμε σήμερα καμμία

Η στήλη του Κυρίου που ξέρει

Η ΕΞΟΧΗ ΜΟΥ

ΤΟ πρόβλημα της θερινής εξοχής είναι
από τα μεγαλύτερα που έχει ν' αντι-
μετωπίσῃ κάθε χρονιά ένας οικογε-
νειαρχής.

Και πρώτα - πρώτα παρουσιάζεται σάν
οικονομικό το πρόβλημα αυτό: Πώς θα
βρεθούν, δηλαδή, τα χρήματα που απαι-
τούνται για να ξεκαλοκαιριάσῃ κανείς -
ενοίκιο, πρόσθετα έξοδα λόγω της υπερ-
τιμής των ειδών της διατροφής, συγ-
κοινωνία κ.λ.π.

'Επειτα, παρουσιάζεται σάν πρόβλημα
έκλογής της πιο κατάλληλης εξοχής.

Και, τέλος, έκλογής του καταλλήλου
σπιτιού.

Πόσοι από τους άναγνώστες μου δεν
έχουν αντιμετώπισει αυτά τα προβλήμα-
τα και πόσα νεύρα και δεν έχουν στοι-
χίσει οι οικογενειακές διαφωνίες επάνω
σ' αυτά στις αγαπητές μου φίλες!

Θα ήθελα, λοιπόν, να σας πω τις αντι-
λήψεις μου σχετικά και να σας βοη-
θήσω. Μά, βρισκόμαστε στα μέσα Αυ-
γούστου σχεδόν και το καλοκαίρι κον-
τεύει να περάση. Λοιπόν, για ποιές λο-
γής εξοχή πρόκειται και δεν είναι άρα γε
ή ιδέα μου μαγατιάτικη;

Μια και πληρώνομαι όμως για να «που-
λώ μυαλό» -καθώς λένε- δεν γίνεται,
αγαπητοί μου, πρέπει να με άκούσετε.

Σταθίτε όμως μια στιγμή. Το καλό το
παλληκάρι ξέρει κι' άλλο μονοπάτι! Λοι-
πόν, εγώ δεν θα σας πω πως θα κάμετε
εξοχή, αλλά θα πω σε όσους δεν 'έκαναν
άκόμη εξοχή και σκέπτονται να πάνε κά-
που για να περάσουν μια δεκαπενταριά
ήμερες ή και κανένα μήνα, πως... να μην
πάνε και πως να ξεκαλοκαιριάσουν...

Και, δὲν χρειάζεται, για να σας πείσω,
θεωρία ή επιχειρήματα.

Σας ενδιαφέρει το παράδειγμα ενός άν-
θρώπου μυαλωμένου; Θα σας πω πως τοῦ
λόγου μου κάνω κάθε καλοκαίρι εξοχή.

★

'Ας πούμε, λοιπόν, πως μπήκε ο 'Ιού-
λιος. 'Η ζέστη σφίγγει. 'Ο 'Ιδώς τρέ-
χει. 'Εν πρώτοις, δεν θα πάρω άδεια από
τη δουλειά μου. Οι λόγοι είναι τρεις:

Πρώτον, διότι το καλοκαίρι σ' όλα τα
γραφεία έχει λιγότερη δουλειά από κάθε
άλλη εποχή του χρόνου.

Δεύτερον, διότι το καλοκαίρι φεύγουν
οι προϊστάμενοι και δίδεται ευκαιρία ν'
αναλάβῃ κανείς μια πρωτοβουλία και να
δείξῃ τις ικανότητές του.

γυναίκα να 'εμφωνήση επικήδειο; 'Οχι.
Και στην παραπάνω, τέλος πάντων, περι-
πτωση τους ανεχόμαστε, γιατί εύτυχώς
σπανίζουν τέτοιες περιπτώσεις για κάθε
μιά από μας. 'Αλλά στην άλλη, τη συνη-
θισμένη, στην καθημερινή ζωή, μάς κου-
ράζουν, μάς ξεκουφαίνουν, μάς τρελλαί-
νουν. Τόσο, που πολλές φορές μάς φέρ-
νουν ιστή θέσι να τους φωνάξουμε: Κλεί-
στε το, επί τέλους, κύριοι! Κλείστε το!

Τρίτον, διότι 'εκείνοι οι υπάλληλοι που
δεν θα πάρουν άδεια το καλοκαίρι, έχουν
το δικαίωμα να πάρουν την άδεια τους
τον χειμώνα. Και το χειμώνα μιας έβδο-
μάδος έξοχή στα χιόνια 'αξίζει πολύ πε-
ρισσότερο από ένα μήνα στο βουνό με τις
σκνίπες του το καλοκαίρι.

'Εν τούτοις το καλοκαίρι κάπως πρέ-
πει να ξεσκιάσῃ κανείς.

Βάζω, λοιπόν, κάτω το λογαριασμό.
Τόσα λεπτά διατίθενται «διά θερινήν ά-
νάπαυσιν», τόσες είναι οι ημέρες του κα-
λοκαιριού, τόσα αναλογούν σε κάθε ή-
μέρα! Και άρχίζει ή... διασκεδασίς.

Τί θέλετε; Βούλα, Λούτσα, Βουλιαγ-
μένη, Πόρτο - Ράφτη, Γλυφάδα, Φάληρο;
Θέλετε Κηφισιά; Θέλετε Χαλάνδρι; 'Ο-
λα αυτά δεν στοιχίζουν περισσότερα από
10-30 δραχμές ναύλα.

Μετά το γραφείο, λοιπόν, φαγητό και
ύπνο. Μετά τόν ύπνο, διάβασμα, μετά το
διάβασμα λιγάκι καφενές και 'επειτα ή
παρεούλα συντίθεται εις τας 'επτά το
βράδυ -γιατί δεν έχω εγώ μονάχα μυα-
λό. Είναι κι' άλλοι οι... 'έξυπνοι!...

—Πού θα πάμε, παιδιά;
—Στη Γλυφάδα!

—'Αδέντι, λοιπόν!

Και μη νομίζετε πως εμείς πάμε στα
«κοιτήρια». 'Εχουμε διαλέξει τις ταβερ-
νούλες μας, το «οινομαγειρείον» μας,
μάς σεβρίζουν καλό, άγνό κρασί και πλη-
ρώνομε ελάχιστα.

'Αλλά δεν είναι ανάγκη να πηγαίνῃ
κανείς κάθε βράδυ σε εξοχή, για να πά-
ρη καθαρόν αέρα και να διασκεδάσῃ.

'Ολα τα τέρατα τών 'Αθηνών με τις
ταβερνούλες τους, τις πρασινάδες τους εί-
ναι πρόθυμα να τόν καλοδεχτούν.

Κι' 'επειτα, είναι οι κινηματογράφοι.
Από - τρεις φορές την 'εβδομάδα με μι-
α φτωχή Δημήτρα -δὲν ανεβαίνει ο λο-
γαριασμός ως τόν Ποσειδώνα, 'έστο κι'
αν πήτε την πατροπαράδοτη γκαζόζα -
περνάει ή βραδυά κι' άκούτε και την 'Ι-
μπέριο 'Αρτζεντίνα να τραγουδά:

'Η άγάπη γυρνά σάν τη σφαίρα,
κι' ίσως μια μέρα
δεν σ' αγαπώ.

Και γειμίζει ή ψυχή και ή καρδιά από
νοσταλγίες...

'Η δροσιά στους περισσότερους κινη-
ματογράφους είναι πολύ ικανοποιητική.
'Ιδίως στους κινηματογράφους της οδού
Πατησίων.

Και αν θέλῃ κανείς περισσότερη δρο-
σιά, υπάρχει ή μοποτιλιαρισμένη του «Σι-
νεμά»...

★

Βλέπετε, λοιπόν, ότι αν δεν 'έπγατα
ως τα τώρα σ' εξοχή, δὲν υπάρχει κανέ-
νας λόγος να πάτε πιά.

Κι' αν σφίξουν ακόμη οι ζέστες; Ξε-
χνάτε το «γαϊδουρομαλόνιαρο»; -θα μ'
ερωτήσετε.

Δὲν το ξεχνώ, άλλ' εγώ που πέρασα
τα κινικά καύματα ξαπλωμένος και ποῦ
γλέντησα κάθε βράδυ τόν περασμένο μῆ-
να σ' όλες τις 'εξοχές τών 'Αθηνών, που
'έδειξα στο γραφείο μου πόσες ικανότη-
τες είχα που οι διευθυνταί μου δεν τις
'εφαντάζονταν, είμαι 'έδω για να σας πω:
«Θάβρος, φίλοι μου». 'Η 'Αθήνα μας, τοῦ
στο κάτω - κάτω έχει και το Ζαπτεῖο
της, και τη δροσερότατη πλατεία Συντάγ-
ματος είναι για σας, τους πιστούς της,
που ξέρει να τους αμείβῃ με ριπές δρο-
σερού ανέμου...

'Αν δὲν με πιστεύετε, 'έλτε να σας
κεράσω ένα παγωτό σῆριο το βράδυ στοῦ
Ζαχαράτου και θα δῆτε.

'Εντός αν σας άρχῃ τό... άνωτέρω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟ-
ΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ενώ ο Λακου-
ζον με τόν άγνωστον και την
'Εγκλαντίνα 'ετοιμάζονται να εγ-
καταλείψουν τόν καταραμένον
πύργο, ένας φρουρός τους αντι-
λαμβάνεται και καλεί τους άλ-
λους στρατιώτες στα όπλα. Τό-
τε οι τρεις φυγάδες, καταφεύ-
γουν στην ταράτσα του πύργου,
στο μόνο μέρος όπου μπορούν
να κρυφτούν. 'Ο άγνωστος κα-
τορθώνει 'επειτα ν' απομακρυνθή
ενώ ή 'Εγκλαντίνα με τόν Λα-
κουζον καταφεύγουν στον πυργί-
σκον του φαντάσματος. 'Εκεί πα-
ρουσιάζεται πραγματικά το φάν-
τασμα, ή περιόητος γλωμῃ γυ-
ναίκα που αποκαλύπτεται ότι εί-
νε ή μητέρα της 'Εγκλαντίνας.
'Ο Λακουζον της την 'εμπιστεύε-
ται και μετά όταν οι φρουροί
του πύργου αποσυρθηκαν, κα-
τορθώνει ν' απομακρυνθή κι' αὐ-
τός. Κάτω από τόν προμαχώνα,
όπου σκατέθηκε με μύριες δυσκο-
λίες συναντάται πάλι με τόν ά-
γνωστον, αλλά μαζί που είναι και
ή Γκίτα που είχε δραπέτεύσει
έν τώ μεταξύ από την σπηλιά
της Καμπάνας. Μαζί και οι
τρεις απομακρύνονται με προσοχή
από τόν πύργον. Στο δρόμο ή
Γκίτα 'έξηγεί τοῦ Λακουζον πως
βρέθηκε στον πύργο αφού προη-
γούμενος τοῦ λείπει πως απέδρα-
σε από την σπηλιά).

δυ, παρηκολούθησα την
μάχη που περιέγραψα
στον άρχοντα Μοντεγκιού.
Οι Πράσινοι ήσαν περισσό-
τεροι, 'ένίκησαν τους όρει-
νούς και 'έπιασαν αιχμάλω-
τον τόν 'εφημέριον Μαρ-
κίς.

»'Ηταν αδύνατο να τόν
βοηθήσω. 'Εμείνα κρυμέ-
νη εκεί όπου βρισκόμουν.
'Ο λοχαγός Μπρουνέ, τόν
όποιον άνεγνώρισα άμέσως,
'έπέρασε από κοντά μου με
μερικούς ανθρώπους του
και άκουσα να λέη:

» — 'Υπολογαγέ, 'εσύ θα
μείνης επί κεφαλής της
συνοδείας που θα μεταφέρῃ
τόν αιχμάλωτον. Θα τόν ο-
δηγήσης σ' ένα σημείο του
ποταμού όπου θα συναντή-
σης κάποιον... Θα τοῦ ζη-
τήσης το σύνθημα και θα
τοῦ παραδώσης τόν αιχμά-
λωτον.

»'Εγώ πηγαίνω. Στις
δέκα με περιμένει ο αὐθέν-
της. 'Αργά τη νύχτα
μπορεί να σας συναντή-
σω. 'Εχετε το νοῦ σας!
Θα μου 'εγγυηθήτε με το
κεφάλι σας για τόν άνθρω-
πον με το κόκκινο πουκά-
μισο!...

19ον

»'Ανησύχησα για την εκ-
δομή της αποστολής σας,
λοχαγέ, και για τους κιν-
δύνους στους οποίους είχα-
τε 'έκτεθη. Θα 'έδινα τις μι-
σές από τις λίγες ή-
μέρες που μου μένουν ακό-
μη να ζήσω, για να μπο-
ρέσω να σας βοηθήσω...

»Στην αρχή σκέφθηκα
να μπω στον πύργο του 'Α-
ετού με τους χωρικούς που
'επήγαιναν να πληρώσουν
τους φόρους των. 'Η σκέ-
ψις όμως αυτή δεν ήταν
καθόλου καλή. 'Ολος ο κό-
σμος γνωρίζει ότι ή Γκί-
τα, ή μάγισσα Γκίτα δεν έ-
χει τίποτε στην κατοχή
της και 'επομένως δὲν χρω-
στάει απολύτως τίποτε σε
κανένα.

»'Εξ άλλου, με το μίσος
που τρέφουν απέναντί μου
οι χωρικοί, αυτοί πρώτοι
θα μ' 'έπρόσβιναν, και θα ή-
μουν πολύ τυχερή αν θα μ'
'έδιωχων μονάχα με λίγες
βουλίες.

»'Απεφάσισα λοιπόν να πε-
ριπλανηθώ γύρω από τόν
πύργο και να πλησιάσω
στην μυστικήν 'εκείνην είσο-
δο που σας είχα πῇ. 'Αλλά
δὲν μπορούσα να φανώ σ'
αὐτά τα μέρη την ήμέρα,
ώστε κρύφθηκα στο δά-
σος ως που να νυχτώσῃ.

»'Εκεί τη στιγμή που άρ-
χισ ν' απλώνεται το βρά-

»Οι Πράσινοι απομακρύν-
θηκαν και ο λοχαγός
Μπρουνέ 'επροχώρησε κα-
τά τόν πύργο του 'Αετού.
'Ο αὐθέντης, τόν όποιον ά-
νέφερε ήταν ο 'Αντίνι ντε
Μοντεγκιού. Γι' αυτό δὲν
είχα την παραμικρήν άμ-
φισβολία.

»Πρέπει ακόμα να σας
πῶ ότι 'εγνώριζα από και-
ρό την ύπαρξη αυτής της
πορτούλας, κάτω από τόν
προμαχώνα, από όπου είχα
ιδῇ πολλές φορές να μπαί-
νουν ο Λεσπινασού και ο
Μπρουνέ.

»Από την πορτούλα λοι-
πόν 'έκείνη 'επρόκειτο να
μπῇ ο Μπρουνέ. Είχε το
κλειδί και αν κατόρθωνα
να τοῦ τῶ πάρω, θα 'έπρα-
γματοποιούσα όλους τους
σκοπούς μου. Για να γίνῃ
δωκος αὐτό, 'έπρεπε να τόν
'εμποδίσω να φθάσῃ στον
πύργο.

»Δὲν άργησα να κατα-
στρώσω το σχέδιό μου.

»Σε απόστασι μισῆς ώ-
ρας από το δάσος όπου βρι-
σκόταν 'έκείνη την στιγμή ο
Μπρουνέ, το μονοπάτι, κα-
θώς 'έξερετε, διακόπτεται
από μια θαθεία χαράδρα,
πάνω από την όποιαν είναι

»Ετρεξα όσο μπορούσα
για να φθάσω πιο γρήγο-
ρα απ' αὐτόν στο σημείον
'εκείνο. 'Οταν 'εφθασα 'ε-
τράβηξα το 'έλατο, ώστε ή
μια άκρη του ν' άκουμπῇ
στο χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ μό-
λις δυο δάχτυλα και κρύ-
φθηκα πίσω από κάτι χόρ-
τα.

»'Υστερα από λίγα λεπτά
άκουσα τόν Μπρουνέ να
πλησιάζῃ, σφυρίζοντας ένα
γνωστό τραγούδι.

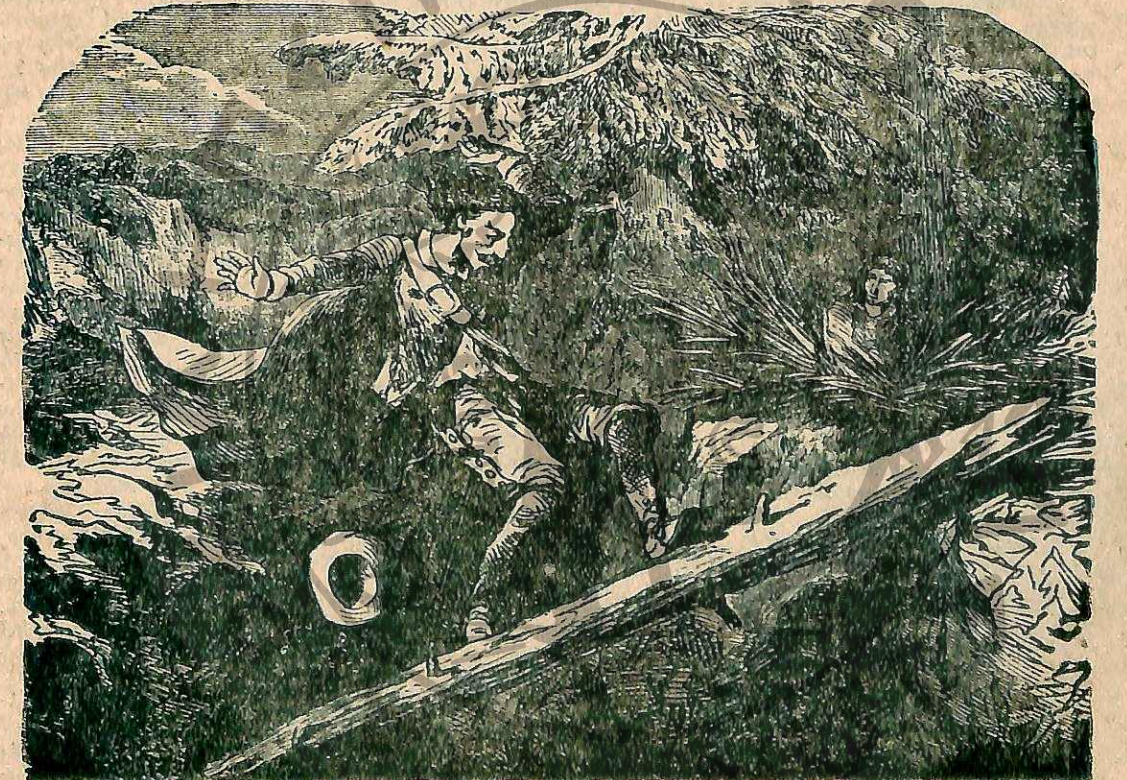
»Τόν άφησα να προχωρή-
σῃ στην πρόχειρη 'έκείνη
γέφυρα και όταν 'εφθασε
στη μέση 'έδωσα μια γερή
σπρωξιά στο 'έλατο.

»'Ο Μπρουνέ 'ερριξε μια
φοβερή κραυγή και κατρα-
κύλησε στον γκρεμό μαζί
με το 'έλατο.

»Με μύριες προφυλάξεις
κατέβηκα κάτω στο θάρα-
κρο και τόν 'ερῆκα νεκρό,

ΤΟΝ ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

»Ο Μπρουνέ έρριξε με τρομερή κραυγή και έπεσε στον γκρεμό

μέ σπασμένο το κρανίο. Τον έψαξα καλά, θρήκα το κλειδί της πορτούλας απ' όπου θα έμπαινα στον πύργο και τράβηξα προς τα έκεί.

»Καθώς έπηγαίνα, σκεπτόμουν για να ιδώ πώς θα μπορούσα να τα καταφέρω καλύτερα. 'Ο κόμης ντε Μοντεγκιού έπερίμενε τον Μπρουνέ. "Αν λοιπόν παρουσιαζόμουν σταλμένη δηθεν από τον λοχαγό, θα μπορούσα ίσως ν' αποκτήσω την έμπιστοσύνη του κόμητος..."

»Φαντάστηκα μιάν ιστορία, την όποιαν ο κόμης έπίστεψε ως την παραμικρή λεπτομέρεια. Την συνέχισα την ξέρετε, λοχαγέ..."

— "Ωστε λοιπόν, έρώτησε ο Λακουζόν, είσαι βέβαιη ότι ο έφημέριος Μαρκίς μεταφέρθηκε στον πύργο του Κλαυθώ;

— Είμαι τουλάχιστον βεβαία ότι τον παρέδωσαν στον άρχοντα του Μπωφρεμόν, που ανέλαβε την φρουρά του.

— Προτού νυχτώση ο Μαρκίς θα είνε ελεύθερος και ο Μπωφρεμόν αιχμάλωτος! έφώναξε ο Λακουζόν.

— Μου επιτρέπετε, λοχαγέ, όχι να σας συμβουλευώ, αλλά να πω τη γνώμη μου;

— Πώς, βέβαια!...

— Προσέχετε τί κάνουν και μην είσαοτε θιαστικός. Σκεφθήτε ότι τον έφημέριον δεν θα τον κρατήσουν βέβαια στον πύργον του Κλαυθώ, αλλά θα τον μεταφέρουν σε κάποια φυλακή.

»Σκεφθήτε ακόμα ότι έχουμε στη διάθεσί μας ένα μέσον για να μάθουμε τί συμβαίνει και να έπωφεληθούμε της έμπιστοσύνης των έχθρων μας. 'Ο Μοντεγκιού μου έδωσε ένα γράμμα για τον Μπωφρεμόν και ένα δαχτυλίδι για να μπορέσω να τον πλησιάσω.

— Αυτό το γράμμα δεν μπορούμε να το διαβάσουμε.

— Θα μπορέσω όμως να καταλάβω τί γράφει από την έκφραση που θα πάρη το πρόσωπο του Μπωφρεμόν όταν το διαβάση. "Αλλάς τε, από τον πύργον από τον θα φέρω πολύτιμες πληροφορίες!

— Ναι, το ξέρω. "Αλλά αν η καθυστέρησίς μου τούς βώση καιρό να σκοτώσουν τον Μαρκίς;

— Μην ανησυχήτε, λοχαγέ. "Έχετε αρκετές μέρες στα διάθεσί σας. "Αν πρόκειται να σκοτώσουν τον έφημέριον Μαρκίς, δεν θα το κάνουν βέβαια ούτε

τώρα, ούτε έδω!... "Η σύλληψή του είνε πολύ σπουδαία και οι Πράσινοι δεν θα τον θυσιάσουν προτού τον παρουσιάσουν σαν τροπαιο στους Γάλλους.

— Μπορεί να έχρη δί- κη, απήντησε ο Λακουζόν. Πάντως, δεν πρόκειται να κάμω τίποτε χωρίς να συμβουλευθώ τον συνταγματάρχη Βαρόζ, και συ θα μάθης την απόφασί που θα λάβωμε, αφού μάς προσέφερες τόσο σπουδαίες ύπηρεσίες.

"Ολ' αυτά τα είπαν καθώς ανέβαιναν τον ανήφορον που οδηγεί στο δάσος του Μωνετρέ. Και σε λίγο έφθασαν κάτω από τα πυκνά και καταπράσινα φυλάμματα του δάσους αυτού.

"Εφ' όσον προχωρούσαν σε έξσκεπα μέρη ή αστροφεγγιά τους έδόθησε να προχωρήσουν. Σ' εκείνο το σημείο όμως το σκοτάδι έγινε πυκνότατο και ο Λακουζόν με την Γκίτα, μη μπορώντας να βλέπουν στο σκοτάδι, όπως ο φυλακισμένος που απέλευθέρωσαν, διέτρεχαν τον κίνδυνο να παραπλανηθούν ή να πέσουν σε κανένα γκρεμό.

— Λοχαγέ, είπε ή γριά, σπάζοντας μερικά ξερά κλαριά, αυτά μπορούν να μάς φέξουν.

"Ο Λακουζόν άναψε με τον αναπητήρα του μερικά ξερά χορτάρια και απ' αυτά ή Γκίτα τα κλαριά, που έφώτισαν άμέσως όλο το μέρος.

"Η Γκίτα με την πρόχειρη εκείνη δάδα έπροχώρησε μπροστά.

Τότε, για πρώτη φορά από τη στιγμή που έξεκίνησαν ο Λακουζόν μπόρεσε να ρίξη στον σύντροφό του ένα βλέμμα έρευνητικό.

Τα χαρακτηριστικά του άγνωστου είχαν άρμονικά πατες γραμμές, αλλά ήταν τόσο χλωμός, που θάλεγε ότι το πρόσωπό του είνε σκαλισμένο στο μάρμαρο, ώστε τα χείλη και τα κατάσπρα μαλλιά μόλις και μετά βίας ξεχώριζαν.

"Ο λοχαγός τινάχθηκε όταν τον είδε καλά και δεν μπόρεσε να συγκρατήση μια κίνησι άπορίας.

— Τί έχετε; τον ρώτησε ο άγνωστος, που έπρόσεξε αυτήν την κίνησι.

— Κύριε, έμουρμούρισε ο Λακουζόν, έδω και δυό ώρες, μέσα στη φυλακή έκείνη, όπου από είκοσι χρόνια περιμένατε κάποιον να σας έλευθερώση, μου είπατε το όνομά μου... Θέλετε τώρα να σας πω το δικό σας;

— Το δικό μου! επανέλαβε ο άγνωστος. Πώς είνε δυνατόν να το ξέρετε;... "Αφού σχεδόν το ξέχασα

κι' εγώ...

— Τί σημασία έχει το πώς το ξέρω; "Αρκεί ότι το ξέρω!...

"Ο άγνωστος κούνησε το κεφάλι θλιβέρά:

— Είναί αδύνατον! είπε. Μόνον ο Θεός και ο κόμης ντε Μοντεγκιού θυμούνται να κάμω τίποτε χωρίς να συμβουλευθώ τον συνταγματάρχη Βαρόζ, και συ θα μάθης την απόφασί που θα λάβωμε, αφού μάς προσέφερες τόσο σπουδαίες ύπηρεσίες.

— Είναί το όνομα μιās μεγάλης οικογενείας που θα ξαναβίση, απήντησε ζωηρά ο λοχαγός. Είναί το όνομα ενός ζωντανού και στίβαρου ανθρώπου που τον θυμούνται όλοι στην επαρχία!... Είναί το όνομα ενός θαρράνου της 'Ελευθέρης Κομητείας, του Τριστάνου ντε Σάμ ντε 'Ι- θέρ.

"Ο άγνωστος έσταμάτησε απότομα και έκάρφωσε στον Λακουζόν ένα βλέμμα γεμάτο άπορία και κατάπληξι.

— Μήπως ο ίδιος ο Θεός, έμουρμούρισε, έχάραξε το όνομά μου στο μέτωπο αυτού που είναι αδιακωμένο με τόσες ρυτίδες;

— "Ισως... απήντησε ο λοχαγός.

— Δεν σας καταλαβαίω...

— Θα σας εξηγήσω, κύριέ μου, άλλ' αργότερα. Τώρα έχω το δικαίωμα να περιμένω από σας την ύπόσχεσι που μου δώσατε. "Έχω το δικαίωμα να σας ζητήσω την άφήγησι των περιπετειών σας...

— "Η αφήγησις αυτή θα είναι πολύ σύντομη, απήντησεν ο άγνωστος, εις τον όποιον θ' αποδώσουμε τώρα το όνομά του και τον τίτλον, και θα μπορούσε να συνοψισθί σ' αυτά μόνο τα λόγια: "Υπέφερα πολύ, περισσότερο απ' όσο μπορεί να υποφέρει μια ανθρώπινη ύπαρξι.

»Ακούστε με λοιπόν καλά, και μόνον τότε θα νοιώσετε και θα δικαιολογήσετε το άμελικτό έκείνο μίσος που μου σφίγγει την καρδιά. Θα καταλάβετε γιατί θα έδινα όχι μονάχα τη ζωή μου σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά και το μερίδιο της εύτυχίας μου στον άλλον, για να μπορέσω να έδικαιθώ όπως πρέπει τον "Αντίτ ντε Μοντεγκιού...

Ο ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ

Μια σύντομη σιγή άκούθησε. αυτά τα λόγια. Μετά ο θαρράνος ντε Σάμ ντε 'Ιθέρ ρώτησε τον λοχαγό:

— Τί ξέρετε από την ιστορία μου;

— Ξέρω τις φήμες που έκυκλοφόρησαν στην επαρχία από την εποχή της πυρ-

καϊάς του πύργου σας και τίποτε παραπάνω... "Όπως όλος ο κόσμος έπίστεψε κι' εγώ ότι έπεσε κεραυνός στον πύργο και ότι καήκατε στην πυρκαϊά μαζί με το παιδί σας.

»Από τότε όμως, πολλά γεγονότα με ανάγκασαν να τροποποιήσω τη γνώμη μου αυτή. "Ενώ την καταστροφή την θεωρούσα τυχαία, έκατάλαβα κατόπιν πώς ήταν ένα διπλό έγκλημα, μια δολοφονία και ένας έμψησμός, με δράστην τον κόμητα "Αντίτ, ντε Μοντεγκιού...

— Μπορώ να μάθω τις αιτίες που σας ανάγκασαν ν' αλλάξετε γνώμη;

— Θα τις μάθετε αργότερα, κύριέ μου. Προς το παρόν, σας παρακαλώ, μη με ρωτάτε...

— 'Επιστέψατε στον θανατό μου;

— Με πεποιθήσι, σαν να έλεπα το πτώμα σας μπροστά μου.

— Γιατί;

— "Ενας ύπηρέτης σας είδε το πτώμα σας αιμόφυρτο πάνω σ' ένα κρεβάτι ζωσμένο από τις φλόγες.

— Τότε, λοιπόν, λοχαγέ, πώς έμαντέψατε πρό όλίγου ποιός είμαι; "Ενας γέρος πιθάνον να με άναγνώριζε... "Όταν όμως έγώ έξαφανίσθηκα, σεις είσαοτε ακόμη μικρό παιδάκι. "Υπάρχει λοιπόν ένα άνεξηγητό μυστήριο σε όλ' αυτά...

"Ο Λακουζόν στενοχωρήθηκε πολύ μ' αυτές τις έρωτήσεις.

"Εγνώριζε πολύ καλά ότι ή χαρά όταν είνε πάρα πολύ έντονη, μπορεί να σκοτώση πολύ εύκολότερα από ένα μεγάλο πόνο.

Δεν ήθελε λοιπόν να πη τόσο γρήγορα του θαρράνου ντε Σάμ ντε 'Ιθέρ ότι ο Ρολάνδος ήτανε ζωντανός και ότι ή όμοιότης του με τον πατέρα του τον έβόηθησε ν' άναγνώριση τον τελευταίον αυτόν.

"Αρκέσθηκε λοιπόν ν' άπαντήση:

— Σας έξορκίζω, κύριε, κάμετε λίγην υπομονή! Σε λιγάκι θα σας πω όλα όσα θέλετε να μάθετε, και θα καταλάβετε τότε ότι δεν έπρεπε να μιλήσω πρίν.

"Ο Τριστάνος υποκλίθηκε, κάμετε ό,τι νομίζετε καλύτερο, είπε. Θα περιμένω νάρθη ή ώρα.

"Εμεινε λίγο σιωπηλός κι' έπειτα έξηκολούθησε:

— "Ο γέρος ύπηρέτης μας, αυτός ο Μάρκελλος Κλεμάν, που με είδε αιμόφυρτον άπάνω στο φλογισμένο κρεβάτι μου, άσφαλώς άπατήθησε. "Εξύπνησε άφηνικά από τη φωτιά και τούς δολοφόνους που με είχαν

περικυκλώσει και δεν έπρόφθασα ούτε ν' άμυνθώ.

»Δέκα άνδρες, ώπλισμένοι μέχρι τα δόντια, επί κεφαλής των όποιων ήταν ο άνθρωπος με τη μαύρη μάσκα, δηλαδή ο "Αντίτ ντε Μοντεγκιού, ώρμησάν άπάνω μου και μου κατατρύπησαν το κορμί με τα σπαθιά τους. Τότε λιποθύμησα και νόμισα πώς θα πεθάνω...

»Όταν συνήλθα, έρισκόμουν κλεισμένος μέσα σε μια φυλακή, στην ίδια έκείνη από την όποιαν μ' έλευθερώσατε δυό ώρες πρίν. Είχα χάσει πολύ αίμα. Και ή άδυναμία μου ήταν τέτοια, που στην άρχή δεν κατάλαβα τη θέσι στην όποιαν έρισκόμουν...

"Την πρώτη περίοδο της αιχμαλωσίας μου την θυμάμαι κατέ τρόπο πολύ άριστον, όπως θυμάται κανείς ένα όνειρο μακρινό. που δεν έχει αφήσει κανένα ίχνος στην ψυχή.

»Ξαπλωμένος σε μια ψάθα, μέσα στο θάθος της φυλακής μου, ήμουνά τόσο πολύ έξανηλεμένος στην ψυχή και στο σώμα, που δεν είχα τη δύναμι ούτε να ύποφέρω. Το σώμα μου άγωνιούσε, ή σκέψις μου ήταν νεκρή!...

»Πολλές ώρες, πολλές ήμέρες και μήνες έπέρασαν, χωρίς ν' αποκτήσω πάλι τις σωματικές και ψυχικές μου δυνάμεις. "Ενοιώθα ότι κάποιο μεγάλο δυστύχημα μου είχε συμβή, ότι ή ζωή μου ήταν χαμένη και ότι κανένα άλλο δυστύχημα δεν μπορούσε να είναι πιο μεγάλο απ' αυτό...

»Δεν είχα ούτε τη δύναμι να έξαναστώ. "Επεφτα σιγά - σιγά σε μια νάρκη σαν τους έξερευνητές έκείνους που χάνονται μέσα στα χιόνια κι' δεν έχουν τη δύναμι να παλαίψουν κατά της νάρκης και του θανάτου.

»Κάποτε, κατά πολύ άραιά διαστήματα, ποθούσα την έλευθερία μου. Τότε, προσπαθούσα να θρώ κάποιο άπεγνωσμένο μέσον για ν' ένοδράσω. Τότε έγύριζα μέσα στη φυλακή μου σαν λύκος μέσα στο κλουβί.

»"Εκανα άπεγνωσμένες προσπάθειες για να φθάσω ως το παραθυράκι, απ' όπου μούρριχναν την τροφή. "Αλλά το άκούο. "Επειτα άπογοητευμένος από τις άνώφελες έκείνες προσπάθειες, έπεφτα πάλι στην νάρκη μου.

»Μετά την παράξενη εκείνη ύπνηλι, άκολούθησε μια κρίσις άπελπισίας και παραληρήματος. "Η άγανάκτησίς μου έξέσπασε σε

κραυγές, βριστές και βλαστήμιες. "Εσπασα τα χέρια και τα πόδια μου στους τοίχους της φυλακής!... "Επειτά και ή περίοδος αυτή της μανίας έπέρασε, όπως είχε περάσει και ή περίοδος της νάρκης.

»Ακολούθησε μια γενική έξάντλησις, σωματική και πνευματική. "Ηθελα να πεθάνω. "Επί πολλές ήμέρες δεν έβλαα στο στόμα μου ούτε μί, ούτε νερό...

»... λα με κάθε τρόπο να πεθάνω. "Αλλά το μαρτύριο της πείνας μ' έκανε να ξεχάσω την άπόφασί μου. "Εφαγα, αλλά μαζί με τις δυνάμεις μου έπείσπε ή άποθάρρυνσις κι' ή άπελπισία.

»Απεφάσισα πάλι να δώσω τέλος στη ζωή μου, άμέσως όμως, χωρίς καθόλου να βασανισθώ. "Εμάζεψα όλες τις δυνάμεις μου και ώρμησα με το κεφάλι κάτω κατά του τοίχου της φυλακής, με την άπόφασί να σκοτωθώ.

»Δέκα φορές το έκανα αυτό, και τις δέκα φορές ξανασηκώθηκα αιμόφυρτος και επανέλαβα την άπεγνωσμένη προσπάθειά, ως που οι δυνάμεις μ' έγκατέλειψαν.

»Απεσώθηκα και δεν είχα τη δύναμι να ξανασηκωθώ. "Ενόμισα ότι ο θάνατος θα με γλύτωνε επί τέλους απ' τα βάσανα. "Από τα βάθη της ψυχής μου εύχαρίστησα τον Θεό που με λυτήθηκε επί τέλους... Κι' έχασα τις αισθήσεις μου...

Σαν να τον έκούρασαν οι θλιβέρες αυτές άναμνήσεις ο Τριστάνος ντε Σάμ ντε 'Ιθέρ, έγειρε το κεφάλι στο στήθος και έμεινε κάμ- ποση ώρα σιωπηλός.

"Ακούοντας την αφήγησι των φοβερών εκείνων περιπετειών, από το στόμα εκείνου που τις είχε ύποστη, ο Λακουζόν έγινε κατάχλωμος και έσκούπιζε τον κρύο ιδρώτα που του έέρεχε το μέτωπο.

"Εν τώ μεταξύ ο γέρος έξηκολούθησε:

— "Ηταν γραφτό να ζήσω. Και χάρις σε σας, λοχαγέ, είμαι τώρα σε θέσι να εύχαριστήσω τον Θεόν που δεν εισήκουσε τότε την παράκλησί μου...

»Τη στιγμή που λιποθύμησα, το κεφάλι μου ήταν άκουμισμένο στον τοίχο. Και όταν συνήλθα, ένόμισα ότι πολλοί άνθρωποι μιλούσαν μέσα στο κελλί, που κοντά μου. Για ένα φυλακισμένο, ένα τέτοιο άπροσδόκητο γεγονός, φέρνει πάντα κάποια έλπίδα...

»Σηκώθηκα άμέσως για να ιδώ ποιοι ήταν οι άπροσδόκητοι έκείνοι έπισκέ-

πτες. "Αλλά δεν είδα κανέναν, ούτε άκουσα τίποτα πιά.

»Επίστεψα σε μια παράκρουσι, και έγειρα πάλι πίσω το κεφάλι. Μόλις όμως άγγίξα τον τοίχο, άκουσα πάλι τις όμιλίες.

»Απομάκρυνα από τον τοίχο το κεφάλι και οι όμιλίες έπαυσαν. Το ζύγωσα πάλι και άκούστηκαν ξανά...

»Ετσι άνεκάλυφα την περίεργη αυτή άκουστική ιδιότητα του τοίχου και θρήκα το σημείον όπου το φαινόμενον αυτό είχε την πιο μεγάλην έντασι.

»"Η άνακάλυψις αυτή ήταν πολύ σπουδαία για μένα και μούδωσε κάποιο θάρρος. Τώρα πιά δεν ήμουν έντελώς μόνος, δεν ήμουν καταδικασμένος ν' άκούω μονάχα τον ήχο της φωνής μου. Μια μακρινή ήχώ του κόσμου έφθανε έως την άκοή μου και με κρατούσε στη ζωή...

»Από τη στιγμή εκείνη δεν άπομακρύνθηκα πιά από το μέρος εκείνο του κελλίου μου, απ' όπου μπορούσα ν' άκούω όσα έλεγαντο άπάνω απ' το κεφάλι μου, κι' ένας Θεός γνωρίζει τί τρομερά μυστικά έμαθα κατά τον περίεργον αυτόν τρόπον.

»Και τώρα φθάνουμε στην τρομερή εκείνη νύχτα, ή θύμισι και μόνη της όποιας κοντεύει να σταματήσει την καρδιά μου.

"Είχα άποκοιμηθί με το κεφάλι άκουμισμένο στο μέρος εκείνο του θράχου...

»Εξαφνα ξύπνησα από σπαρακτικές φωνές, στις όποιες άνακατεύοντο άλλες όργιαστικές, ένδς συμποσίου. "Ο μεθυσμένος πύργος δεσπότης έμουρμούριζε άτιμα λόγια έρωτικά, ενώ μια άλλη φωνή γυναικεία, αυτή, μ' έκανε ν' ανατριχί- άσω και συγκίνησε βαθύτατα την ψυχή μου, όταν την άκουσα να παρακαλή με θογγητά, να ικετεύη και να καταριέται.

»"Η φωνή εκείνη, που την άνεγνώρισα άμέσως, άνήκε στην γυναίκα που είχα τόσο πολύ άγαπήσει, στη λατρευτή μου Λευκή, στην έ- νάρητη μνηστή μου, που εί- χε έξαφανισθί σε μυστη- ριώδεις περιστάσεις, που δεν είνε άνάγκη να τις άφηγηθώ...

»Ενόμιζα ότι έρισκόμουν υπό το θάρος ενός τρομε- ρού εφιάλτου. Θα ήθελα να σηκωθώ και να τρέξω εις βοήθειαν του δυστυχισμέ- νου πλάσματος που έπάλευε στα νύχια του "Αντίτ ντε Μοντεγκιού.

»Θα ήθελα ν' άπαντήσω στην άπελπιστική της έπί- κλησι και να ένώσω τις κα-

τάρες μου με τις φωνές της. "Αλλά μια φοβερή άδυναμία μ' έκάρφωσε στο έδαφος. "Η φωνή μου πνιγόταν στον λάρυγγα και απ' τα χείλη μου δεν έβγαινε ο παραμικρός ήχος.

»Εν τώ μεταξύ ο θόρυβος έξακολουθούσε και έγώ παρακολούθησα νοερά όλες τις φάσεις της τρομε- ρής εκείνης πάλης, για το άποτέλεσμα της όποιας δεν μπορούσα πιά ν' άμφιβάλω.

»Οι πρόστυχες έκφράσεις αυτού του μεθυσμένου εί- χαν φθάσει πιά στο κατακόρυφο, ενώ τα θογγητά και οι παρακλήσεις του θύματος έσδυναν ολοένα. "Η γυναίκα είχε πιά κουρασθί δεν θα μπορούσε ν' άνθέξη για πολλήν ώρα ακόμη.

»Τέλος, ο "Αντίτ ντε Μοντεγκιού έρριξε μια κραυγή θριάμβου, εις την όποιαν απήντησε ένα βογγητό άπελπισίας, όμοιο με εκείνο που βγαίνει ο άνθρωπος όταν θρίσκειται σε ά- γωνία.

»Το προστυχότερο, το τερατωδέστερο, το πιο άνανδρο των έγκλημάτων, είχε συντελεσθί.

»Αφού πέρασε κάμποση ώρα, άκουσα να χτυπούν έπάνω σ' ένα τύμπανο, απ' αυτά που μεταχειρίζονται για να καλούν τους ύπηρέ- τες, και κατόπιν άκουσα τον πυργοδεσπότην να λέη: "Πάρτε την απ' έδω αυτή την γυναίκα!..."

»Επειτα έγινε ξανά σιγή και διερωτήθηκα μήπως εί- χα όνειρευθί. Την ίδια έρωτήσι κάνα και τώρα στον έαυτό μου. Γιατί από τότε δεν άκουσα ούτε λέξι που ν' άφορα την τρομερή εκείνη σκηνή, την όποιαν είχα παρακολούθησει χωρίς να θέλω ως την παραμικρή της λεπτομέρεια.

»Εν τώ μεταξύ ο φλογε- ρός μου πόθος να μάθω την αλήθειά, μούδωσε νέες δυνάμεις, μού έφερε ξανά τον πόθο της έλευθερίας!

»Είκοσι φορές την ήμερα, πιά από τον τοίχο της φυλακής μου, που έρίσκειται προς το μέρος της δεξαμε- νής, άκούα θορύβους που δεν μπορούσα να τούς έξηγήσω. "Ηταν οι ύπηρέτες που έπαιρναν νερό, όπως έμαθα κατόπιν. Τότε όμως δεν είνε άνάγκη να τις άφηγηθώ...

»Ενόμιζα ότι έρισκόμουν υπό το θάρος ενός τρομε- ρού εφιάλτου. Θα ήθελα να σηκωθώ και να τρέξω εις βοήθειαν του δυστυχισμέ- νου πλάσματος που έπάλευε στα νύχια του "Αντίτ ντε Μοντεγκιού.

»Θα ήθελα ν' άπαντήσω στην άπελπιστική της έπί- κλησι και να ένώσω τις κα-

βδομάδες και μήνες, αλλά χρόνια.

»Επί τέλους, έφθασα στο αποτέλεσμα που είχα ποθήσει επί τόσο καιρό!... Ένίκησα τον γρανίτην!..

»Φαντασθήτε τώρα τί συ νέθη στην ψυχή μου, πόσο μεγάλη ήταν η απελπισία μου, όταν είδα ότι το μόνο αποτέλεσμα τόσοσων προσπαθειών ήταν ν' αποκτήσω δυο φυλακές αντί από μία. Γιατί, καθώς ξέρετε, θγήκα στο βάθος της δεξαμενής, στην επιφάνεια της οποίας ήταν έντελως αδύνατον ν' ανέβω χωρίς έξωτρικη βοήθεια.

»Πώς έζησα έπειτα από την τρομερή αυτή απογοήτευση; Δεν ξέρω!.. Φαντάζομαι μονάχα ότι ο Θεός με κράτησε στη ζωή, γιατί έγνώριζε ότι θα έρχόσαστε κάποτε σεις να μ' έλευθερώσετε.

»Αυτή είναι η ιστορία της αιχμαλωσίας μου, λοχαγέ. Και τώρα καταλαβαίνετε, φαντάζομαι, ποιά έχουν μέσα στην ψυχή μου αυτά τα δυο αισθήματα: για σάς απεριόριστη εύγνωμοσύνη και για τόν Μοντεγκκιό θανάσιμον μίσος!..

»Ο Τριστάνος ντέ Σάμ ντ' Ιβέρ έσώπασε.

»Ο Λακουζόν έμεινε θυμμένος σέ σκέψεις θαθείες και για μερικές στιγμές στάθηκε άμυλητος.

— Κύριε, έρώτησε μετά, μέσα στο καλλι σας μπορούσατε να καταλάβετε πως περνούσε ο καιρός;

— Ναι, απήντησε ο γηραιός. Έμετρούσα τα χρόνια, τους μήνες και τις ημέρες, και μάλιστα είχα βρή ένα μέσον για να μην κάνω λάθος.

— Δηλαδή τί έκάνατε;

— Κάθε εβδομάδα έκανα ένα χαράκι στον θράχιο.

— Τότε, μπορείτε να μου πείτε ακριβώς πότε συνέβη η φορική εκείνη σκηνή που μου αφηγηθήκατε προηγούμενως;

— Αυτή η σκηνή θα συνέβη τόν Μάϊον του 1619.

— Και η Έγκλαντίνα, έμουρμούρισε ο Λακουζόν τόσο σιγά, ώστε ο άλλος δεν τόν άκουσε, η Έγκλαντίνα γεννήθηκε σ' αυτόν τόν πύργο τόν Ιανουάριον του 1620... Η Έγκλαντίνα είνε κόρη της Λευκής ντέ Μιρεμπέλ και του ατίμου ντέ Μοντεγκκιό!

»Ο γάμος ήθελε να ρωτησθ τόν λοχαγόν, γιατί του είχα κάμει αυτήν την έρώτησιν,

»Αλλά δεν πρόφθασα.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙΣ

»Η Γκίτα, που πήγαινε πάντα μπροστά, έφθασε έ-

κείνη τη στιγμή στο βάθος μιας στενής χαράδρας. Έκεί έσταμάτησε μπροστά σ' ένα θράχον, ή θάσις του οποίου ήταν κυριολεκτικώς θαμμένη σέ ψηλά άγκασωτά χόρτα και θάμνους.

— Κύριε, είπε ο Λακουζόν του Τριστάνου, πλησιάζου με στο τέρμα του ταξιδιού μας και ύπακούοντας στόν όρκο που έδωσα, είμαι ύποχρεωμένος να σας δέσω τα μάτια. Δεν είναι ανάγκη να προσθέσω ότι ο συνηματάρχης Βαρδός και ο έφημέριος Μαρκίς, άμέσως μόλις σάς γνωρίσουν, θα μου δώσουν το δικαίωμα να μην έχω πιά μυστικά μαζί σας.

— Κάμετε ότι νομίζετε καλύτερο, απήντησε ο Τριστάνος, αφήνοντας τόν Λακουζόν να του δέση τα μάτια.

»Η Γκίτα παραμέρισε τα χαμόκλαδα που έσκέπαζαν ένα στενό άνοιγμα μέσα στο όποιον ήταν αδύνατον να μπουν κατ' άλλον τρόπον, παρὰ προχωρώντας με τα τέσσερα.

»Η γρηά μήτηκε πρώτη στο στενό άνοιγμα. Έπειτα έπέρασε ο Τριστάνος Σάμ ντ' Ιβέρ, και τελευταίος ο Λακουζόν, που ξανάβαλε στη θέσι τους τα άγκάθια και τα κλαριά.

Μετά είκοσι θήματα μπόρεσαν να σηκωθούν και να περπατήσουν με το κεφάλι ψηλά. Ο θόλος του ύπογειου εκείνου διαδρόμου είχε ψηλώσει και ο διάδρομος έγινε γαλαρία.

— Κύριε, ρώτησε ο λοχαγός τόν Σάμ ντ' Ιβέρ, μπορείτε να βρήτε μόνος σας το μέρος από όπου έμυθήκαμε;

— Όχι θέβαια! απήντησε ο γέρος εὐπατρίδης.

— Μου λέτε την αλήθεια;

— Σας δίνω τόν λόγο της τιμής μου.

— Τότε μπορείτε να εγάλετε το μαντήλι από τα μάτια. Έγώ είμαι έν τάξει με τόν όρκο μου, αφού άγνοείτε το μυστικό της σπηλιάς.

»Ο Τριστάνος έβγαλε τό τε το μαντήλι και το έδωσε του Λακουζόν, λέγοντας:

— Για να πω την αλήθεια, λοχαγέ μου, προτιμώ να βρίσκομαι με τα μάτια άνοιχτά. Άρκετά έζησα τόσα χρόνια στο σκοτάδι!

»Ο θόλος άνοιγε διαρκώς μπροστά τους. Μιά ατμόσφαιρα ψυχρή και όγρη τους έδρόσισε.

»Ο κρότος τών δημάτων τους άνηχόσε παρὰξανα εκεί μέσα και έσθυνε στο βάθος σάν ήχώ.

»Ο ύπόγειος διάδρομος, σάν όποιον προχωρούσαν

πάντα με προφύλαξι, έπαιρνε τώρα έναν κατήφορο μάλλον άπότομον και ο θόλος γινόταν διαρκώς πιο ψηλός, έως το θράδυ ο που η γαλαρία εκείνη κατέληξε σ' ένα είδος μεγάλης αίθουσής. Και στο σημείον αυτό ο θόλος έφθανε σέ τέτοιο ύψος, ώστε το φώς του πυρσοῦ δεν μπορούσε να τόν φωτίση.

»Η σιγή που έβασίλευε εκεί μέσα δεν ήταν αυτή που απλώνεται συνήθως τη νύχτα, ή γλυκειά και ήρεμη σιγή της κοιμισμένης φύσεως που διακόπτεται που και που από άκαθόριστους ψίθυρους της ζωής... Έκεί μέσα βασίλευε μία άλλόκοτη ήρεμία, μία νεκρική γαλήνη, άπόλυτη και παγερή, σάν κι' αυτήν που είνε άπλωμένη στους τάφους.

Μόλις άκούσαν ή στριγγιά φωνή της νυχτερίδας που έφευγε από τις μύτες τών θράχων, όπου ήταν κρεμασμένη από τα πόδια και φτερούγιζε μέσα στη θαρειά εκείνη ατμόσφαιρα.

»Άπειροι στολακτίτες έσχημάτιζαν στα τοιχώματα της σπηλιάς μία παράξενη λιτανεία απειλητικών φαντασμάτων και φανταστικών τεράτων, σάν εκείνα που έσκάλιζαν κατά τόν Μεσαίωνα έξω από τα μοναστήρια.

Στο βάθος της μεγάλης εκείνης αίθουσής ένας ύπόγειος ποταμός κυλούσε άργα και σιωπηλά τα νερά του σέ μιάν άμμόδη κοίτη. Και στο σκοτάδι αυτό, που μόλις το φωτίζε ο πυρσός της γρηάς, τα νερά φαινόταν μαύρα σάν με λάδι και πηχτά σάν το λάδι.

Οι τρεις αὐτοί έπέρασαν το ποτάμι πηδώντας από μία πέτρα στην άλλη. Έπειτα μήκαν σέ μιάν άλλη γαλαρία που έχαμήλωνε και στένευε διαρκώς μπροστά τους, έως ότου έκλεισε άπότομα σ' ένα σημείο.

»Ένας θράχος από γρανίτη, που φαινόταν πεσμένος από τόν θόλο, τους έκλεινε τόν δρόμο.

— Εφθάσαμε, κύριε, είπε ο λοχαγός του Σάμ ντ' Ιβέρ.

— Εφθάσαμε! επανέλαθε αυτός. Και έγώ νόμιζα ότι βρεθήκαμε κατά λάθος σ' ένα άδιέξοδο.

— Τώρα θα δήτε!

»Ο Λακουζόν πήρε τόν πυρσό από τα χέρια της Γκίτας και τόν έπλησίωσε στόν θράχιο. Έτσι ο θάρωνος είδε ότι στόν γρανίτη ήταν σκαμμένες μερικώς λακκούβες που μπορούσαν να χρησιμεύσουν

για στήριγμα τών ποδιών και τών χεριών σ' έναν άνθρωπο που θα ήθελε να άναρριχηθή εκεί πάνω.

»Ηταν με άλλους λόγους ένα είδος σκάλας, στην όποιαν μπορούσε ν' ανέβη κανείς χωρίς μεγάλη δυσκολία.

»Ο Λακουζόν έσθυνε το φώς που ήταν πιά περιττό και άρχισε ν' ανεβαίνει πρώτος.

»Από το ύψος του θράχου εκείνου που έφθανε σχεδόν στόν θόλο, το βλέμμα έμπαινε στην σπηλιά της Καμπάνας. Και στο βάθος διέκρινοντο τα αδύνατα και τρεμουλιαστά φώτα της κατασκευάσεως τών άνταρτών.

»Ο λοχαγός έπροχώρησε, ακολουθούμενος από τόν Τριστάνον και την γρηά.

Σ' ένα σημείο σταμάτησε, έφερε δυο δάχτυλα στο στόμα και έβγαλε το δέξυλο και χαρακτηριστικά εκείνο σφύριγμα που ήταν το σύνθημα τών άνταρτών, το σφύριγμα που έτρομοκρατούσε τους Πράσινους και τους Σουηδούς στα πεδία τών μαχών.

Σχεδόν την ίδια στιγμή, μέσα στη σπηλιά άκούσθηκε θόρυβος και κίνησις. Οι άντάρτες έτρεξαν με κραυγές χαράς στο μέρος όπου έπρόκειτο να ξαναδοῦν τόν άγκαπημένο άρχηγό τους. Και ο Γκαρμπάς, που έφθασε πρώτος, έπεσε στην άγκαλιά του Λακουζόν, φωνάζοντας:

— Επί τέλους, λοχαγέ μου, ήρθατε! Σωθήκατε λοιπόν! Είχαμε άρχισει να χάνουμε το ήθικό μας! Ένομιζαμε ότι κάποια κατάρρα έβάραινε άπάνω μας! Ο έφημέριος Μαρκίς αιχμάλωτος και σεις μακριά από μας! Η απελπισία μας ήταν πολύ μεγάλη! Τώρα όμως που ήρθατε όλα θα διορθωθούν και ο έφημέριος θα έλευθερωθή πολύ γρήγορα!

— Ζήτω ο λοχαγός!... Ζήτω ο Λακουζόν! έφώναξαν όλοι μαζί οι άντάρτες, τρελλοί από ένθουσιασμό, κάνοντας κάθε προσπάθεια για να φιλήσουν τα χέρια του νεαρού άρχηγού των.

—Ευχαριστώ, φίλοι μου, εύχαριστώ, πιστοί μου στρατιώτες! απήντησεν ο λοχαγός, θαυμάτα συγκινημένος από την ένθουσιώδη εκείνην υποδοχή, από την όποιαν έσέλεπε κανείς καθαρά τα αίσθηματά που προκαλούσε σ' αυτούς τους ανθρώπους.

»Έπειτα, αφού άνταπέδωσε του Γκαρμπάς τόν φιλικόν χαιρετισμόν, του έπτε:

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΤΕΡΑΤΩΔΗ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΦΙΔΙΑ

ΕΚΤΟΣ από το χέλι, το συγγενικώτερο του φιδιού, και από την σμέρνα, την θανατηφόρος δηλητηριώδη, θα έχετε άκούσει να γίνεται λόγος και για ένα τρομερό και μεγάλο φίδι που βρίσκεται στην θάλασσα, αλλά που το καλύπτει ακόμα πυκνό μυστήριο, έφθονο όσοι το είδαν δεν συμφωνούν ως προς το σχήμα του και το μήκος του.

Πάρα πολλοί ναυτικοί δταν ταξιδεύουν σέ θάλασσες όπου υποτίθεται ότι συχνάζουν τα τερατώδη αυτά φιδία, μένουν ώρες ολόκληρες έξερευνώντας τις ύγρες εκτάσεις και πολλοί απ' αυτούς περιγράφουν λεπτομερέστατα το θρυλικό τέρας.

Στά 1884, ο πλοίαρχος Σμιθ έκανε μία σπουδαία αποκάλυψη. Καθόταν εξαπλωμένος και άπελάμενε την μαγευτική σεληνόφωτη θραυά και ξεκουραζόταν από μία κοπιώδη ημέρα, γιατί η θάλασσα ήταν πολύ παραγμένη και το ψάρεμα δύσκολο.

Ξαφνικά βλέπει ένα μεγάλο μακρύ αντικείμενο να κινείται άργα και να φωσφορίζει. Με το τηλεσκόπιο το διέκρινε πολύ καλύτερα και παρέτήρησε ότι θα είχε τοπλάχιστον 15 μέτρα μήκος.

Έφώναξε μερικούς άνδρες του πληρώματος και κατέβηκαν σέ μία θάρκα, αφού έφωδιάσθηκαν με σχοινιά και λοιπά έργαλεία, για να κατορθώσουν να πιάσουν το φίδι.

»Όσο πλησίαζαν, ο φόβος τους μεγάλωνε, γιατί διέκριναν τώρα καθαρά το σχήμα του. Ένα πελώριο κεφάλι και σαγόνια άνοιχτά και με τεράστια δόντια (θα είχε 4 μέτρα διάμετρο) και το πελώριο αυτό στόμα άνοιγόκλεινε, ενώ το σώμα του ταλαντευόταν και σπανίως έδυαινε από το νερό. Τα μάτια του γυάλιζαν και έσκόρπιζαν ένα φώς τόσο δυνατό, που έφώτιζε την θάρκα και τους ψαράδες.

»Όσο θαρραλέοι και άνησαν, με τα ελάχιστα μέσα που διέθεταν, δεν έτόλμησαν να τó πλησιάσουν περισσότερο και έπέστρεψαν στο καράβι τους με την ίκανοποίησι ότι παρὰ λίγο να πιάσουν το περίφημο αυτό τέρας.

»Ο δυστυχής κληρικός δεν άπογοητεύθηκε και έξηκολούθησε τα ταξίδια του.

»Ηταν μάλιστα ο ίδιος και δύτης. Πολλές φορές με το σκάφανδρο κατέβαινε και έθαύμαζε τους θησαυρούς του πυθμένος. Διηγείτο για τις πελώριες σουπιές που μόλις άντιληφθούν τόν έχθρο, σκορποῦν το μελάι τους, θολώ-

»Άγιος Έλένης, γιατί εκεί πολλές φορές είχαν σημειώσει διάφοροι ποντοπόροι την παρουσία θαλασσίων τεράτων και ίδίως σέ σχήμα φιδιών.

Μιά μέρα ο έπίσκοπος βρισκόταν στη γέφυρα με τόν πλοίαρχο και συζητούσαν φυσικά για το άγαπημένο τους θέμα και με το τηλεσκόπιο πάντα στο μάτι έξερευνούσαν την μυστηριώδη αυτή θάλασσα που μας κρύβει ακόμα τόσα μυστικά.

Ένώ η θάλασσα ήταν πρασινωπή, παρετήρησε σέ άρκετη απόστασιν από το καράβι τους μία μεγάλη λουρίδα κιτρινωπή και γυαλιστερή, σάν ένα μακρόστενο νησάκι σπαρμένο με διαμάντια και άλλα φανταχτερά πετράδια. Το κεφάλι ήταν ένας σκούρος όγκος σχεδόν κόκκινος, αλλά και αυτός άλλαζε χρώματα.

Φαντάζεσθε τώρα, την συγκίνησι, την ταραχή του έπισκόπου. Άμέσως παρέλαθε τα εργαλεία που χρησίμευαν γι' αυτούς τους σκοπούς και με 3 άλλους γερούς ναύτες κατέβηκαν στην θάρκα και διευθύνθησαν προς το τέρας.

Εύτυχως αυτό δεν διέσχισε γρήγορα τα κύματα και έτσι το πλησίασαν όσο ήταν δυνατόν και έρριξαν την θηλιά, το έπιασαν χωρίς αυτό να φέρη και μεγάλη αντίστασι, λές και ήταν ναρκωμένο και έτσι σιγά-σιγά το έσυραν προς το καράβι.

Είχε 20 μέτρα μήκος και το σώμα σκεπασμένο από κάτι λεπία, σάν κοράλλια. Το φίδι σάν να ήταν ψόφιο!...

Τότε μόνον άντελήφθησαν ότι δεν ήταν άλλο παρὰ ένα έξαιρετικό φυτό του θυθοῦ, που, ξεραμένο, τίς οίδε, από πόσους αιώνες, άνέβηκε στην επιφάνεια και στόν κορμό του είχαν κολλήσει διαφόρων ειδών κοχύλια και πολλά πολύχρωμα κοράλλια. Η δέ ρίζα του σχημάτιζε την κεφαλή του φιδιού.

»Ο δυστυχής κληρικός δεν άπογοητεύθηκε και έξηκολούθησε τα ταξίδια του.

»Ηταν μάλιστα ο ίδιος και δύτης. Πολλές φορές με το σκάφανδρο κατέβαινε και έθαύμαζε τους θησαυρούς του πυθμένος.

Διηγείτο για τις πελώριες σουπιές που μόλις άντιληφθούν τόν έχθρο, σκορποῦν το μελάι τους, θολώ-

νουν τόσο τὰ νερά, ποῦ δὲν βλέπει κανεὶς πιά τί ποτε καὶ ἀναθάλλει τὴν ἐξερεύνησι.

Μιά μέρα αἰσθάνθηκε κάτι νὰ τοῦ τραβᾷ τὸ μπράτσο του καὶ με τρόμο εἶδε τὴν ἄκρη τοῦ πλοκάμου ἐνὸς τεραστίου χταποδιού, ποῦ τυλιγόταν καὶ τὸν ἔσερνε πρὸς τὸ μέρος του. Τί νὰ κάμῃ; Νὰ εἰδοποιήσῃ νὰ τὸν ἀνεβάσουν; Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ χειρότερο, γιατί ἀσφαλῶς τὸ χέρι του θὰ ἔσπαζε καὶ ὁ πόνος ποῦ ἦδη αἰσθανόταν ἦταν τόσο δυνατός ποῦ παρέλυε τὶς δυνάμεις του.

Γιὰ καλὴ του τύχη, βρῆκε ἓνα χονδρὸ σίδερο καὶ μ' αὐτὸ προσπάθησε νὰ ἐλκύσῃ τὸ χταπόδι καὶ νὰ τυλιχθῇ σ' αὐτὸ καὶ ἔτσι ἐλευθέρωσε τὸ χέρι του καὶ με τὰ ἐργαλεῖα ποῦ εἶχε μαζί του, κατάρθωσε νὰ τὸ αἰχμαλωτίσῃ καὶ τότε νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἀνελκύσεως.

Ἡ χαρὰ του ἦταν μεγάλη ποῦ ἔφερνε μαζί του ἓνα ἐξαιρετικὸ εἶδος χταποδιού.

Τὰ τέρατα, οἱ θησαυροὶ, τὰ φυτὰ, ποῦ βρίσκονται στὸν πυθμένα εἶναι ἀπερίγραπτοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἱστορίες ποῦ διηγούνται οἱ εὐφράνταστοι ναυτικοὶ εἶναι ἀφθαστες, γι' αὐτὸ δὲν θὰ τελειώσῃ κανεὶς ποτὲ τὴν διήγησι, ποῦ εἶναι ὡστόσο πάντα ἐνδιαφέρουσα.

ΦΩΝ ΚΡΕΝΤΣ

A. O. Δ. O.

ΕΝΤΟΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗΝ

Οἱ ἀναγνώστριες ποῦ μεταχειρίζονται κοκκινὰ νάδι γιὰ τὰ χεῖλη δὲν θὰ ξέρουν βέβαια ὅτι τὸ κοκκινάδι αὐτὸ κατασκευάζεται ἀπὸ κάτι ἐντομα ποῦ ζοῦν κατὰ προτίμησιν στὸς κάκτους.

Ἀπὸ τοὺς κάκτους, τὰ ἐντομα αὐτὰ καταλήγουν εἰς ἓνα καζάνι ὅπου θράζονται ὥς ποῦ νὰ μεταβληθῶν σὲ πολτό. Ἀπὸ τὸν πολτὸν ἐξάγεται ἡ κοκκινίλη, μιὰ χρωστικὴ οὐσία ποῦ χρησιμεύει γιὰ πολλὰ πράγματα στὴ βιομηχανία, ἀλλὰ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν κατασκευὴ διαφόρων καλλυντικῶν. Παρ' ὅλη τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἀνιλίνης, ἀκόμη καὶ σήμερα γίνεται μεγάλῃ ἐξαγωγὴ κοκκινίλης ἀπὸ τοὺς τόπους παραγωγῆς καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὰς Καναρίους, ὅπου κάθε χρόνον παράγονται περὶ τοὺς 200 τόνους.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. — Ὃταν ἡ Τζέννη ἔφυγε μετὰ τὸ ἀμάξι πρὸς τὸ περίπτερο τοῦ «Μεγάλου Δάσους» καὶ ὁ Μαρσίαν πρὸς συνάντησιν τῆς μητέρας, ὁ Γκοντράν μετὰ τὴν Λευκὴν, κλεισμένοι σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ μεγάρου τοὺς ἐξέφρασαν τὴν χαρὰν τους, γιὰ τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Τζέννης ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου της. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔβλεπε ὁ Γκοντράν νὰ ἐκμυστρεύσῃ τὴν κόρη ἓνα μέρος τοῦ παρελθόντος του καὶ χωρὶς νὰ διατάσῃ τῆς ἐφάνερνε ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ τὴν κόμησιν ντὲ Μοράν, μετὰ τὴν δικαιοσύνην ὅτι ὁ κόμης ποῦ εἶχε ὑποκλέψῃ τὴν περιουσίαν ποῦ κάποτε θὰ περιερχόταν στὰ χεῖρά της.

Ἡ Λευκὴ χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ἔκαμε ὅτι ἀπέστρεφε τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὴ συναντήσῃ τὰ βλέμματα τοῦ πατέρα της. — Ἀὐτὴν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοκκινίσῃ τὴν κόρη μου, ἔκαμε ὁ Γκοντράν. Ὃταν ἔχη κανεὶς τὴν θέλησιν νὰ κατάρθωσιν τὸ σκοπὸν του, δὲν πρέπει νὰ διατάξῃ ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων).

19ον

Σταμάτησε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ καθὼς ἡ Λευκὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ σιωπᾷ, φώναξε μετὰ ἔξαψιν:

— Πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦ κανεὶς τὰ μεγάλα μέσα, κόρη μου! Ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν μεταχειρίσθηκα γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸν κόμητα ποῦ μ' ἐνῶχλοῦσε. Νόμιζα δὲ ὅτι εἶχα μεταχειρισθῇ καλὸ ἐπίσης μέσο, ὥστε ἡ κόρη τοῦ κόμητος ντὲ Μοράν...

— Ἡ ἐργάτρια Τζέννη;..

— Ναι, ἐκείνη, ποῦ ἔγινε ἐργάτρια Τζέννη, ὅπως λές. Σ' αὐτὸ ὅμως γελᾶσθαι. Ἡ γιὰ νὰ ἐκφρασθῶ καλύτερα, ἡ τύχη ἀνεμύχθηκε στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ἐναντίον μου...

— Σήμερα ὅμως;

— Σήμερα, διέκοψε παρὰφορὰ ὁ Γκοντράν, πῆρα τὰ μέτρα μου καὶ περιφρονῶ τὴν τύχη...

Ἡ Λευκὴ ἐπεδοκίμαζε κουνώντας τὸ κεφάλι της, ἐνῶ τὰ μάτια της πετοῦσαν ἀστραπὲς χαρὰς. Ἦταν πραγματικὴ κόρη τοῦ ἀθλίου πατέρα της, ποῦ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀποκαλυπτόταν τὸ ἴδιο σκληρὸν, τὸ ἴδιο ἀποφασιστικὸν, ὅσο ἦταν καὶ ὁ πατέρας της.

— Ναι, σήμερα, ἐπανέλαβε, χαμογελώντας σατανικά, μποροῦμε νὰ περιφρονήσωμε τὴν τύχη.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν πατέρα της:

— Ἀὐτὸν ἔκαμες καλὰ, τοῦ εἶπε, νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν γιὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος! Ὑποπτεύω, ἄλλως τε, ὅτι θὰ εἴχες κάμει ὅ,τι ἔπρεπε...

— Μπράβο! Μπράβο, κόρη μου! φώναξε ὁ Γκοντράν κατενθουσιασμένος. Σ' ἀναγνωρίζω καλὰ τώρα, ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ εἶπες!... Εἶσαι πράγματι ἀπὸ τὸ αἷμα μου, ἐσύ!...

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΔΕΚΑΟΧΤΩ ΧΡΟΝΙΑ

Ἀφοῦ ὁ Γκοντράν, μετὰ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Δομνίκου, ποῦ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κόμητος ντὲ Μοράν καὶ τῆς μικρῆς κόρης του, ἔγινε κύριος δόλης τῆς περιουσίας τοῦ κόμητος ὡς καὶ ἐκείνης ποῦ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΛΕΥΚΗ ΤΣΕ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

ἐπρόκειτο νὰ περιέλθῃ στὰ χεῖρά της μικρῆς Λευκῆς, ἔβλεπε πρόφασιν τὴ θλίψιν του καὶ, λίγες μέρες ἀργότερα, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ περάσουν οἱ μέρες τοῦ πένθους σὲ σιγὴ καὶ γαλήνῃ, ὅπως ἔλεγε.

Ἄλλος ὅμως ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ πανούργου Γκοντράν. Ἡ ἐπιτυχία τῶν ἐγκληματικῶν του σχεδίων τὸν εἶχε κάμει θάβια πᾶμ πλουτὸν. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετὸ, ἦξερε, ὅτι γιὰ νὰ μὴ στῇ ἀνώτερη Παρισινὴ κοινωνία, δὲν χρειαζόνταν μόνο πλοῦτη. Εἶχε ἀνάγκη καὶ ἀπὸ τίτλους εὐγενείας. Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδίου. Ἦθελε νὰ ἐπιτρέψῃ στὸ Παρίσι μ' ἓνα μῦθο γύρω ἀπὸ τὸ ἀτομὸ του, ἔτοιμος νὰ γελᾷσῃ ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ τοῦ κάμουν τὴν ὑποδοχὴ ποῦ ἐπιθυμοῦσε.

Πῆγε τότε στὴ Βερσαλλίαν, ἐγκατεστάθηκε σ' ἓνα πολυτελέστατο διαμέρισμα καὶ ἐξώδευε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα γιὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Γκοντράν, ποῦ μέχρι πρὸ ὀλίγου παρουσιαζόταν ὡς Ἀγγλὸς Οὐίλλιαμ Μπένσον, δὲν ἀργήσεν νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνον ὅ,τι ἠέλεε.

Ἐξυπνὸς ὅμως ὁ Γκοντράν, δὲν ἠέλεε νὰ σχετισθῇ μετὰ τὸν τυχόντα. Περιέμενε νὰ βρῇ τὸν κατάλληλον, κατὰ τὴν κρίσιν του, ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖο καὶ θὰ ἐπεφορτίζε νὰ διαδόσῃ τὸ μυθιστόρημα ποῦ τόσο ἐπιτήδεια εἶχε ἐφεύρει καὶ προετοίμασει.

Καὶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐδουάρδου Ντεζανίρ, ἐνὸς ξεπεσμένου ἀριστοκράτου ποῦ, γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς δανεισμούς του, εἶχε καταφύγει στὴ Βερσαλλίαν καὶ ζοῦσε ἀρκετὰ περιωρισμένα. Αὐτὸν τὸν Ντεζανίρ διᾶλεξε λοιπὸν ὁ Γκοντράν ὡς ἄνθρωπον ποῦ τὸν χρειαζόταν καὶ σὲ λίγο ἡ μικρὴ κοινωνία τῶν Βερσαλλιῶν ἤξερε ὅτι ὁ ἀπῆλκτος ἐκεῖνος Παρισινὸς ποῦ σκοποῦσε τόσο ἀσυλλόγιστα τὰ χρήματά του, ὁ κύριος Γκοντράν ντ' Ὁμόν, μόνος εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ὅπου κατάρθωσε νὰ πλουτίσῃ καὶ τέλος νὰ τριπλασιάσῃ ἑαφῆς τὰ πλούτη του ἀπὸ τὴν κληρονομίαν ἐνὸς ἑκατομυριούχου συγγενοῦ του!.

Ὁ Γκοντράν ἔγινε τότε δεκτὸς σ' ὅλα τὰ σαλόνια καὶ σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ, χάρις πάντοτε στὸν ὑποχρεωτικὸτατο καὶ πλουσιοπάροχον ἄ-

μειβόμενο Ντεζανίρ, ἐγνώρισεν τὸν γηραιὸ ἀριστοκράτη Φερλύ καὶ τὴν κόρη του Στέλλα, μιὰ πεντάμορφη νέα εὗς εἰκοσι δύο ἐτῶν.

Ἀδιόρθωτος χαρτοπαίκτης ὁ Φερλύ γρήγορα ἔχασε τεράστια ποσὰ στὰ χαρτιά ποῦ ἔπαιζε ἀδιάκοκα ὅταν τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία. Ὁ Γκοντράν ποῦ ἀμέσως ἔβριξε τὰ μάτια του στὴ Στέλλα Φερλύ ἐδάνειζε πρόθυμα στὸν Φερλύ καὶ ἔτσι μιὰ μέρα ὁ γηραιὸς ἀριστοκράτης ἐβρέθηκε νὰ χρωστᾷ ὀλόκληρη περιουσίαν στὸν Γκοντράν.

Ὁ Ντεζανίρ βρῆκε τότε τὴν κατάλληλὴν εὐκαιρίαν καὶ μετὰ τὸ ἐξήλωσε στὸν Φερλύ ὅτι τὸ πρὸς τὸν Γκοντράν χρέος του μποροῦσε νὰ διακανονισθῇ, δίδοντάς του τὴν κόρη του Στέλλα ὡς σύζυγον. Ὁ Φερλύ, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμην τῆς κόρης του, ἐδέχθη καὶ ἐπισήμως ἐπρόσκόλασε τὸν Γκοντράν καὶ τὸν φίλον του Ντεζανίρ στὸν πατρικὸν του πύργον, στὴν Ὠμπέρν, γιὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἔφευγε μετὰ τὴν κόρη του σὲ λίγες ἡμέρες.

★

Δυὸ μῆνες ἀργότερα ὁ Γκοντράν καὶ ὁ Ντεζανίρ βρίσκονταν στὸ Ὠμπέρν, φιλοξενούμενοι στὸν πελώριον πύργον τοῦ Φερλύ. Τότε γιὰ πρώτη φορὰ ἔμαθε ἡ Στέλλα τὰ σχέδια τοῦ πατέρα της. Δὲν διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν ἀτίμη αὐτὴ ἀγοραπωλησίαν, ἀλλὰ τὸ ἴδιον θράδον, συναντώντας στὸ «Μαῦρον Δάσος» τὸν παιδικὸν φίλον καὶ ἀγαπημένον της Γεώργιον Περιέ, τοῦ ἐξέθεσε τὰ σχέδια τοῦ πατέρα της καὶ συγχρόνως τοῦ ὠρκίσθηκε πὼς ἂν δὲν γινόταν δική του θὰ γινόταν σύζυγος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Περιέ, λοχαγὸς ποῦ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ τὶς ἀποικίες γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς Στέλλας, τῆς εἶπε νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην σ' αὐτὸν καὶ οἱ δυὸ νέοι ἀπεφάσισαν νὰ ἀλληλοσπασθοῦν, ὥστε ὁ πατέρας της καὶ ὁ Γκοντράν νὰ βρεθοῦν πρὸ τετελεσμένου γεγονότος.

Ἐδῶσαν ραντεβὸν μετὰ δυὸ ἡμέρας στὸ «Μαῦρον Δάσος» καὶ χωρίσθηκαν, ἀφοῦ ἐπανέλαβαν πάλιν τοὺς ὀρκους πίστεως καὶ ἀγάπης.

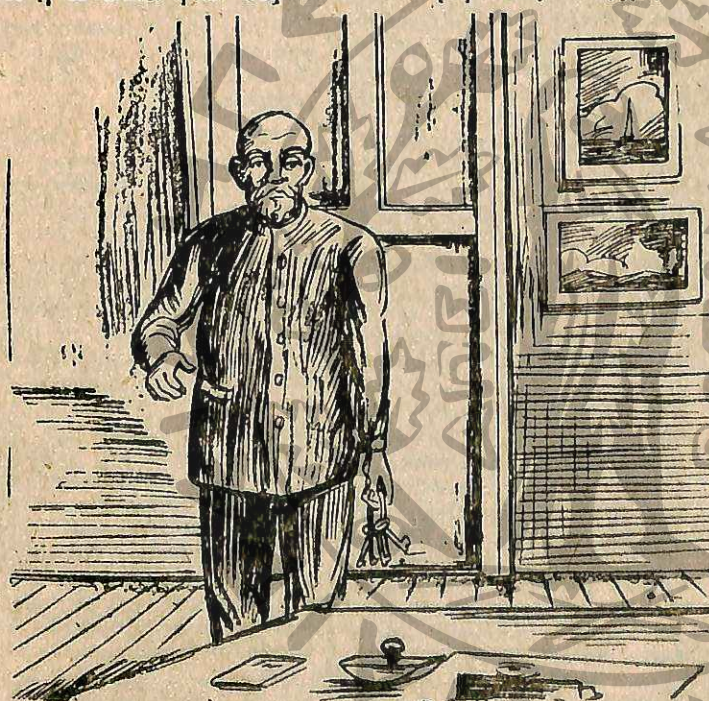
Ἡ ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς εἶχε φθάσει καὶ ὁ Γκοντράν, ποῦ ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς Στέλλας εἶχε καταλάβῃ ὅτι ἡ νέα ποτὲ δὲν θὰ δεχόταν νὰ γίνῃ σύζυγός του, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ παρακολουθεῖ τὴς κινήσεις της, μαντεύοντας ὅτι ὑπῆρχε κάποιος ἀντίπαλος ποῦ στεκόταν ἐμπόδιον στὰ σχέδιά του. Ἔτσι, ὅταν τὸ θράδον τῆς ἡμέρας ἐκείνης,

σκεπασμένη ἡ Στέλλα μ' ἓνα μεγάλο μαντήλι, ἔτρεχε πρὸς τὸ «Μαῦρον Δάσος» γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγαπημένον της, δὲν πρόσεξε ὅτι λίγα θήματα πίσω της ἔτρεχε ἐπίσης ἓνας ἀνὴρ ὅπως μ' ἓνα κυνηγετικὸ ὄπλον στὸ χέρι. Ἐφθασε τέλος στὸ μέρος ποῦ εἶχαν ὀρίσει καὶ μετὰ χαρὰ διέκρινε τὸν ἀγαπημένον της, ὅποτε ἑαφῆς ἀκούσε ἓναν πυροβολισμόν πίσω της καὶ εἶδε τὸν λατρευτὸν της νὰ σωριάζεται χάμω μετὰ μιὰ φωνὴν πόνου. Ἐπεσε λιπόθυμη. Καὶ ὁ Γκοντράν, ποῦ εἶχε ξεφορτωθῇ πιά τὸν ἀντίπαλόν του, ἀποκτηνωμένος τώρα βλέποντας ἐμπρὸς του ἑαφῶν τὴν ὁμορφὴν νέαν, ρίχθηκε ἐπάνω της μετὰ τὴν λύσσαν τοῦ ἀχαλίνωτου πάθους του καὶ τὴν ἔκαμε δική του...

Καὶ βέβαιον πιά ὁ Γκοντράν ὅτι εἶχε ἐξασφαλίσει τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πύργου καὶ τὴν συγκατάθεσιν ἐκείνης ποῦ ἀναγκαστικὰ πιά δὲν θὰ γινόταν γυναικὴ ἄλλου, τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν μετέφερε στὸν πύργον, ἀνέθηκε κρυφὰ ὡς τὸ διαμέρισμά της καὶ τὴν ἐξήλωσε ἀναισθητὴ ἀκόμη στὸ κρεβάτι της.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ὁ γέρον Φερλύ, ὁ πατέρας της, ἔπαιζε χαρτιά μετὰ τὸν Ντεζανίρ ποῦ ἤξερε ὅτι ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ τὸν οἰκοδεσπότην τοῦ πύργου ἀρκετὴ ὥρα κοντὰ του.

Ὃταν κάποτε τελείωσε τὸ παίγνιδι καὶ ὁ Φερλύ ἀνεζήτησε τὴν κόρη του, μιὰ γρη῏ς ὑπηρέτρια ποῦ πῆγε νὰ τὴν βρῇ, ἐπέστρεψε ταραγμένη γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι ἡ Στέλλα ἦταν θάνατος.

Καὶ ἑαφῆς ἡ φυσιογνωμία του μεταβάλλεται παράδοχα. Ὁ μάρτυρας Βισέτο φαίνεται μεταμορφωμένος

ἄρρωστη. Ὁ γιατρὸς ποῦ ἐστεῖλαν νὰ φωνάξουν ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ χωριὸ καὶ ποῦ ἦλθε ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, ὅταν ἐξήτασε τὴν πάντοτε ἀναισθητὴ ἄρρωστη, δὲν ἔκρυψε τὶς ἀνησυχίες του.

— Εἶναι ἡ πάθησις ποῦ ὀνομάζουμε «φαινομενικὸν θάνατον», εἶπε, μιλώντας μᾶλλον στὸν Γκοντράν, ποῦ ὡς ἀρραβωνιαστικὸς — ὅπως τὸν συνέστησε ὁ ἴδιος ὁ Φερλύ — τοῦ θύματος, ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀποτελοῦσε ἡδὴ μέλος τῆς οἰκογενείας καὶ εἶχε τολμήσει νὰ μὴ στῇ στὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἄρρωστης.

Καὶ στὴν κατάστασιν αὐτὴν τοῦ «φαινομενικοῦ θανάτου», ἡ δύστυχῃ Στέλλα παρέμεινε περισσότερον ἀπὸ δυὸ μῆνες, θασανίζομένη ἀπὸ τυφοειδὴ πυρετὸν ποῦ τὴν ἔκαμε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἔχῃ συναισθησιν τοῦ ἑαυτοῦ της.

★

Τραυματισμένος κατὰ στήθα ἀπὸ τὰ σκάγια τοῦ κυνηγετικοῦ ὄπλου τοῦ Γκοντράν, ὁ Γεώργιος Περιέ, ὁ ἀτυχὸς ἐραστὴς τῆς Στέλλας, ἔπεσε μέσα στὰ χόρτα λίγα θήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένην του.

Ὃταν συνήλθε, καὶ κατάλαβε τί περίπου εἶχε γίνῃ, κατάρθωσε τρικλίνοντας νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δάσος γιὰ νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ ἐκεῖ καὶ ἐκθέσῃ τὴν νέαν. Μὴ θέλοντας δὲ νὰ πάῃ σὲ νοσοκομεῖον, ὅπου ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐκθέσῃ τὸ πῶς εἶχε τραυματισθῇ, κατέφυγε σ' ἓνα γειτονικὸ χωριὸν, στὸ σπῆτι κάποιου φίλου του, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέλαβε νὰ τὸν περιποιήθῃ. Ἀπὸ μερικοὺς συγχωρι-

νοὺς του, φίλους τοῦ καλοῦς, ἔμαθε λίγο ἀργότερα ὅτι ἡ δεσποινὴ Φερλύ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ κάποιον Γκοντράν καὶ ὁ δύστυχος μόλις εἶχε τὴ δύναμιν νὰ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτὸ ποῦ τὸν ἐπληττε κατὰκαρδία.

Εἶχε ὥστόσο ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνην στὴν ὑπόθεσιν τῆς Στέλλας καὶ σκεπτόταν ὅτι ἐκείνη ποῦ τοῦ εἶχε ὀρκισθῇ ὅτι δὲν θ' ἀνῆκε σὲ κανένα ἄλλον, ἂν δὲν γινόταν σύζυγός του, δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἐξάσῃ τὶς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ὀρκους ποῦ εἶχαν ἀνταλλάξει.

Καὶ ὁ Περιέ πάντα περὶε. Καὶ ἓνα θράδον κάποιαν γνωστὴν τοῦ γειτονισσᾶ τοῦ πύργου τῶν Φερλύ, τοῦφανε μυστικὰ ἓνα γράμμα. Γνώρισε ἀμέσως τὸν χαρακτήρα τῆς Στέλλας καὶ τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησιν, διάβασε:

«Σοὺ ὑποσχέθηκα, Γεώργιο, πὼς ἂν δὲν μπορέσω νὰ γίνω γυναικὴ σου, θὰ γίνω σύζυγος τοῦ Θεοῦ. Νόμιζα πὼς μποροῦσα νὰ ζητήσω στὴν αἰωνία προσευχὴ τὴν ἐγκατέστησιν ποῦ καταπραίνει τὶς ψυχὰς τῶν ἀπελπισμένων τῆς ζωῆς.

»Ἡ ὑστερὴν λοιπὸν αὐτὴ παρηγοριὰ δὲν ὑπάρχει πιά γιὰ μένα, Γεώργιο. Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὸν ὀρκόν ποῦ σοῦ εἶχα κάμει. Δὲν σοῦ λέω νὰ μὲ ἐξάσῃς. Σὲ ἱκετεύω νὰ μὲ συγχωρήσῃς, γιὰ τὴν λύπην ποῦ σοῦ προξενῶ, Σὲ ἱκετεύω πρὸ πάντων νὰ μὴ με καταριέσαι καὶ νὰ μὴ ζητήσῃς ποτὲ νὰ με ἐκδικήσῃς. Ὑγιαίνει, Γεώργιο, ὕγιαίνει γιὰ πάντα! »

Λίγες μέρες ἀργότερα ὁ Περιέ μπόρεσε νὰ μάθῃ γιὰ τὴν Στέλλα παρέβαινε τὴν ὑπόθεσιν της. Ἐμαθε ὅτι ἀναγκαζόταν νὰ παντρευθῇ τὸν ἄνθρωπον ποῦ τόσο ἀνάνδρα τὴν ἀτίμασε, καὶ τότε ὠρκίσθηκε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Γκοντράν.

Ἡ εὐγενικὴ χειρονομία τῆς ἀγαπημένης του, ποῦ θυσίαζε τὸν ἑαυτὸν της χάριν τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας της, ἔκαμε τὸν Περιέ νὰ τὴν θαυμάζῃ περισσότερο καὶ ποτὲ δὲν ἐξέφρασε κανένα παράπονον ἐναντίον της.

Μὴ νοιώθοντας ὅμως ὁ δύστυχος πιά τὸ θάρρος νὰ ὑπομείνῃ καρτερικὰ τὴν μεγάλην τοῦ ἀπελπισία, ζήτησε στὴν ἀτακτὴ τυχοδιωκτικὴ ζωὴ — ἀφοῦ παρητήθη ἀπὸ τὸν στρατὸν — τὴν ληρονομίαν τῆς μεγάλης του ἀγάπης.

Κι' αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ὁ Γκοντράν ντ' Ὁμόν

Είχε ξαναβρή, ύστερα από τόσα χρόνια, στην παράδοξη εκείνη ταβέρνα, όπου ο δύστυχος εμφανιζόταν σε διάφορες επιδείξεις μονομαχίας και δεν ήταν γνωστός παρά με το ψευδώνυμο Έρωτες...

Στο μεταξύ αυτό ή στελλά έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι που στείχεσε τη ζωή της μητέρας του. Αν το κοριτσάκι αυτό, που ώνομασθηκε Λευκή, ανατρεφόταν από τη μητέρα του, θάμοιαζε ίσως το άγγελικό εκείνο πλάσμα. Υπό την διεύθυνση όμως του πατέρα της, δεν μπόρεσε παρά να κληρονομήσει απ' αυτόν τα ίδια κακούργα και απάνθρωπα ένστικτα...

Η ΑΝΤΑΞΙΑ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗΣ...

Όλη αυτή την περασμένη ιστορία θυμόταν τώρα ο Γκοντράν, όταν μιλούσε στην κόρη του της ελπίς με ένθουςιασμό ότι ελπε πρᾶγματι από το αίμα του.

Την περιέβαλε ύστερα μ' ένα θλέμμα, όπως ή τίγρις κυττάζει τα μικρά της που άργότερα θα γίνουν επίσης άγρια σαν κι αυτήν και φώναζε δυνατά:

— Άς έρθη ο κίνδυνος τώρα, άς έρθουν οι κακές μέρες. Άς έρθουν οι δοκιμασίες και ή πάλη και ελμαι θέβαιος πώς θάμαστε πάντοτε και οι δυο ήνωμένοι για να κατανικήσωμε τις δυσκολίες και να περιφρουρήσωμε τα κοινά μας συμφέροντα. Δεν είναι αλήθεια, Λευκή;

— Ναί! άρρώωσε ή νέα. Ναί, το είπες πρό όλίγου, πατέρα, ότι είναι το αίμα σου που κυκλοφορεί στις φλέβες μου. Και προσθέτω ακόμα: Είναι ή νοημοσύνη σου που έμψυχώνει το μυαλό μου, είναι ή δύναμη της θελήσεώς σου που μου δόθηκε ως μερίδιο την ήμέρα που ήλθα στον κόσμο! Είναι το αυτό θάρρος, ή αυτή φιλοδοξία, τα αυτά πάθη, που έκδηλούνται και στους δυο μας!.. Και όπως εσύ, έπαναλαμθάνω και εγώ: Άς έρθη ο κίνδυνος και θά παλαίσωμε μαζί. Θά παλαίσωμε μ' όλο μας το σθένος, με όλη τη δυνατή βιαιοπάθεια, γιατί θά είνε πάλη για την έλευθερία, πάλη για την ζωή!

Και αλλάζοντας άμέσως τόνο:

— Άλλά γιατί μιλούμε εδώ περί κινδύνου; Δεν είμαστε τάχα προφυλαγμένοι από κάθε καταστρο

φή; Ένα μονάχα πρόσωπο μπόρουσε να μάς φέρη σε δύσκολη θέση και το πρόσωπο αυτό τη στιγμή αυτή θαδίζει προς το «Μεγάλο Δάσος»! Λοιπόν, σε λίγες ώρες, ή δυστυχισμένη αυτή δεν θά μωρη πιά να μάς...

Η Λευκή δέν τελείωσε την φράση της...

Ένας ύπνρής, άφου χτύπησε προηγουμένως, παραμέριζε το παραπέτασμα της πόρτας και από το κατώφλι άνήγγειλε:

— Το πρόσωπο που περιμένε ο κύριος ήρθε!

— Ο κλειδαράς; ρώτησε ο Γκοντράν. Πού τον έβαλες;

— Τον άφησα στο προαύλιο για νάρθω να ειδοποιησω τον κύριο.

— Καλά! Έκαμε ο ν' όμμόν, διώνοντας τον ύπνρής.

Και γυρίζοντας προς την κόρη του:

— Θάρθω να σε θρώ σε λίγο στο μπουντουάρ σου, Λευκή, της είπε, θγαίνοντας.

Και ενώ ο πατέρας της διευθυνόταν προς το δωμάτιο όπου θρισκόταν το μικρό χαλύδδινω χρηματοκιβώτιο, ή Λευκή γλυστορούσε πίσω από το παραπέτασμα που έκρυβε την πόρτα του μπουντουάρ της. Ήθελε, κρυμμένη έτσι πίσω από το παραπέτασμα, να παρακολουθήση το άνοιγμα του κιβωτιδίου.

ΕΦΙΑΛΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Όταν ο ύπνρής έφυγε για να πάη να ειδοπήση τον Γκοντράν ν' όμμόν ότι κατέφθασε ο κλειδαράς που περιμένε, ο μπάρμπα Βισέτρ που έμεινε μόνος, για λίγες στιγμές φάνηκε πώς δίσταζε για εκείνο που επρόκειτο να κάμη. Βλέποντάς τον κανείς να κυττάζει περιεργά την μία μετά την άλλη όλες εκείνες τις πόρτες που άνοιγονταν στον διάδρομο, άσφαλώς θά υπέθετε πώς κάποια πυρετώδης εργασία γινόταν στον έγκέφαλο του ανθρώπου εκείνου.

Υστερα όμως από λίγες στιγμές ο μπάρμπα Βισέτρ φάνηκε πώς ήπρε κάποια ξαφνική απόφαση, γιατί, χωρίς να διστάση περισσότερο, έστρεψε το πόμολο της πόρτας. Έπειτα, έμεινε στο κατώφλι κι έρριξε μια έρευνητική ματιά στο έσωτερικό του δωματίου. Το δωμάτιο αυτό ήταν πολυτελέστατα έπιπλωμένο, με πολυτέλεια άρκετά χτυπητή πραγματικά, που άποτελούσε αντί

θεσι προς την επίπλωσι του δωματίου του γραφείου, του οποίου ή πόρτα είχε μείνει άνοιχτή. Βλέποντας κανείς τη διαφορά αυτή μεταξύ των δυο δωματίων, καταλάβαινε ότι ο νέος διοκτήτης του μεγάρου, θέλησε να σεβάσθη άπολύτως την καλαισθησία της παλαιάς επίπλωσεως του ένός απ' αυτά.

Ακόμη και το γραφείο του Γκοντράν ήτο καθ' όλα όμοιο με το ύπόδειγμα του παλαιού γραφείου του κόμητος. Τίποτε δέν έλειπε απ' αυτό. Όλα τα αντικείμενα της παλαιάς έπιπλώσεως αντιπροσωπεύονταν από αντικείμενα άπαράλλακτα όμοια.

Έθελπε κανείς εκεί το γραφείο μπρος στο όποιο θρισκόταν ο άτυχος κόμης ντε Μοράν τη στιγμή που — εδώ και 18 σχεδόν χρόνια — ο έξάδελφός του Γκοντράν ν' όμμόν παρουσιάζονταν μπροστά του ντυμένος ως έπαναστάτης και με το όπλο στα χέρια...

Ο μπάρμπα Βισέτρ, θέλοντας τώρα όλα αυτά, για λίγες στιγμές έμεινε άκίνητος σαν έμβρόντητος. Φαίνεται καθαρά πιά ότι κάτι το έκτακτο συμβαίνει μέσα στον άνθρωπο αυτόν. Και δέν άργεί να έκδηλωθή την μόλις πρό όλίγου άκίνησία, διαδέχεται τώρα άρχη ταραχής. Έπανειλημμένως ο γέρο κλειδαράς έφερε το χέρι στο μέτωπό του, με κίνημα άσυστικό, που φάνερωνε πυρετό. Μετά, άφου έξήτασε το όλο δωμάτιο, τα μάτια του καρφώνονταν διαδοχικά επάνω σε κάθε έπιπλο.

Και ξαφνικά, ή φυσιογνωμία του μεταβάλλεται παράδοξα. Ο μπάρμπα Βισέτρ φαίνεται μεταμορφωμένος.

Δέν είνε πιά ο πρόωρα γερασμένος εργάτης και του οποίου το άνάστημα έχει λυγίσει από το θάρος της δυστυχίας. Το θλέμμα του έχασε την απλανή έκφρασί του, για να πάρη έκφρασι σταθερή, άυστηρή, όπου δέν υπήρχε πιά ή πρό μιας άκόμη στιγμής άδιαφορία και διαρκής μελαγχολία. Το μέτωπό του που αύλακωνόταν από θαθείς ρυτίδες και που συνήθως ήταν συνεσπασμένο, ξαναέρθηκε την άρχική του μορφή και φαινόταν σαν να έπιδυνήθη. Ταυτοχρόνως ο καμπουριασμένος μέχρι πρό όλίγου μπάρμπα Βισέτρ, είχε όρθώσει ένα τεράστιο άνάστημα.

Θάλεγε κανείς πώς μια υπερφυσική θέλησις έξετέλεσε την τόσο γρήγορη

και πληρη αυτή μεταμόρφωσι.

Επί πλέον και το ήθικό του προσώπου αυτού φαίνεται να τονώθηκε ξαφνικά, γιατί ο κλειδαράς έδειξε πώς ήπρε μια αίσθησια τινάχθηκε στη μέση του δωματίου. Το διέτρεξε άσυστικά και μετά, σταματώντας μπρος σε κάθε έπιπλο, έξήταζε και άγγιζε κάθε άντικείμενο. Έπειτα στάθηκε μπρος στην πόρτα που επικοινωνούσε με το σπουδαστήριο. Ρίγος διέτρεξε όλο του το σώμα. Άλλά είχε άρπάξει πιά το πόμολο και άνοίξει διάπλατα την μεγάλη πόρτα. Ένα έπιφώνημα έκπληξεως ξεφεύγει από τα χείλη του και μένει άκίνητος με τα μάτια διεσταλμένα και με τα χείλη να σιγοτρέμουν.

Κυττάζει...

Και σχεδόν άμέσως κλονίζεται. Κινδυνεύει να πέση και πιάνεται και με τα δυο του χέρια από την πόρτα...

Και θά μπορούσε κανείς να τον άκούση να ψιθυρίζει, σαν να μιλούσε στον έαυτό του:

— Άδύνατον! Άδύνατον. Ή φωτιά! Ή φωτιά!...

Ξαναγυρίζει στο άλλο δωμάτιο και τα μάτια του τη φορά αυτή καρφώνονται πάνω στο γραφείο. Αφίνει μια γοερή κραυγή και τρέχει να ριχθή επάνω στο έπιπλο. Το ψηλαφεί με χέρια που τρέμουν. Άνοίγει τα συρτάρια...

Έπειτα γονατίζοντας, ψάχνει το συρτάρι που χρησίμευε ως χρηματοκιβώτιο...

Προφέρει λέξεις, φράσεις άκατάληπτες, μηδένες, ενώ χονδρές σταγόνες ιδρώτος τρέχουν από το μέτωπο στο πρόσωπό του και για λίγες στιγμές σέρνεται στα γόνατα κατερεθισμένος.

Όλα τα άντικείμενα που άντικρύζει τώρα, τα άναγνωρίζει. Ο πέπλος που σκέπαζε το μνημονικό του σχίσθηκε επί τέλους! Άρχίζει να θυμάται και, ξαφνικά, σηκώνεται σαν άνθρωπος που, άφου συνήλθε από λιποθυμία, ζητεί να ξαναβρή την κανονική λειτουργία του πνεύματός του.

Όστόσο το φαινόμενο αυτό γεννήθηκε κατά τρόπο πολύ θλαίο και γρήγορο.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΝΗΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Μιά έρευνα στα άνώνυμα γραφικά νησιά των έλληνικών θαλασσών

Εκατοντάδες όλομικρων νησιών αύλακώνουν, σαν μια πελώρια άλωσίδα με άναριθμητους κρίκους, τις έλληνικές θαλάσσιες από τα παράλια της Ήπειρου ως πέρα τις ακτές της Θράκης και της Μικράς Ασίας. Είνε σκαρπισμένα εδώ κι εκεί, επάνω στα καταγάλανα νερά του Ιονίου και του Αιγαίου, μακρυά από το θρόνο που ακολουθούν τα άτυπώλια μακρυά από το θόρυβο του πολιτισμού και τις κοινωνίες των ανθρώπων.

Οι χάρτες δέν τα σημειώνουν και οι γεωγραφές δέν μιλούν γι' αυτά. Γιατί τα περισσότερα είνε άγνωστα και άκατοίκτητα. Δεν έχουν ούτε όνομα καν.

Άλλά τα άνακαλύπτουν οι έρωτες...

Νεώτεροι βορινώνες, που έρχονται κάποτε από πολύ μακρυά, στήνουν σ' αυτά την έρωτική φωλιά τους και από σιωπηλά και άγνοια έρημηνήσια, τα μεταβάλλουν ξαφνικά σ' εύτυχισμένα έρωτικά άντρα...

Το αίσωιο τραγούδι της Κίρκης έπαναλαμθάνεται. Με τη διαφορά ότι οι νεώτεροι αυτοί Όδυσσείς δέν έκδηλώνουν καμμιαν έπιθυμίαν να φύγουν από τη στιγμή που έπάτησαν στα μαγεμένα αυτά νησιά.

Ο ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ Η ΝΑΥΣΙΚΑ

Από τη άκριβώς υπήρξεν ή περίπτωσις του Γερμανού βαρώνου Γιόχαν Βάγκνερ, που διέπλευσε πρό τριετίας μόνος τη Μεσόγειο, επάνω σ' ένα μικρό κόττερο.

Μιά μέρα ή θαλασσοταραχή τον έρριξε σ' ένα μικρό νησάκι κοντά στα Κύθηρα, που οι μόνοι κάτοικοί του ήσαν δυο τρείς οικογένειες ψαράδων.

Όπως και ο Όδυσσεύς, είχε την εύτυχία να πρωτοσυναντήση μια μελαχροινή νέα, με όλόμυρα άστραφτερά μάτια και άρχαϊκή κατατομή, που έπλενε μερικά άσπρόρρουχα σ' ένα μικρό ρουάκι.

Ο Γερμανός βαρώνος ήταν μόλις είκοσι πέντε έτών. Η θεα αυτή τον συνεκίνησε και μια λέξις έβγήκε από το στόμα του:

— Ναυσικά!

Τι σημασία είχε ποιά ήταν το πραγματικό όνομά της;

Η νέα τον άδήγησε στο πατρικό σπίτι. Ήταν μια κατάλευκη καλύβα, περιτριγυρισμένη από ένα μικρό άμπέλι, με μερικά θλαϊόδενδρα προς το ένα μέρος. Μιά πυκνή σειρά από κυπαρίσσια το έπροφύλασσε από τον άνεμο.

Ο νεαρός Γιόχαν έφιλοξενήθη για μερικές ήμέρες στο σπίτι αυτό. Και έπειτα άπεφάσισε να μείνη για πάντα. Λίγο καιρό άργότερα, έγινε ο γάμος του με τη Ναυσικά. Ένα μικρό άγοράκι, με όλόξανθα μαλλιά,

υπήρξεν ο καρπός του έρωτικού αυτού έδυλλίου...

Ο ΦΙΛΗΜΩΝ ΚΑΙ Η ΒΑΚΧΙΣ

Είνε ένα άλλο ζευγάρι, που ζή από είκοσι όλόκληρα χρόνια σε ένα μικρό νησάκι της Χαλκιδικής.

Πρόκειται περί δυο Αυστριακών. Είχαν πανδρευθή στη Βιέννη άμέσως μετά τη λήξη του πολέμου και ή πρώτη τους σκέψις ήταν να στήσουν την έρωτική τους φωλιά σ' ένα από τα νησιά των Φιλιππίνων.

Άλλά μια έπίσκεψις στην Ελλάδα τους έκαμε ν' αλλάξουν γνώμη. Έπειτα από πολλές άναζητήσεις, άνακαλύψαν αυτό το μικρό νησάκι που ήταν τελείως άκατοίκτητο και άπεφάσισαν να έγκατασταθούν σ' αυτό.

Έκτισαν πρώτα - πρώτα ένα μικρό άγροτικό σπίτι, με έναν ώραιο κήπο όλόγυρα. Έπειτα, για να μη στερηθούν έντελως από τις άνέσεις του πολιτισμού, έγκατέστησαν μια ήλεκτρική μωμπίνα, που τους χρησιμεύει για φωτισμό και θέρμανση. Άλλά συγχρόνως απέκτησαν ένα κοπάδι από κατσίκες, από τα έισοδήματά του οποίου άποζούν. Με τον ύπόλοιπο κόσμο δέν έχουν καμμιά επικοινωνία.

Έρχονται μόνο κάπου - κάπου στην Αθήνα, για να αγοράσουν μερικά άπαραίτητα πράγματα και να πλουτίσουν τη μικρή βιβλιοθήκη, που έχουν έγκαταστήσει στο έρημονήσι αυτό. Όταν ήρθαν για πρώτη φορά εκεί είχαν όλόξανθα μαλλιά. Τώρα είνε και οι δυο κατάλευκοι. Άλλά ή άγάπη τους διατηρεί την ίδια ένταση όπως και στις πρώτες ήμέρες.

Το ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΕΝΟΣ ΛΕΓΕΩΝΑΡΙΟΥ

Αλλ' υπάρχει και μια τραγική ιστορία.

Πρόκειται περί ένος Γάλλου λεγεωναρίου, που ζή σ' ένα μικρό νησάκι κοντά στη Σάμο.

Ο Ζάν Ντιβιέλις ύπνρετούσε στη Λεγεώνα των Ξένων, όταν έξεργάνη ο παγκόσμιος πόλεμος. Ένα πλήθος από παράσημα έκοσμούσαν το στήθος του. Άργότερα προσετέθη σ' αυτά και ο πολεμικός σταυρός που τον έκέρδισε κατά τις γιγαντομαχίες του Βερντέν.

Άλλ' ό ήρωας αυτός έγινε μια μέρα

λιποτάκτης. Ένας συνάδελφός του τον είχε πληροφορήσει ότι ή φίλη του που έμεινε σ' ένα γειτονικό χωριό τον άπατούσε.

Ο Ντιβιέλις έλησμόνησε άμέσως και την πειθαρχία και τα πάντα. Και έφυγε άποφασισμένος να σκοτώση την φίλη του. Έκείνη όμως είχε φύγει στο διάστημα αυτό.

Ο λεγεωνάριος δέν έγινε φονιάς άλλ' έκρηύχθη λιποτάκτης. Έάν παρυσιάζετο, θά τον έτουφέκιζαν. Άπεφάσισε λοιπόν να φύγη και έπειτα από πολλές περιπλανήσεις, έφθασε στην Ιταλία. Άλλά και εκεί ή παρμονή του δέν ήταν καθόλου εύχρηστη.

Μιά μέρα ένα έλληνικό λιποφόρο προσήγγισε στον λιμένα της Νεαπόλεως. Ο Ντιβιέλις κατόρθωσε να έπιβασθή σ' αυτό και λίγον καιρό άργότερα έφθασε στη Σάμο.

Έκεί έσχετίσθηκε με μιαν ώραιο Σαμιωτοπούλα, που άργότερα έγινε γυναίκα του.

Έφυγαν τότε από τη Σάμο και έπήγαν σ' ένα μικρό γειτονικό νησάκι, όπου ζούν τώρα εύτυχισμένοι.

Το περίεργο είνε ότι μετά τη λήξη του πολέμου, έδόθη χάρις στο Ντιβιέλις και προσεκληθή άν ήθελε ν' άναλάβη εκ νέου ύπνρεσία στη Λεγεώνα.

Άλλ' ο Ντιβιέλις άρνήθηκε. Είχε βρή στο μικρό αυτό νησάκι την πραγματική εύτυχία που την θεωρούσε άνώτερη από όλες τις τιμές και τις δόξες της στρατιωτικής ζωής.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Πριν από μερικά χρόνια, ο Πώλ Χάρτμαν και ή σύζυγός του, πλούσιοι Βερολινοί, είχαν άποφασίσει να χωρίσουν. Προηγουμένως όμως θέλησαν να έπιχειρήσουν μια διαδρομή μαζί, με το μικρό κόττερο, με το όποιο είχαν κάμει πρό τριετίας το ταξίδι του γάμου των.

«Θά ξαναζήσουμε τις εύτυχισμένες στιγμές του παρελθόντος, είχε πη ο Χάρτμαν στη γυναίκα του και κατόπιν θά χωρίσωμε για πάντα!».

Άλλά ένα ναυάγιο διέκοψε άπτόμα το αίσθηματικό αυτό ταξίδι.

Το μικρό κόττερο που όποιο έπείβαιναν, προσήραξε σ' ένα έρημο νησί του Αιγαίου. Έζησαν εκεί επί μιαν έβδομάδα περίπου και όλα έφανερώσαν ότι ή παλιά άγάπη των είχε ξαναζωντανέψει.

Τουλάχιστον αυτό έπίστευε ο άτυχής Χάρτμαν.

Άλλά μια μέρα, ένα γιώτ επέρασε απ' αυτό το έρημονήσι.

Η κυρία Χάρτμαν άλλαξε άμέσως γνώμη. Και έπεριβάσθη σ' αυτό, έγκαταλείποντας τον σύζυγό της.

Έκείνος έγκατεστάθη τότε εκεί. Κτίσε ένα μικρό σκιάκι και ζή από τότε σαν έρημίτης, άναπολόντας τις εύτυχισμένες στιγμές της χαμένης άγάπης του...

ANNA ΝΤΟΡΙΑ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ

ΠΙΟ ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ;

Ηταν η εποχή που ο Γκόα είχε προσληφθεί στην αυλή του χαλίφη. Κανένας σ' όλη την 'Ανατολή δεν είχε την τέχνη να διηγείται παραμύθια σαν κι' αυτόν, κι' ο Χαλίφης που υπέφερε από άπνεια, είχε ανάγκη να του λένε παραμύθια για να τον παίρνει ο ύπνος.

Μιά μέρα ο Χαλίφης πήγαινε με μεγάλη συνοδεία για κυνήγι. 'Ενῶ όμως ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν, ανέστη ο Χαλίφης και είπε: «Πηγαίνετε να τον ξυπνήσετε, θά κοιμάται ακόμα!», διέταξε ο Χαλίφης.

Πράγματι, ο άτυχος Γκόα κοιμόταν μακαρίως. Είχε άργήσει να παραιοθώ στον γλυκό ύπνο γιατί ο Χα-

λίφης εκείνη τη νύχτα υπέφερε από εξαιρετική άπνεια και είχε παραστή ανάγκη να του διηγείται παραμύθια ο Γκόα ως τα ξημερώματα.

Ο Γκόα, λοιπόν, ξύπνησε και για να μην περιμένει ο Χαλίφης έξ αιτίας του, έτρεξε με τις νυχτικές του, χωρίς να προφθάσει ούτε να πλυθεί.

Οι αούλικοι που τον είδαν να έμφανιζεται σ' αυτή τη κατάσταση, ξεκαρδίστηκαν στα γέλια. Και ο ύπασπιστής που στεκόταν πλάι στον Χαλίφη, του είπε να εϋδοκίση να στραφή να ιδεί τον Γκόα σ' όλη τη δόξα του. Καθώς έκαμε να γυρίσει ο Χαλίφης, έπεσε από το κεφάλι του το μεταξωτό τουρμπάνι με την ημισέληνο. Ο Χαλίφης ταράχθηκε πολύ. "Εγινε έξω φρενών. Τό έθεώρησε ως κακόν οινόν. Κι' έπάνω στο θυμό του διέταξε να κρεμάσουν τον Γκόα. Σύμφωνα όμως με τον μωαμεθανικό νόμο, κάθε κατάδικος, πρὸ τῆς εκτελέσεώς του, έχει το δικαίωμα να άπειθύνει μιὰ ερώτηση:

—Μπορώ να σέ ρωτήσω, Χαλίφη μου, σέ τί σου εἴχαιδα και θέλεις να με κρεμάσεις;

—Για να σέ δώ πρωί-πρωί νωστό-μένο και άπλυτο μπροστά μου, μου έπεσε το τουρμπάνι μου και έξ αιτίας σου ή ήμέρα μου, που άρχισε μ' έναν τόσο κακό οινόν, δεν θά μου βγῇ σέ καλό.

—'Αμ' τότε τί να πῶ εγώ!, άπήντησε άτάραχος ο Γκόα. Σε είδα πρωί-πρωί μπροστά μου, και να τώρα που με περιμένει ή κρεμάλα!

Ο Χαλίφης έγέλασε κι' έχάρισε στον Γκόα την ποινή.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ

'Εκεί βρίσκει την άληθινή Ισορροπία της, τον έαυτό της και τη χαρά της.

Όταν ή γυναίκα αγαπάει και αγαπιέται, ὦ! τότε εἶνε άγγελος καλωσύνης, μπορεί να κάνει την μεγαλύτερη θυσία για τον άντρα που αγαπάει. Πόσο πρέπει να υπεργρανεύεται ο άνδρας που εἶνε Ικανός να έμπνεί έναν μεγάλο έρωτα!...

'Εάν δεν υπήρχαν οι άνδρες, οι γυναίκες δεν θά έσκοτιζονταν για την κοκετταρία. Εἶνε τόσο κουραστική, μά την αλήθεια!... Για να υπάρχει και σέ τέτοιο βαθμό μάλιστα, χρειάζεται κάποιος να την διατηρή κι' αυτός εἶνε ο άνδρας!

Σε μιὰ βίλλα, κοντά στη θάλασσα, ζούσαν μερικές γυναίκες μόνες για να ξεκουραστούν. Όλη την εβδομάδα, που έμεναν μόνες, δεν έβαζαν ούτε πούδρα στο πρόσωπό τους. Δεν έφτιαχναν τὰ μαλλιά τους. Περνούσαν όλη την ήμέρα με τις παντούφλες και τὰ ξεβαμμένα πενιούάρ.

Το Σαββατοκύριακο έρχονταν οι άνδρες, οι άρραβωνιαστικοί, οι φίλοι. 'Αμέσως βλέπατε τις νωθρές και νεγκλιζέ αυτές γυναίκες να ξυπνούν άπότομα. Μη νομίζετε ότι μόνο τὰ μπάνια, τὰ άρώματα και ή κοκετταρία τις άλλαζε. Όχι μόνον αυτά, αλλά και τὰ μάτια τους, τὰ δόντια τους, τὰ μαλλιά τους έλαμπαν σαν ήλιος. Οι κινήσεις τους εἰνόνταν άρμονικές μὲ τις αντίκρυζαν τον άντρα!

Η παρουσία του άλλαζε όλη την ατμόσφαιρα. Όπως λέει και το παραμύθι... "Όταν ήλθε στο δάσος το δμορφο βασιλόπουλο, ξύπνησε ή κοιμισμένη επί τόσα χρόνια κόρη.

Η γυναίκα που την βλέπουν δυο μάτια άνδρικά με άγάπη, όμορφαίνει σαν το φωτεινό λουλουδι που το άνοίγει, το μαγικό βλέμμα του φαίρη. Και ποιος άντρας δεν το έπρόσεξε αυτό όταν έθαύμαζε ένα μουτράκι έρωτευμένο έστῶ και αν δεν ήταν και πολύ άραιο;

'Εάν μιὰ γυναίκα δεν νοιάζεται για την κοκετταρία της, άλλο τόσο δεν νοιάζεται και για την εϋτυχία της. Όπως ώρισμένες άκτίνες δεν συλλαμβάνονται παρά μόνον όταν περνούν από ειδικό όργανο, έτσι και ή γλύκα, ή όμορφία του κόσμου δεν εκτιμούνται παρά όταν βρεθεί στην εϋνοική εκείνη ατμόσφαιρα που δημιουργεί ή παρουσία ενός αγαπημένου άνδρος. Για να χαρή κανείς τις όμορφίες της φύσεως, τη μουσική, την ποίηση, για να αισθανθῇ το κάθε τί, πρέπει να εἶνε δύο. Δυο πάντα χρειάζονται και για άπλουστερες χαρές..

"Ενα καλό γεύμα, ένα περίπατο, ένα μπάνιο στα μαγικά μας άκρογιάλια...

Μούλεγε χθές κάποια φίλη μου, ότι, από τότε που εἶνε έρωτευμένη, νοιώθει την όμορφία της φύσεως, της άρέσει ὡρες δολιχλρες να μένει κοντά στη θάλασσα, να μαγεύεται με την μουσική του φλοίσβου, αλλά και να κρατάει σφιχτά το χέρι του αγαπημένου της.

Υπάρχουν γυναίκες που μουρμουρίζουν κατά πών άνδρών, που τους κατηγορούν για εγωιστάς και απαιτητικούς.. Μά δεν εἶνε αλήθεια, γιατί αν δρες και γυναίκες έχουν τὰ ίδια έλαττώματα. Δεν πρέπει να κακολογήτε τους άνδρες. Αυτοί στολίζουν θαν μάσια την ζωή μας και την πλουτίζουν...

Και έπειτα, όσο και αν εἰνίκαμε άνεξάρτητες και δυνατός, ελεύθερες και χειραφετημένες, έχουμε πάντοτε ανάγκη να αισθανώμαστε την παρουσία τους.. Δεν μπορούν, βέβαια, να μάς προφυλάξουν από τους άληθινούς κινδύνους. Οι αάριστοι στρατιώτες δεν θά μπορούσαν να μάς προφυλάξουν από τὰ έχθρικά άεροπλάνα.

Η σημερινή γυναίκα εύχαρίστως βοηθεί τον άντρα της για να κερδίσουν το καθημερινό ψωμί τους, κανέναν κίνδυνος δεν την τρομάζει, ξέρει να άμυνθῇ και μόνη της. 'Αλλά..δεν μπορεί να άμυνθῇ έμπρός στα γερατειά...

Για τον άνδρα παλεύει, μιὰ γυναίκα να εξαφανισῇ τις ρυτίδες από το πρόσωπό της. Κι' όταν πιὰ δεν μπορεί να τις κρύψῃ, ο άνδρας θά την παρηγορήσει. 'Εάν φυσικά εἰδιάλεξε έναν άντάξιο της σύντροφο... Εἶνε όμως τόσο σπάνιο και τόσο θείο δώρο...

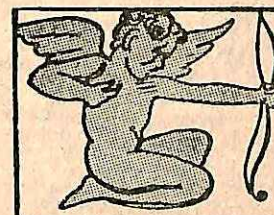
ΝΤΟΡΑ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

❖ Οι άνδρες μπορούν να φιλοσοφούν καλύτερα από τις γυναίκες έπάνω στην ανθρώπινη καρδιά, ή γυναίκα όμως διαθάζει πολύ καλύτερα στις καρδιές των άνδρών.

❖ Τρία πράγματα εἶνε πάντοτε περισσότερα άπ' ότι νομίζουμε: τὰ χρόνια μας, τὰ χρέη μας και οι έχθροί μας.

❖ Το σπουδαιότερο μέρος του ποιήματος της ανθρώπινης ζωής εἶνε ο έπιδρομος.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η γυναίκα που αγαπήθηκε και πέραν του τάφου

ΑΝΑΜΕΣΑ στις γυναίκες της 'Αναγεννήσεως, που «ήταν όλο γοητεία και χάρι», όπως έλεγε ένας χρονογράφος της εποχής, γυναίκες που κρατούσαν τὰ κλειδιά κάθε άνδρικής καρδιάς, όμορφες και μορφωμένες, που τις έχουν έκθειάσει οι ποιητά, και οι ζωγράφοι διαίωνισαν τη μορφή τους, υπάρχουν και μερικές, με τις όποιες δεν άσχολήθηκε πολύ ή Ιστορία και όμως δεν εἶνε γι' αυτό λιγώτερο ένδιαφέρουσες.

ΧΡΥΣΕΣ ΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΣ

ΤΑ γεγονότα που πρόκειται ν' άφηγηθούμε άναγονται στην εποχή της θριαμβευτικής εισόδου του Λουδοβίκου ΙΒ' στην Γένουα, τον Αύγουστο του 1502.

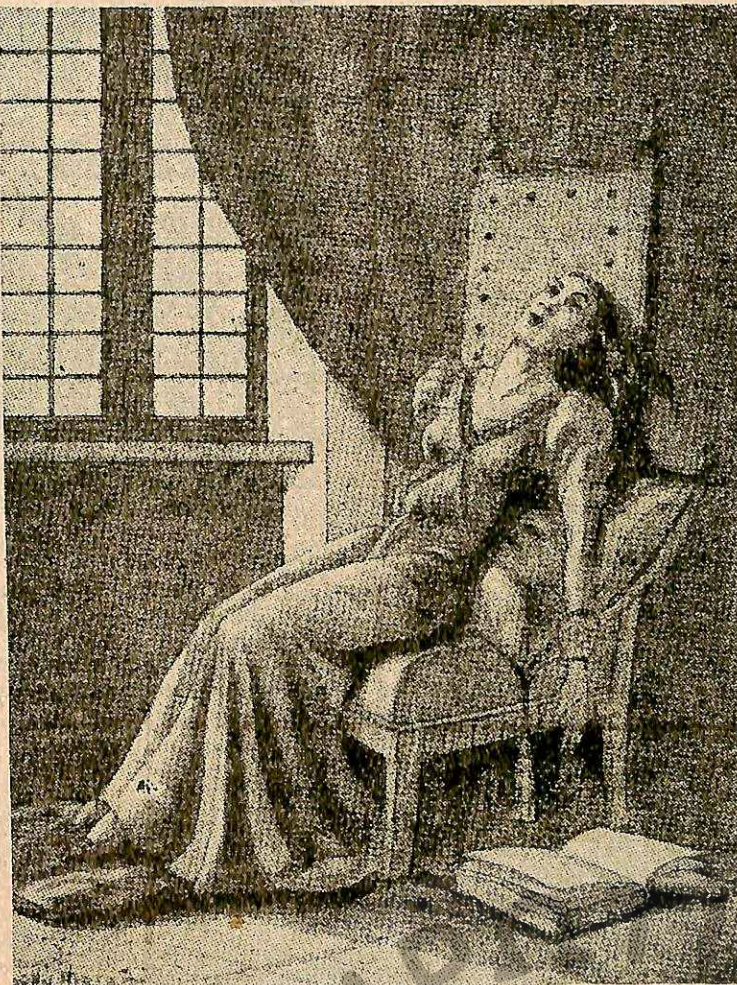
Μιά υπέρλαμπρη άκολουθία Ιπποτών και κυριών της τιμής, επί κεφαλής των όποιων ήταν ο Καίσαρ Βοργίας, συνώδευε τον βασιλέα. Και εἶνε δεκτός με τιμή και με δόξα σ' ένα από τὰ ώραιότερα μέγα-ρα της πόλεως που άνήκε στην οίκογένεια Φίεσκι.

'Εκεί δέ και κατέλυσε.

Επί τη εύκαιρία αυτή δόθηκαν και λαμπρότατες έορτές, ακόμη και έκ μερους Ιδιωτών, που δεν έδίστασαν να θυσιάσουν μεγάλο μέρος της περιουσίας των, για να γραφῇ τ' όνομά τους στον κατάλογο έκείνων που έλαβαν μέρος στην βασιλική ύποδοχή.

'Αργότερα, ο βασιλεύς θυμήθηκε με βαθύν θαυμασμό την λαμπρότητα των άληθινοτήτων εκείνων ήμερών της παραμονής του στην Γένουα.

Σε μιὰ νυκτερινή δεξίωση, που δόθηκε από την οίκογένεια Καττάνεο, σε μιὰ έπαυλη έξω από την πόλη, ο βασιλεύς έέγαλε τη λαμπρή του στολή και άνακατέυθηκε στο πλήθος των καλεσμένων σαν άπλοδς Ιππότης. Και εκεί, στις πολυτελέστατες αίθουσες και στους μυροβόλους κήπους της έπαύλεως, έκανε όπως και οι άλλοι: με άπαράμλλη χάρι και λεπτότητα άρχισε να έρωτοτοοπή με

τις όμορφες κυρίες και δεσποινίδες, που έσπευσαν άμέσως να τον περικυκλώσουν.

'Απ' όλες όμως πιό πολύ μιὰ τον συνεκίνησε και σ' αυτήν άφιέρωσε σχεδόν όλη τη βραδυά του.

Ήταν μιὰ νεαρή πατρικία, ή Τομαζίνα Σπινόλα, που τον άγάπησε τρελλά από την πρώτη στιγμή που τον είδε, χωρίς να ξέρη πώς εἶναι ο βασιλεύς. "Επειτα όμως ο φλογερός της έρωας μετεβλήθηκε σ' ένα αίσθημα άγνό, πλατωνικό, που το τραγούδησαν όλοι οι ποιητά και που ενέπνευσε όλους τους καλλιτέχνες της εποχής.

"Όσο για τον Λουδοβίκο ΙΒ', δεν μπορούσε να μείνι άδιάφορος σ' αυτό το αίσθημα, γιατί την έπαχί εκείνη ή 'Ιταλία ήταν φημισμένη για τις όμορφες και μορφωμένες γυναίκες της, άνώτερες άπ' τις γυναίκες όλων των άλλων χωρών. Καλύτερη, λοιπόν,

και ώραιότερη σύντροφο δεν θά μπορούσε να έρῃ πουθενά.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΟΤΑΝ ή Τομαζίνα Σπινόλα έμαθε ποιός ήταν ο αυστριώδης έκείνος Ιππότης, πρώτα χε κατακτήσει με τη χάρι του και την γοητεία, δεν έδίστασε ούτε μιὰ στιγμή να του πῇ όλη την αλήθεια.

Εξήγησε να παρουσιάσθῃ μπροστά του και όταν έλαθε την άδειά, πρώτα με τη φλογερή γλώσσα των ματιών και έπειτα με τὰ λόγια, το άμολόγησε τη γλυκειά και βαθύτατη συγκίνησι που διατηρούσε από την πρώτη τους συνάντησι και προσεφέρθηκε να θυσιάσει όλη τη ζωή της σ' αυτόν.

Ο Λουδοβίκος ΙΒ', κο-λακευμένος άπ' αυτά τὰ λόγια, άγονάτισε άμέσως

μπροστά της και, επί παρουσία της Αύλης του εκήρυξε την Τομαζίνα άρχόντισσα της καρδιάς του, δηλαδή πνευματική του φίλη.

Μεθυσμένη από χαρά, ή Τομαζίνα θέλησε από την στιγμή εκείνη να άπαλλάξῃ το κορμί της από κάθε γήινο δεσμό και, άφου άποχαίρησε τους δικούς της, κλείστηκε με λίγες πιστές φίλες της μέσα σ' έναν πύργο και άφιερώθηκε στον πνευματικόν εκείνον δεσμό, που εἶνε γι' αυτήν λατρεία.

"Όσο για τον Λουδοβίκο, όταν επέστρεψε στην πατρίδα του, θυμόταν συχνά την όμορφη Γενοβέζα στην όποιαν έστειλε μηνύματα και στίχους.

"Ετσι ή Τερέζα, περνούσε τη ζωή της μ' όνειροπολήματα και στεναγμούς, και οι δικοί της, όσο και αν την παρεκάλεσαν, δεν μπόρεσαν να την εγάλουν άπ' αυτόν τον πύργο, που είχε μεταβληθῇ σε μοναστήρι.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΠΟ ΜΑΡΑΣΜΟ

ΜΕΣΑ σ' αυτή τη μοναξιά, ή Τομαζίνα πληροφορήθηκε κάποτε ότι ο βασιλεύς άρρώστησε χωρίς καμμιάν έλπίδα να γυατρευθῇ.

"Επειτα από τριών χρόνων χωρισμό, το πάθος της είχε γίνει φλογερώτατο, ίσως πιό πολύ από την πρώην ήμέρα.

"Ετσι, όταν έμαθε ότι ο βασιλεύς άπέθανε, ή νέα που είχε πάθει ώστόσο από μαρασμό, έπεσε σε βαθιά μελαγχολία. "Επειτα την έπιασε σφοδρός πυρετός, που δεν άργησε να την οδηγήσῃ στον τάφο.

Ήταν μεγάλος ο οίκτος που έπροκάλεσε σε όλων τις καρδιές ο πρόωγός αυτός θάνατος της Τομαζίνας Σπινόλα, και το γεγονός μαθεύτηκε παντού.

Όταν πληροφορήθηκε τον θάνατο της πνευματικής του φίλης, ο Λουδοβίκος λυπήθηκε πάρα πολύ και ο πόνος του είχε τόσο φανερός και εἰλικρινής έκδηλώσεις, που ενέπνευσε

Ίδού και λίγα καλά λόγια

Για τους άνδρες

Τί εἶνε το σπουδαιότερο πράγμα στη ζωή μιὰς γυναίκας; Ο Έρωας!

πολλούς ποιητάς της εποχής του.

Πολλά από τα ποιήματα αυτά, μερικά από τα οποία ήταν πραγματικά άριστο-ουργήματα, τα έδιόβαζε ο ίδιος όταν έμενε μόνος στον κοιτώνα του. Καί έπειτα, κάμποσα απ' αυτά τα έστειλε για να κατατεθούν επάνω στον τάφο της αγαπημένης του, για ν' αποδείξει έτσι πως δεν την είχε ξεχάσει.

Ένα από τα πένθιμα έκεινα τραγούδια έτελείωνε ως έξης:

ΟΙ Γενοθέζοι ας ντυθούνε στα μαύρα για τόν χαμό της ωραιότερης συμπατριώτισσάς των. 'Η σύντομη ζωή της όμορφης αυτής γυναίκας δεν προκαλεί τόν οίκτο και τα δάκρυα;

«Καμιά γυναίκα δεν μπορεί να παραβληθί μαζί της, ούτε στη χάρι του κορμιού, ούτε στα πνευματικά χαρίσματα, ούτε στην αγνότητα και την έπιμονή της αγάπης. 'Η μορφή της θα έπρεπε να είνε πάντα ζωντανή στην καρδιά και τη σκέψη όλου του κόσμου, για παράδειγμα και για παρηγοριά.»

Στό σημείο αυτό, ό ποιη-

της, πνιγμένος απ' τα δάκρυα και απ' τούς λυγμούς, φαίνεται ότι δεν μπορεί πιά να προχωρήσει.

«Είναι τόσο βαθύς ό πόνος μου, γράφει, πού όι στεναγμοί μου γεμίζουν τόν άέρα και όι λυγμοί μου κόβουν την πνοή!»

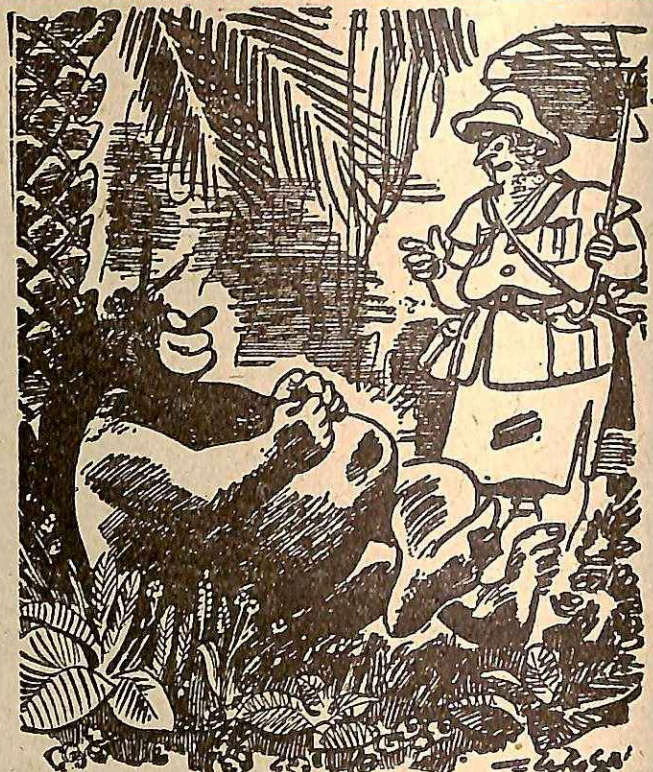
ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Ο ΤΑΝ ό Λουδοβίκος ΙΒ' ήρθε ξανά στην Γένουα, όχι όμως πιά σαν φίλος, αλλά ως κατακτητής, αφού όι έσωτερικές διαμάχες είχαν αφήσει τίς πύλες άνοιχτές, δεν έέχασε την νεκρή αγαπημένη του.

Προτού μπει με τόν στρατό του στην πόλη, σταμάτησε μερικές ημέρες στο μοναστήρι τών Βενεδικτίνων του 'Αγίου Νικολάου, σέ μιά δχθη του χειμάρρου Παλτσέβέρα, λίγα μιλια έξω από τα τείχη.

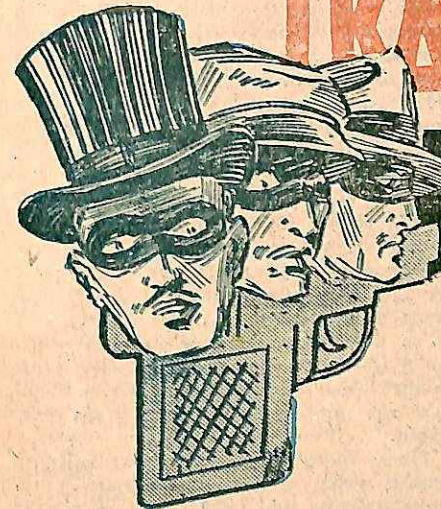
Και ό σταθμός αυτός δεν ήταν βέβαια τυχαίος, γιατί στις κρύπτες του μοναστηριού ήταν ό τάφος της Γομαζίνας Σπινόλα, της γυναίκας που πέθανε για την αγάπη του.

ΠΟΛΥΒΙΟΣ

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

— 'Εοδ έφαγες την κόρη μου και τόν άρραβωνιαστικό της;
— Ναι.
— Φάε κι' έμένα, σέ παρακαλώ, γιατί δεν πρέπει να μένουν μόνοι τους.

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥ ΞΙΑ

ΤΟΝ ΖΑΝ ΟΛΟΡΕΪ

Άριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση

δια επέστρεψε στο δωμάτιο όπου περίμενε ό αρχισυμμορίτης Γκαρνιέ.

«ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕ ΜΑΡΚΗΣΙΕ !»

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ)
— Τραυματισμένος στο χέρι ό Γκαρνιέ και καταδικασμένος από τόν αστυνομικό επιθεωρητή Γκουισάρ και τούς χωροφυλάκες τους καταφεύγει, χωρίς να τό ξέρη, στην έπαυλη της έρωμένης του λιστάργου Μπωνώ, Κλοτίλδης Βουρνέ, στην όποια λέγει ότι ονομάζεται μαρκήσιος Σιγνώ. 'Η Κλοτίλδη δέχεται να τόν κρύψη στην έπαυλη της και να του επιδέσμη τό τραύμα του συντάσσοντας συγγράμμος στην υπηρεσία να πη στους αστυνομικούς που θα τόν άναζητούσαν, τυχόν, στην έπαυλη της, ότι κανείς δεν κατέφυγε σ' αυτήν. Σέ λίγο έρχεται πράγματι ό Γκουισάρ στην έπαυλη και ή υπηρεσία του ελπε ότι δεν πέρασε κανείς απ' εκεί μαθαίνει όμως από τόν αστυνομικό ότι ό καταδικασμένος είνε ό περίφημος άρχισυμμορίτης Γκαρνιέ. 'Η υπηρεσία μεταδίδει την πληροφορία αυτή στην κυρία της και ή Κλοτίλδη που ξέρε ότι ό Γκαρνιέ είνε θανάσιμος έχθρός του έρσοτού της Μπωνώ, στην άρχη, αποφασίζει να τόν σκοτώση. Γρήγορα όμως αλλάζει γνώμη και λέγει στην υπηρεσία της ότι προτίμα να τόν παραδώση ζωντανό στον έρσοτή της.
— Και είνε δυνατό αυτό, κυρία ρωτά έκπληκτη ή υπηρεσία.
— Εύκολότατο!
— Μά τί λέτε, κυρία; Πώς μπορούμε να δέσουμε τόν Γκαρνιέ; Αυτός είνε άνδρας κι' έχει σιδηρένια μπράτσα. Είνε ποτέ δυνατόν να τόν καταβάλουμε, δυο άδύνατες γυναίκες έμεις;).

19ον

— Δεν θα τόν καταβάλουμε έμεις.
— Άλλά πού; τότε;
— Αυδ διαφορετικά ναρκωτικά, που τό ένα θα συμπληρώση τό άλλο...
— Δηλαδή;
— Οι ματιές μου πρώτα που θα τόν κάμουν να μην σκέπτεται τίποτε και μετά τό ναρκωτικό που θα του δώσω να πιη.
'Η Μαρίνα έκαμε κίνημα ευχαρίστου έκπληξως.
— Έχετε δικαιο, ψιθύρισε. Όταν τόν ποτίσουμε με ναρκωτικό, αφού πρώτα τόν ζαλίσουν όι όμορφες ματιές σας, θα μπορούμε άποκοιμισμένο πιά να τόν κάνουμε, ό,τι θέλουμε. Να τόν σκοτώσουμε ή και να τόν δέσουμε.
— Είσαι σύμφωνη λοιπόν Μαρίνα;
— Ω, ναι, κυρία μου, αυτό είναι τό καλύτερο απ' όλα. Όμως...
— Τί;
— Πώς θα τό επιτύχουμε αυτό;
— Πήγαυνε έσδ τώρα και έτοιμασε δυο ποτήρια του λικέρ. Ρίξε σ' ένα απ' αυτά λίγες σταγόνες απ' τό ναρκωτικό που έέχεις και τοποθέτησέ το προς τό μέρος του Γκαρνιέ και τό άλλο στο δικό μου. Όταν τό πιη κι' άποκοιμηθή τόν δένομε σφιχτά και παραγγέλλουμε στον Μπωνώ κι' έκείνος πιά τόν κανονίζει όπως θέλει.
— Έδωσε μερικές οδηγίες άκόμη στην καμαριέρα της, που έφυγε άμέσως για να προετοιμάση τό του ναρκωτικού και ή Γ-

— Λέγε την αλήθεια, θυχήθηκε ό Γκαρνιέ, είδ' άλλωστε σέ σκοτώνω!

Έρωσ άνίκατε μάχαν...

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

* 'Ο έρωσ είνε τυφλός. Καί θα ήταν άθεράπευτος άν δεν υπήρχε ό γάμος. (Γερμανική).
* 'Ο άνδρας αγαπά τη μνηστή του με πάθος, τη γυναίκα του ειλικρινώς, τη μητέρα του αινίως. (Ιρλανδική).
* 'Ο έρωσ χωρίς λίγη ζήλεια, είνε φαγητό χωρίς άλάτι.
* 'Η σβυσμένη θράκα και όι παληές αγάπες δεν ξαναάβουν χωρίς κόπο. (Γαλλικές).
* Στα όνειρα και στον έρωτα όλα φαίνονται εύκολα. (Ούγγρική).
* Έρωτευμένος = επικίνδυνος τρελλός. (Ιταλική).
* Ένας έρωσ διαρκεί έπτά στι-

γμές, μιά φαντασία έπτά λεπτά, και ένα δυστύχημα έπτά χρόνια. (Μαροκινή).
* 'Ο έρωσ, όπως και τ' αώγα, πρέπει να τρώγεται φρέσκος για να είνε ευχάριστος. (Ρωσική).
* Στη ζωή ό έρωσ είνε μιά σούπα που ή γεύσις της, άν και πάντοτε όμοια, δεν είνε ποτέ έντελώς ή ίδια. Τό βέβαιο είνε ότι δεν φαίνεται έξαίσια παρά μόνο την πρώτη φορά που τη δοκιμάζει κανείς. (Άγγλική).
* 'Ο έρωσ γλυστρά ως την καρδιά του άνδρος από τα μάτια και ως τη καρδιά της γυναίκας από τα χείλη. (Πολωνική).

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

* Δύο πράγματα είνε αχώριστα της ψευτιάς: όι πολλές ύποσχέσεις και όι πολλές δικαιολογίες.
* Μόνον ό άνθρωπος που έχει αξία, μπορεί ν' άναγνωρίση την αξία τών άλλων.
* Οι φίλοι μας είνε ώραία λουλούδια, που μόνον στο θερμότητι της ευτυχίας μας διατηρούνται.
* Όλοι ζητούν να επιδείξουν πνεύμα. Κι' όμως είνε δυστυχισμέ-

νος εκείνος που δεν έχει να επιδείξη παρά μόνον πνεύμα.
— 'Η ευγνωμοσύνη είνε βαρύ φορτίο και όλοι άγωνίζονται να τ' άποτινάξουν.
* 'Η ήχώ είνε πολλές φορές ωραιότερη από τη φωνή που έπαναλαμβάνει.
* 'Η άπομόνωσις είνε ως προς τό πνεύμα, ό,τι ή δίαιτα ως προς τό σώμα.

Οι έχθροι τών γυναικών

ΡΩΣΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

— Κάμε τόν σταυρό σου φεθγόντας για τόν πόλεμο. Κάμε δυο φορές τόν σταυρό σου, άν πρόκειται να ταξιδέψης σέ θάλασσα. Άν όμως πρόκειται να παντρευθής, κάμε τρεις φορές τό σταυρό σου.
— 'Η γυναίκα έχει μακριά μαλλιά και κοντά μυαλά.
— 'Η γλώσσα της γυναίκας είναι ή σκούπα του διαβόλου.
— Μεταξύ ενός ναι και ενός όχι μιάς γυναίκα; δεν χωρεί να περάση ούτε μιά βελόνα.
— Και ή πιο κοντή δεν θα πη ποτέ της την αλήθεια στον άνδρα της.
— Και ή καλύτερη γυναίκα διαφθείρεται από την έλευθερία.
— Όταν ό διάβολος δεν μπορεί να τό θγάλη πέρα μεταχειρίζεται τη γυναίκα.
— Τρικυμία καλύτερα, παρά ένα μυστικό σέ μιά γυναίκα.
— Άγάπα την γυναίκα σου σαν την ψυχή σου, κτύπα την όμως σαν τη γούνα σου!
— Όσο πιο πολύ δέρνεις τη γυναίκα σου τόσο πιο νόστιμο θα είναι τό φαγητό!
— Προτού καθήσης στο τραπέζι, δείρε τη γυναίκα σου, δείρε την πάλι τό βράδυ, πριν δευτηρήσῃ.

—'Αλλά δεν θα έκδοθῃ;
—'Οχι! Τὸ ἔργον τοῦ ἀντιπάλου μου εἶναι ελαφρό. Ἐξ ἄλλου ὁ ἀδικηθεὶς εἶμαι ἐγὼ καί, ὅταν περάσῃ τὸ χρονικὸ ἐκείνου διάστημα πού ἀπαιτεῖ ὁ νόμος, θὰ πάω νὰ ἐπιδώσω μῆνυσιν κατὰ τοῦ ἀρχεῖου πού μ' ἐπετέθη χωρὶς καμιά αἰτία.
—'Αλλά τότε; Πού θὰ πάτε τότε; Ἐχετε κανένα συγγενικὸ σας σπίτι;

—'Οχι!
—Τότε, ἐπιτρέψτε μου νὰ θέσω στὴ διάθεσί σας τὴν ἐπαυλὶ μου, καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε νὰ σὰς φιλοξενήσω ὡς αὐτὸν τὸ μεσημέρι πού θὰ σὰς εἶναι, ὅπως εἶπατε, δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψετε στὸ μέγαρό σας.

Ὁ Γκαρνιέ καὶ ἐτοιμαζόταν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἤρθε ἡ Ματίνα φέρνοντας ἕνα δίσκο μὲ δυὸ ποτήρια κί' ἕνα μπουκάλι λικέρ. Σύμφωνα μὲ τὶς δδηγίες τῆς κυρίας τῆς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ποτήρια εἶχε ρίξει λίγες σταγόνες δραστη-
κωτάτου ναρκωτικοῦ.

Ἀφ' ἰκοντας ἡ Ματίνα τὸν δίσκο ἐπά-
νω σ' ἕνα τραπέζι πού ἡ Κλοτίλδη φρόν-
τισε νὰ τοποθετήσῃ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀρχισυμμορίτη, ὑπέδειξε μὲ μιὰ ματιὰ στὴν κυρία τῆς, τὸ ποτήρι πού περιείχε τὸ ναρκωτικόν, τὴν ρώτησε ἂν τὴν χρεια-
ζόταν τίποτε ἄλλο καὶ γῆγχε ἀπὸ τὸ δω-
μάτιο.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ ληστάρχου πήρε τὸ μπουκάλι, ἔδειξε πρῶτα τὸ ποτήρι πού προωριζόταν γιὰ τὸν Γκαρνιέ καὶ μετὰ στὸ δικό τῆς.

Κάθισε εἵπτα στὸ κάθισμά τῆς, πού φρόντισε καὶ πάλι νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν ἀρχισυμμορίτη, καὶ ὑψώνοντας τὸ ποτή-
ρι τῆς:

—Στὴν ὑγεία σας, κύριε μαρκήσιε, τοῦ εἶπε μὲ χαμόγελο ἀδείλζοντας τὸ περιε-
χόμενο στὸ στόμα τῆς.

—Στὴν ὑγεία σας, ὡραία μου κυρία, ἀ-
πήντησε ὁ Γκαρνιέ κατεβάζοντας μονο-
ρουφί τὸ περιεχόμενο τοῦ ποτηριοῦ του.

«Ἐπὶ τέλος! σκέφθηκε ἡ Κλοτίλ-
δη. Τώρα μπορῶ νὰ εἶμαι βεβαία πὼς θὰ παραδώσω δεμένο χειροπόδαρα στὸν Μπο-
νὸν τὸν ἀμειλίχον αὐτὸν ἔχθρο του».

Καὶ ἤσυχῃ πιά, καὶ βεβαία ὅτι τὸ ναρ-
κωτικὸ θάρχιζε σὲ λίγο τὴν ἐνέργειά του, ἔβγαλε τὸ ἕνα τῆς πόδι ἐπάνω στὸ ἄλλο,
χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ προσποιεῖται τὴν ἀ-
τάραχη καὶ νὰ χαμογελά θελκτικά.

—Δὲν φάνηκαν ἀκόμα οἱ χωροφύλακες,
τοῦ εἶπε. Φαίνεται ὅτι δὲν θάρρουν κα-
θόλου ἐδῶ.

—Ἰσως, ἀπήντησε σὰν ἀφηρημένος ὁ
Γκαρνιέ. Δὲν εἶναι καθόλου παράδοξο
πράγμα. Οἱ χωροφύλακες δὲν μὲ εἶδαν
πού μπήκα μέσα καὶ θὰ προτίμῃσαν φαί-
νεται νὰ μ' ἀναζητήσουν ὄχι στὶς γύρω
ἐπαύλειες, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς πό-
λεως. Κί' εἴπαιτα δὲν πρόκειται γιὰ κα-
νένα σοβαρὸ πρᾶγμα, καί, πιθανότατα,
νὰ μὴν ἀσχολήθηκαν καθόλου μ' ἐμένα ἀ-
φοῦ ἄλλωστε εἶμαι γνωστὸς καὶ ξέρουν
ὅτι δὲν μπορῶ νὰ κρύβωμαι ἐπ' ἀπειρον.

—Καὶ βέβαια.

—Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, ἔπαυσα πιά ν'
ἀνησυχῶ. Κί' ἂν ἐξακολουθῶ νὰ παρα-
μένω ἐδῶ, τὸ κάμω ὄχι γιατί φοβοῦμαι
νὰ μὴ συλληφθῶ, ἀλλὰ γιατί νοιώθω με-
γάλη εὐχαρίστησι μένοντας κοντά σας.

Ἐντὺς ἐάν...

—Ἐντὺς ἐάν;

—Ἐντὺς ἐάν σὰς ἐνοχλῶ καὶ σὰς φέ-
ρω βάρος, ὁπότε, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ
μοῦ τὸ πῆτε!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Γκαρνιέ ἔπιασε
τὸ κατάλοιπο χέρι τῆς Κλοτίλδης καὶ
σιγά-σιγά, καὶ κατὰβιόντας τὴν μὲ καί-
ατα ὅλο πόθο, τὸ ἔφερε στὰ χεῖλῃ του.

Ἡ ἐρωμένη τοῦ Μπονὸ πού θεωροῦσε
τώρα ὅτι εἶχε μισοτελειώσει τὸν σκοπὸ
τῆς, κάθε ἄλλο παρὰ νὰ φύγῃ ἤθελε. Ἀ-
πέσυρε ἐλαφρὰ τὸ χέρι τῆς μέσα ἀπὸ τὰ
θερμὰ χεῖρα τοῦ Γκαρνιέ καὶ διαμαρτυ-
ρομένη ζωνεῖ γιὰ κείνο πού τῆς εἶπε ὁ
ἀρχισυμμορίτης, τὸν δεδαίωσε γιὰ μιὰ
ἀόκητη φορὰ ὅτι τὴν εὐχαρίστούσε, ἀ-
πεναντίας, νὰ μένῃ κοντά τῆς καὶ τοῦ ὑ-
πενθύνισε καὶ τὴν πρότασι τῆς νὰ μείνῃ
ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα στὴν ἐπαυλὶ τῆς.

—Ἐπιμένετε λοιπόν, εἶπε ὁ Γκαρνιέ,
νὰ μοῦ κάμετε τὴν τόσο μεγάλη τιμὴ, νὰ
μὲ φιλοξενήσετε στὴν ἐπαυλὶ σας ὡς
αὐτὸν τὸ μεσημέρι;

—Μήπως σὰς στενοχωρεῖ αὐτό;

—Ἄν μὲ στενοχωρεῖ;

Καὶ γέλασε χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ κιντὰ-
ζῃ μὲ φλογερὸ βλέμμα τὴν ἐρωμένη τοῦ
Μπονὸ.

—'Αλλά, τί λέτε, λοιπόν, πρόσθεσε με-
τὰ ὁ ἀρχισυμμορίτης κολλώντας σχεδὸν
τὸ κάθισμά του σ' ἐκεῖνον τῆς Κλοτίλδης.
Καὶ ποῖος μπορεῖ νὰ στενοχωριεῖται όταν
ἀπὸ τὸ βαρὺ σκοτάδι βγαίνει στὸ χρυ-
σωμένο φῶς τῆς ἡμέρας; Κί' ἐγὼ, ὡραία
μου κυρία, ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ζῶης βρέ-
θηκα πρὸς σ' ἕνα ἥλιο εὐτυχίας. Εἶναι
λοιπόν δυνατόν, νὰ στενοχωροῦμαι γι'
αὐτό; Μπορῶ νὰ στενοχωρηθῶ, γιατί θὰ
μείνω τόσο κοντά σας; Ἄν πρόκειται νὰ
νοιώσω θλίψι καὶ στενοχώρια, αὐτὸ θὰ
συμβῇ τὴ στιγμὴ πού θὰ εἶμαι ἀναγκασμέ-
νος νὰ φύγω.

—Ἀπὸ τὴν ἐπαυλὶ μου;

—Ἀκριβῶς!

—Κανεὶς δὲν θὰ σὰς ἀπαγορεύσῃ νὰ
ξανθρεθετε ὅποιονδήποτε στιγμὴ καὶ ὥρα
κί' ἂν θέλετε.

Καὶ ἡ συζήτησίς τους ἐξακολούθησε νὰ
περιστρέφεται σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ἡ
Κλοτίλδη πού ἤθελε νὰ μὴ δόσῃ καμμιὰ
ὑποψία στὸν Γκαρνιέ, τοῦδιδε θάρρος
στὶς ἐκμυστηρεύσεις του αὐτῆς καὶ προ-
σποιοῦσαν ὅτι τὶς ἀποδεχόταν μ' εὐχαρί-
στησι.

Ἡ ὥρα ὥστόσο περνοῦσε καὶ ἡ Κλο-
τίλδη μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τὸ ναρκωτι-
κὸ θὰ εἶχε ἀρχίσει τὴν ἐνέργειά του, πε-
ρίμενε ν' ἀποκοιμηθῇ ὁ Γκαρνιέ.

Κί' ἐνῶ ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε μὲ λυρι-
σμὸ καὶ ποιητικὰς ἐκφράσεις, αὐτὴ χα-
μογελοῦσε καὶ ψιθύριζε ἀνάμεσα στὰ δόν-
τια τῆς:

—Ὅταν κοιμηθῇ, Γκαρνιέ, θὰ δῆς
ποῖα εἶμαι καὶ πὼς μὲ λένε. Καὶ σὺν ξυ-
πνήσει, ἐρωτευμένη μου μαρκήσιε, μιὰ
μεγάλῃ ἀπογοήτευσίς... Μιὰ πολὺ μεγάλη
ἀπογοήτευσίς....

«ΟΠΟΙΟΣ ΣΚΑΒΕΙ ΤΟΝ ΛΑΚΚΟ ΤΟΥ
ΑΛΛΟΥ....»

Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα σχεδὸν ἀπὸ τὴ
στιγμὴ πού ὁ Γκαρνιέ ἤπιε τὸ λικέρ του,
καί, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς Κλο-
τίλδης, σὲ λίγο θάρπετε νὰ ἐπέλθῃ τὸ εὐ-
χάριστο γι' αὐτὴν ἀποτέλεσμα, τοῦ νὰ δῇ
δηλαδὴ ἀποκοιμισμένο τὸν ἀρχισυμμορίτη.

Ἐνῶ ὁμοῦ μιλοῦσε ἡ ἐρωμένη τοῦ Μπο-
νὸ, ἡ φωνὴ τῆς ἀρχισε φαφικὰ νὰ ἐ-
ξασθενῇ σιγά-σιγά, τὰ βλέμματα τῆς νὰ
χάνουν τὴν πρώτη τους λάμψι καὶ τὰ βλέ-
φαρά τῆς νὰ κλείνουν βαρετὰ ἀπὸ ἀνε-
ξήγητη αἰτία.

Ὁ ἀρχισυμμορίτης πού ἐξεπλάγη ἀπὸ
τὴν ἀπότομη ἐκείνη μεταβολὴ τῆς ὁμορ-
φῆς νέας, θορυβήθηκε κάπως όταν τὴν εἶ-
δε νὰ κλείνῃ τὰ μάτια τῆς.

—Περίεργο! ψιθύρισε. Γιατί αὐτό;

Σημείωσε καὶ στάθηκε ἐπάνω ἀπ' τὴν
Κλοτίλδη καὶ μὲ φωνὴ ἀρκετὰ δυνατὴ,
ὥστε νὰ τὴν ἀφυστήσῃ:

—Εὐγενεστάτη μου κυρία, τῆς εἶπε, εἶ-
σθε λοιπὸν κοιμισμένη; Θέλετε νὰ κοι-

μηθῆτε;
Ἡ ἐρωμένη ὁμοῦ τοῦ Μπονὸ οὔτε ξύ-
πνησε οὔτε ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι στὸν
Γκαρνιέ, πού ἐπανελάβε καὶ πάλι τὴν ἐ-
ρώτησί του ἐνῶ συγχρόνως κοινοῦσε δυ-
νατὰ τὸ μυστήριον τῆς Κλοτίλδης.

Εἰς μίτην ὁμοῦ. Ὑψωσε τὴ φωνή του
περισσότερο, ἐκούνθησε διαίστερα τὴ νέα,
ἀλλὰ οὔτε καὶ τώρα κατάρθωσε νὰ τὴν
ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν βαθύτατο ἐκείνον ὕπνο
ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε καταληφθῇ κατὰ πα-
ράδοξο τρόπο, ἐνῶ ἦταν καλὰ καὶ γελού-
σε πρὶν λίγες στιγμὲς μονάχα.

—Περίεργο! ξαναψιθύρισε, κατσουφιά-
ζοντας ὁ ἀρχισυμμορίτης. Τί ἀνεξήγητος
ὕπνος εἶναι αὐτός πού τὴν ἔπιασε;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό
του ἡ ἰδέα μήπως ἡ Κλοτίλδη εἶχε ληπο-
θυμῇ ξαφνικὰ κί' ἔκαμε νὰ κουνηθῇ
πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ καλέσῃ τὴν ὑπη-
ρέτρια.

Ὅπως ὁμοῦ ἔκαμε ἕνα δῆμα πρὸς τὰ
ἐμπρός, χτύπησε ἐπάνω στὸ τραπέζι κί'
ἀναποδογύρισε τὸ ποτήρι ἐκείνου μὲ τὸ
ὁποῖον ἡ Κλοτίλδη εἶχε πιτὴ τὸ λικέρ τῆς.

Μόλις γύρισε καὶ τὸ εἶδε ὁ Γκαρνιέ ἔ-
καμε ἕνα ἀπότομο σκίσημα.

—Κατάρα! ψιθύρισε, καθώς κάποια θ-
πνόνα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Μή-
πως....

Ἀρπαξε τὸ ποτήρι καὶ τῶφερε στὴ
μύτη του ἀλλὰ δὲν ἐνοίωσε καμμιὰ ἐξαι-
ρετικὴ μυρωδιά. Μὲ τὰ φρυδιὰ ἔαυμένα,
μὲ τὰ βλέμματα σκοτεινὰ, ἔμεινε γιὰ λί-
γες στιγμὲς παρατηρώντας τὸ ποτήρι ἐ-
κείνο μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε πιτὴ ἡ Κλοτίλδη.

—Αὐτὸ εἶναι, ψιθύρισε χτυπώντας τὸ
πόδι του μὲ πείσμα. Ἐρρίξαν στὸ λικέρ
ναρκωτικὸ γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇ ἔμένα,
καὶ κατὰ λάθος ἤπιε αὐτὴ ἐκείνο πού
προώριζαν γιὰ μένα.

Ἐρρίξε μιὰ ἄγρια ματιὰ ἐπάνω στὴν
ἀποκοιμισμένη Κλοτίλδη κί' ἐσφίξε ἀ-
πειλητικὰ τὶς γροθιές του, σὰν νάθελε
νὰ δρῆσῃ ἐναντίον τῆς, νὰ τὴν ἀρπάξῃ
ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὴν πνίξῃ.

Δὲν τῶκαμε ὁμοῦ ὁ ἀρχισυμμορίτης.

—Εἶναι καταπληκτικὸ ὥστόσο, ψιθύ-
ρισε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι σὲ μέ-
να ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ ναρκωτικὸ κί' ὅτι,
κατὰ λάθος τὸ ἤπιε αὐτὴ. Γιατί ὁμοῦ
τῶκαμε; Καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ σκοποὶ τῆς;
Γιὰ λίγες στιγμὲς ἔμεινε σκεπτικὸς
καὶ κατσουφιασμένος.

—Θὰ μάθω! ψιθύρισε ἀποφασιστικὰ ἔ-
πειτα. Πρέπει νὰ μάθω.

Ὁ Γκαρνιέ, πού δὲν μπορούσε ἀκόμα
ν' ἀποφανθῇ μὲ βεβαιότητα γιὰ τὴν αἰ-
τία πού ἀνάγκασε τὴν Κλοτίλδη νὰ ἐπι-
χειρήσῃ νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ μὲ ναρκωτι-
κόν, ἀπεφάσισε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ
τὴν καμαριέρα τῆς πού θὰ ἤξερε χωρὶς
ἄλλο τοὺς σκοποὺς τῆς κυρίας τῆς.

Ἐκείνη, πρὶν ρίξῃ τὸ ναρκωτικὸ στὸ
ποτήρι —καὶ ἦταν φανερό ὅτι ἡ καμαριέ-
ρα τὸ εἶχε ρίξει κατὰ διαταγὴν τῆς κυρί-
ας τῆς— θὰ ρώτησε φρονικὰ νὰ μάθῃ τὴν
ἀφορμὴν πού ἀνάγκασε τὴν Κλοτίλδη νὰ
ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃ.

Ἐπειτα, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ἡ ἴδια ἡ
ἐρωμένη τοῦ Μπονὸ, στὴν καμαριέρα τῆς
εἶχε ἀπερίοριστη ἐμπιστοσύνη, καὶ συνε-
πῶς, δὲν ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ τῆς ἀπε-
κάλυψε τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδιά τῆς.

—Ἀπ' αὐτὴν λοιπόν! ψιθύρισε ὁ Γκαρ-
νιέ. Ἀπ' αὐτὴν θὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

Δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ξυπνήσῃ ἡ Κλο-
τίλδη κί' ἐτοὶ ὁ Γκαρνιέ δὲν ἔλαβε κα-
νένα μέτρο ἐναντίον τῆς, γιὰ νὰ μὴ δρα-
πετεύσῃ ὅση ὥρα θάλειπε ἀπὸ τὸ δωμά-
τιό τῆς.

Τὴν ἀφῆσε λοιπὸν κοιμισμένη καὶ ἔτρε-
ξε γιὰ νὰ βρῇ τὴν καμαριέρα.

★
Ἡ Ματίνα, ἡ ἐμπιστὴ καμαριέρα τῆς

Κλοτίλδης δὲν ἦταν πιά τυχαία ἀπρητέρα.
Ὑπῆρχε ἐρωμένη πολλῶν κακοποιῶν καὶ
τέλος φερόταν ὡς... σύζυγος τοῦ Ντεμπο-
νὸ ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἐγκατελείφθη ἔα-
φνικὰ. Ἀπὸ τότε σύχναζε στὰ διάφορα
κέντρα τῶν ἀπάχθδων ὅπου τὴν ἐγγνώρι-
σε καὶ ὁ Μπονὸ καὶ τὴν προσέλαβε ὡς
ὑπηρετρια τῆς ἐρωμένης του.

Ἡ Ματίνα λοιπὸν, μόλις ἄφῆσε ἐπάνω
στὸ τραπέζι τὰ σεβρίσια τοῦ λικέρ ἐφυ-
γε ἀμέσως καὶ δὲν ἀντελήφθη τὸ σφάλμα
πού ἔκαμε ἡ κυρία τῆς, νὰ κρατήσῃ
γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ ποτήρι μὲ τὸ ναρ-
κωτικόν, πού προωριζόταν γιὰ τὸν Γκαρνιέ.

Κί' ὅταν ἔφυγε, ὅπως εἶχε συμφωνή-
σει μὲ τὴν κυρία τῆς, ἔτρεξε καὶ μπήκε
στὸ πλαγιὸν δωμάτιο καὶ νάναί ἐτοιμὴ
νὰ ἐπέλθῃ στὴν περίπτωσι πού θ' ἀντι-
λαμβάνονταν καὶ τὴν παραμικρότερη ὑπο-
πιτὴ κίνησι τοῦ Γκαρνιέ.

Καὶ μὲ κολλῆμένο τὸ μάτι στὴν κλει-
δαρότρυπα, παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα συ-
νέβαιναν καὶ ὅταν εἶδε ὅτι, ἀντὶ τοῦ
Γκαρνιέ, ἀποκοιμήθηκε ἡ κυρία τῆς, μό-
λις κατάρθωσε νὰ πνίξῃ φωνὴ τρόμου.

—Τρομερὸ! ψιθύρισε. Ἡ κυρία μου ἔ-
καμε λάθος καὶ ἤπιε αὐτὴ τὸ ναρκωτι-
κόν! Καὶ τώρα;

Δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ σκεφθῇ τί
ἐπρεπε νὰ κάμῃ στὴ δύσκολη αὐτὴ περι-
στὰσι καὶ εἶδε τὸν Γκαρνιέ, πού ὡς τὴ
στιγμὴ ἐκείνη πίστευε ὅτι ἡ Κλοτίλδη εἶ-
χε λιποθυμήσει, νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν
πόρτα.

—Ἄν μὲ βρῇ ἐδῶ, σκέφθηκε, ἀσφα-
λὸς θὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει.

Βγῆκε λοιπὸν τρέχοντας ἀπὸ τὸ δω-
μάτιο ἐκεῖ καὶ μπήκε στὸ ἀνέναντι.

Κλείσθηκε σ' αὐτό, πήρε ἕνα ἐργόχει-
ρο, κάθισε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο πού
ἔλειπε πρὸς τὴν κυρία ἐξοδὸ τῆς ἐπαύ-
λεως, κί' ἔκανε πὼς κεντὰ.

—Ἄν δὲν καταλάβῃ τὴν ἀλήθεια, σω-
θήκαμε, διαλογιζόταν ἡ Ματίνα. Καὶ πι-
στεύω νὰ μὴν ὑποπτευθῇ.

Δὲν ἄρρηξε ὁμοῦ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι εἶ-
χε γελασθῇ στὶς σκέψεις τῆς αὐτῆς.

Ὁ Γκαρνιέ πού τὴν ἀναζητοῦσε, ἄνοι-
ξε κάποια στιγμὴ καὶ τὸ δωμάτιο μέσα
στὸ ὁποῖον θρῖσκόνταν ἡ πρῶν ἀπάχισσα.

Ἀφῆσε τὸ ἐργόχειρό τῆς καὶ ἔτρεξε
πρὸς τὸν ἀρχισυμμορίτη προθυμωτάτη.

—Διατάξτε, κύριε μαρκήσιε! τοῦ εἶ-
πε. Τί θέλετε παρακαλῶ;

Ὁ Γκαρνιέ, σταύρωσε τὰ χεῖρα ἐπά-
νω στὸ στήθος του καὶ γιὰ πολλὰς στιγ-
μὲς ἔμεινε παρατηρώντας κατὰματα τὴν
ὑπηρετρια σὰν νάθελε νὰ διεισδύσῃ στὰ
μύχια τῆς ψυχῆς τῆς καὶ νὰ μαντεύσῃ
τοὺς κρυφίους διαλογισμοὺς τῆς.

—Θέλω, τῆς εἶπε μετὰ, νὰ μοῦ δώσῃς
ἕνα φράγκο γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὴν κυρία
σου πού κοιμήθηκε ἀπὸ τὸ ναρκωτικόν.

Ἡ Ματίνα ἔκαμε πὼς δὲν κατάλαβε τί
τῆς ἔλεγε ὁ ἀρχισυμμορίτης. Τὸν κῆτα-
ξε γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ βλέμμα ἀπορίας,
μόρφασε μετὰ καὶ ρώτησε:

—Κοιμήθηκε, εἶπατε, ἡ κυρία μου; Ἡ
κυρία Κλοτίλδη;

—Ναί! ἀπὸ τὸ ναρκωτικὸ πού εἶχες
προορίσει γιὰ μένα!

Ἡ Ματίνα προσποιήθηκε καὶ πάλι τὴν
κατάπληκτη.

—Τί; Πῶς; ρώτησε. Εἶχα ἐτοιμάσει,
εἶπατε, κύριε μαρκήσιε, νὰ σὰς δώσω
ναρκωτικόν;

Ἐκείνος χαμογέλασε ειρωνικά. Κότταξε
γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα κατὰματα, διαπερα-
στικά, τὴν Ματίνα, σούφρωσε μετὰ τὰ
φρύδια του, καὶ μὲ φωνὴ πού μετεβλή-
θη μὲ μίαν σὲ ἄγρια καὶ θρονωδὴ:

—Μὴν κάνῃς πὼς ἀπορεῖς καὶ ἐκπλήτ-
τεσαι καὶ δὲν καταλαβαίνεις, τῆς
εἶπε. Μὴν ἀρνῆσαι, καὶ μὴν προσπαθῇς
νὰ δικαιολογήσῃς. Μοῦρριξε ναρκωτικόν

στὸ λικέρ μου. Γιατί τῶκαμε αὐτό;
Ἡ Ματίνα ὁμοῦ δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυ-
ναῖκες πού τὰ χάνουν εὐκόλα. Οὔτε ἦταν
ἡ πρῶτη φορὰ πού ἀντίκριψε τὴν ἄγρια
ὄψι κάποιου ἀνδρα. Τὸ ἀσπρὸ βλέμμα
τοῦ ληστάρχου δὲν τὴν φόβισε. Ἡ φωνὴ
του, πού μαρτυροῦσε τὴν ὀργὴν τοῦ ἀρχι-
συμμορίτου δὲν τὴν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν
ψυχραιμίαν τῆς μὲ τὴν ὁποία εἶχε ὀπλι-
σθῇ ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἀντελήφθη, ἀπὸ
τὴν κλειδαρότρυπα, τὸ πάθημα τῆς κυ-
ρίας τῆς.

Πῆρε ὅπως ζωνοῦς διαμαρτυρίας καὶ
μὲ βλέμματα πού ἐξέφραζαν ὄχι ἐκπλήξι
καὶ ἀπορία πιά, ἀλλὰ κάποια δυσάρεσκεια
καὶ θλίψι:

—Κύριε μαρκήσιε, ἀπήντησε, εἶμαι θ-
περήτρια, ναί! Ἐχῶ ὁμοῦ κί' ἐγὼ τὴ
φιλοτιμία καὶ τὸν ἐγωισμό μου καὶ θὰ
ἤθελα νὰ μὴ μὲ προσβάλλετε κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπο. Σὰς προετοίμασα, εἶπατε, ναρ-
κωτικόν;

—Ναρκωτικόν, ἔμάλιστα!

—Καὶ σὰς τὸ ἔφερα νὰ τὸ πῆτε;

—Ἀκριβῶς!

—Μὰ τὸ ὅτι βρῖσκεσθε ἐδῶ αὐτὴ τὴ
στιγμὴ καὶ συζητεῖτε μαζί μου, αὐτὸ καὶ
μόνο, σὰς διαφεύδει, κύριε μαρκήσιε.
Γιατί, ἂν αὐτὸ πού λέτε ἦταν ἀλήθεια,
θὰ κοιμώσαστε τώρα καὶ δὲν θὰ μὲ βρῖ-
ζατε...

Ὁ Γκαρνιέ ὁμοῦ δὲν γελιόταν εὐκόλα.
Ὑπῆρχε τὸ γεγονός ὅτι στὰ ποτήρια τοῦ
λικέρ εἶχε ριφθῇ ναρκωτικόν, πού, φυσικά,
δὲν προοριζόταν γιὰ τὴν Κλοτίλδη.

—Αὐτὰ, τῆς εἶπε, μποροῦν νὰ κάμουν
ἐντύπωσι σ' ἄλλους, κί' ἄλλους μπορεῖς
νὰ γελάσῃς μὲ τὶς κουτὲς σοφιστίες σου.
Ἐρρίξε ναρκωτικὸ στὸ ποτήρι μου!

—'Αλλά γιατί δὲν ἀποκοιμήθηκετε
τότε;

—Γιατί δὲν τὸ ἤπια ἐγ

—Μάλιστα. Βγήκαν όλοι από την όπο-νομο και μās αφήκαν εδώ. 'Ο Γκαρνιέ-έφυγε απ' αυτό εκεί τό πηγάδι. 'Ο κ. έπιθεωρητής με τούς συναδέλφους μας έφυγαν από μία παρακατινή έσχάρα, όπως μπόρεσα να διακρίνω.

'Ο Μαρινώ σηκώθηκε και διέταξε τούς χωροφύλακες να μεταφέρουν τόν τραυμα-τία σ' ένα νοσοκομείο και τόν νεκρό στο πλησιέστερο νεκροταφείο. Αύτοί δέ μαζί με τόν Λαζάρ ανέβηκαν από την κάβητη σκαλίτσα τού πηγαδιού και βρέθηκαν έξω από την ύπόνομο.

Είδε τὰ αίματα τής πληγής τού Γκαρνιέ, ακολούθησε τὰ ίχνη, κι' όταν έφθα-σε στο μέρος που χάνονταν, στάθηκε κι' εκύτταξε γύρω του. 'Όπως ο Γκουισάρ, έτσι και αυτός, από την πρώτη στιγμή υποψιάσθηκε, ότι ο τραυματισμένος άρ-χιςυμμορίτης θα κατέφυγε στην πλησιέ-στερη έπαυλη, στην έπαυλη δηλαδή τής έρωμένης τού Μπονύ.

—Δέν ξέρω πριν πόση ώρα βγήκαν από την ύπόνομο, είπε ο Μαρινώ στον ένω-μοτάρχη Λαζάρ, όποσδήποτε όμως έ-μεις πρέπει ν' αναζητήσωμε τόν κ. έπι-θεωρητή στην επέναντί μας έπαυλη, γιατί εκεί θάτρεξε ασφαλώς κι' αυτός να βρη-τόν Γκαρνιέ. Έλα μαζί μου.

Δέν είχαν κάμει όμως περισσότερο από δυό βήματα, όταν διέκριναν τόν άστυνο-μικό έπιθεωρητή και τούς δυό χωροφύλα-κες να βγαίνουν μέσα από μιὰ έπαυλη που βρισκόταν περὶ τὰ εκατό μέτρα εκείνης, πρὸς τήν όποίαν κατευθυνόταν αυτός.

'Ο Μαρινώ κατάλαβε ότι ο άστυνομι-κός έπιθεωρητής θα είχε έρευνήσει ήδη τήν έπαυλη πρὸς τήν όποία πήγαινε αυτός και είχε έπεκτείνει τις έρευνές του και στις διπλανές. Έτρεξε να τόν συναντήσει, τόν πλησίασε και τόν ρώτησε:

—Σας διέφυγε λοιπόν;

—Αυστυχώς ναί! απήντησε ο Γκουι-σάρ. Είναι πληγωμένος όμως, αλλά δέν ξέρω κατά πόσον είναι βαρεια ή πληγή του.

'Ο Μαρινώ εξέφρασε τήν ύπόνοια ότι ο άρχισυμμορίτης θα κατέφυγε ασφαλώς στην έπαυλη που ήταν μπροστά τους και τότε ο Γκουισάρ ανέφερε λεπτομερώς στον ύπαρχηγό τής 'Ασφαλείας τὴν έπισκέψέως του στην έπαυλη αυτή.

—Και πιστεύετε στα λόγια τής ύπη-ρετρίας που σας είπε ότι δέν εϊδε τόν άρ-χιςυμμορίτη; ρώτησε ο Μαρινώ.

—Δέν υπήρχε λόγος να μὴν τήν πι-στέψω.

—Ναί, αλλά αυτή μπορεί νάθελε να κρύψει τόν άρχισυμμορίτη, είτε γιατί τόν λυπήθηκε, είτε γιατί δέν ήξερε ποιός ή-ταν.

—Τῆς είπα τ' όνομά του.

—Περίεργο! Στις άλλες έπαύλεις δέν μάθατε τίποτε σχετικό;

—Απολύτως τίποτε!

—Περίεργο! ψιθύρισε και πάλι ο Μα-ρινώ. Δέν μπορεί όμως να τόν κατάπνε και ή γῆ!

Σκέφθηκε λίγες στιγμές και σαν να πήρε μιὰ ξαφνική όσφραση:

—Κύριε έπιθεωρητά, είπε γυρίζοντας στον Γκουισάρ, μās επιβάλλεται να ξυ-ναεπισκεφθοῦμε τήν έπαυλη αυτή. Στις άλλες είσθε βέβαιος ότι δέν κρύφθηκε; —Βεβαίως.

—Ε, τότε είναι φανερό ότι ο Γκαρνιέ κρύφθηκε στην έπαυλη αυτή, τής όποιας ή ύπηρετρία, δέν ξέρω για ποιό λόγο, δέν σας είπε τήν αλήθεια.

—Αφού επιμένετε κύριε ύπαρχηγέ, ας πάμε. Θα ήπτε ότι τὰ ίδια θα έπανηλάβη και σε σας.

—Μα εγώ δέν πρόκειται να τήν ρώ-

τήσω, για τόν απλοδοτατο λόγο, ότι δέν πιστεύω καθόλου αυτά που πιστεύατε έ-σεις. Πρέπει να βεβαιωθοῦμε μόνοι μας ότι ο Γκαρνιέ δέν κατέφυγε εκεί.

—Όπως διατάξετε, κύριε ύπαρχηγέ!

—Εμπρός, λοιπόν, τότε...

Και οι δυό άνώτεροι άστυνομικοί, ά-κολουθούμενοι από τόν Λαζάρ και τούς χωροφύλακες, κατευθύνθηκαν πρὸς τήν έπαυλη τής έρωμένης τού Μπονύ.

Στάθηκαν άνήντιοι μπρὸς στην κλειδω-μένη πόρτα τού κήπου κι' ο Μαρινώ, ά-φού έβριξε μιὰ έρευντική ματιά μέσα από τὰ σιδερένια κάγκελλα, διέταξε τόν ένωμοτάρχη Λαζάρ να πηδήση πάνω από τήν πόρτα, να τούς άνοίξη, και να προχω-ρήσουν όλοι μαζί πρὸς τὸ μέγαρο...

★

Έκείνη ακριβώς τή στιγμή διέκρινε ο Γκαρνιέ τούς άστυνομικούς από τὸ πα-ράθυρο τού δωματίου τής καμαριέρας που άπειλούσε να σκοτώση. Είδε τόν Λαζάρ να έτοιμάζεται να πηδήση από τήν πόρτα, έμάντευσε τις σκέψεις τού Μαρινώ και παίρνοντας με μιὰς τήν άπόφασί του, έ-σπευσε να τὴν εκτελέση άμέσως, για ν' άποφύγη τόν τρομερό κίνδυνο που τόν άπειλούσε τώρα.

Όρμησε πρὸς τήν Ματίνα, τής έφραξε με τήν παλάμη του τὸ στόμα, τήν φίλω-σε μετά, τήν έδεσε χωρίς να βρη καμμιὰ αντίσταση κι' έπειτα έτρεξε πρὸς τὸ πίσω μέρος τού κήπου.

—Φεύγω τώρα για να σωθῶ! ψιθύρι-σε ο άρχισυμμορίτης τρέχοντας ν' άπομα-μακρυνθῇ από τὸ κτίριο. Δέν θ' άργήσω όμως να ξαναγυρίσω. Και τότε...

Έτρεξε τὰ δόντια του και πρόσθεσε: —Και τότε, λογαριάζομαστε, κυρὰ Κλοτίλδη. Λογαριάζομαστε τότε οι δυό μας....

★

Όταν ο Μαρινώ ανέβηκε στο σπίτι, παραβιάζοντας μ' αντιμέτωποι τήν πόρτα του, άρχισε να ψάχνη στα δωμάτια και σ' ένα από τὰ πρώτα βρήκε κοιμισμένη τήν Κλοτίλδη.

Τήν είδε ξαπλωμένη επάνω σ' ένα κά-θισμα και στην άρχή υπέθεσε πὸς ήταν πεθαμένη.

Έτρεξε κοντά τῆς, είδε ότι άνέπνεε και γυρίζοντας πρὸς τόν κ. Γκουισάρ:

—Στοιχηματίσω, τού είπε, πὸς είναι λιποθυμισμένη ή ναρκωμένη. Πάντως δέν είναι φυσιολογικός ύπνος αυτός.

—Κι' ασφαλώς ή κυρία αυτή περιήλθε στην κατάστασι αυτή, από τὸ πέρασμα τού Γκαρνιέ απ' εδώ μέσα.

—Δέν υπάρχει άμφιβολία γι' αυτό, συ-νεφώνησε ο Μαρινώ.

—Τί πρέπει λοιπόν να γίνει, τώρα;

—Να συνεχίσωμε τις έρευνές μας. 'Ι-σως να βρίσκεται μέσα στην έπαυλη ο άρχισυμμορίτης και πρέπει να πάρωμε τὰ μέτρα μας για να μὴ μās ξεφύγη.

Έψαξαν πίσω από κάθε έπιπλα τού δωματίου κι' έτοιμάζονταν να βγοῦν απ' αυτό όποτε διέκριναν στάχτη από τσιγά-ρο στο πάτωμα. Κι' ο Μαρινώ, άφού έ-σκυψε και τήν έξήτασε:

—Σ' αυτό έδώ τὸ δωμάτιο κάθισε κά-ποιος άνδρας. 'Ο Γκαρνιέ τάχα, ή κανέ-νος άλλος;

Καθὸς μιλούσε κύτταζε γύρω του. Διέ-κρινε τότε μερικές κηλίδες αίματος, και δείχνοντάς τες στον άστυνομικό έπιθεω-ρητή:

—Κύριε Γκουισάρ, φώναξε. Νά, κηλί-δες αίματος! Απόδειξτε ότι ο Γκαρνιέ πέρασε απ' εδώ μέσα και κάθισε μάλιστα και κάπνισε ήσυχα τὸ τσιγάρο του!

—Είναι φιλικό του, λοιπόν, τὸ σπίτι αυτό;

—'Ισως.

—'Αλλά τότε ποῦ αποδίδετε τὴ ληστεία;

μία τῆς κυρίας αυτής!

—Δέν ξέρω, αλλά και δέν έχω τόν και-ρό να σκεφθῶ και να σας άπαντήσω. 'Ε-κείνο που ξέρω είναι ότι πιθανόν ο άρ-χιςυμμορίτης να βρίσκεται μέσα στην έ-παυλη και δέν πρέπει να τὸ δώσωμε και-ρό να δραπετεῦση.

Βγήκε από τὸ δωμάτιο και μπήκε απέ-ναντι. Άλλή εκπληξίς τόν περιέμενε εκεί. Φιμωμένη ή Ματίνα τόν κύτταζε με βλέμ-μα άνήσυχο. Έτρεξε κοντά τῆς, τήν έλυ-σε, τῆς έβγαλε τὸ φλιώτρο και τὴ ρώ-τησε:

—Ποιός σ' έδεσε;

—'Ο Γκαρνιέ! απήντησε εκείνη με κά-ποιο τρέμο.

—'Ήταν έδώ, λοιπόν, ρώτησε έπιμεθα-νοντας ο Γκουισάρ.

—Μάλιστα!

—Γιατί μου τῶκρυψες τότε;

—Γιατί ήλθε όταν έσεις είχατε φύγει.

—Και γιατί σας έδεσε;

'Ο ύπαρχηγός τῆς 'Ασφαλείας διω-ς που νόμιζε πὸς δέν ήταν κατάλληλη στιγ-μή για άνακρίσεις που μπορούσαν να κά-μουν άργότερα, δέν έδωσε καιρό στην καμαριέρα ν' άπαντήσει.

—Είμαι ακόμη έδώ, ο Γκαρνιέ; τὴ ρώ-τησε.

—'Όχι, απήντησε εκείνη.

—Έχει πολλή ώρα που έφυγε;

—'Όχι.

—'Αλλά πότε λοιπόν;

—Λίγα λεπτά πριν έβρετε έσεις. Σας είδε φαίνεται, απ' αυτό τὸ παράθυρο, που μπαίνατε στο σπίτι, έδεσε κι' έφί-μωσε έμένα κι' έφυγε.

—Θά πήγε δέβαια πρὸς τὸ πίσω μέρος τού κήπου.

—'Ασφαλώς ναί.

Χωρίς να χάσουν ούτε στιγμή τότε οι άστυνομικοί, έτρεξαν πρὸς τήν όπίσθια πλευρά τού κήπου. Βρήκαν άνοιχτή μιὰ μικρὴ πορτίτσα και βγήκαν στοὺς άγρούς.

Με γρήγορο βλέμμα ο Μαρινώ έπισκό-πησε τὰ πέριξ και σε μακρινή σχεδὸν ά-πόστασι διέκρινε κάποιον ποῦτρεχε μ' έ-λη τὴ δύναμι τών ποδιών του.

—Έχεις τηλεσκόπιο μαζί σου; ρώτησε πηδώντας κοντά στον Γκουισάρ.

—Μάλιστα, απήντησε εκείνος.

Τὸ έβγαλε και τῶδωσε στον ύποδιεν-θυντὴ τῆς Δημοσίας 'Ασφαλείας, ποῦ, κυττάζοντας μ' αυτό, βρήκε τόν άγνωστο ποῦτρεχε, τόν άνεγνώρισε και τρέχοντας πρώτος αυτός πρὸς τὸ μέρος του:

—Μαζί μου! φώναξε. Αὐτός είναι!

(Ακολουθεῖ)

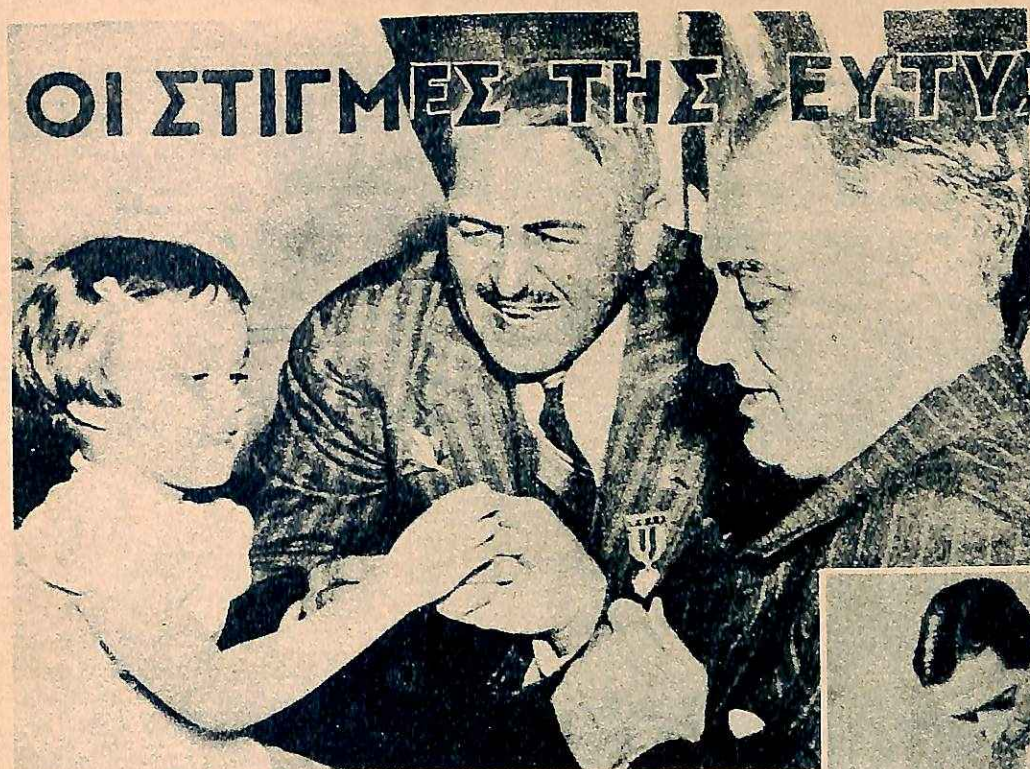

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

‘Ο λ ω π ο δ ο τ η ς: Τὰ λε-φτά σου γρήγορα και δρόμο!

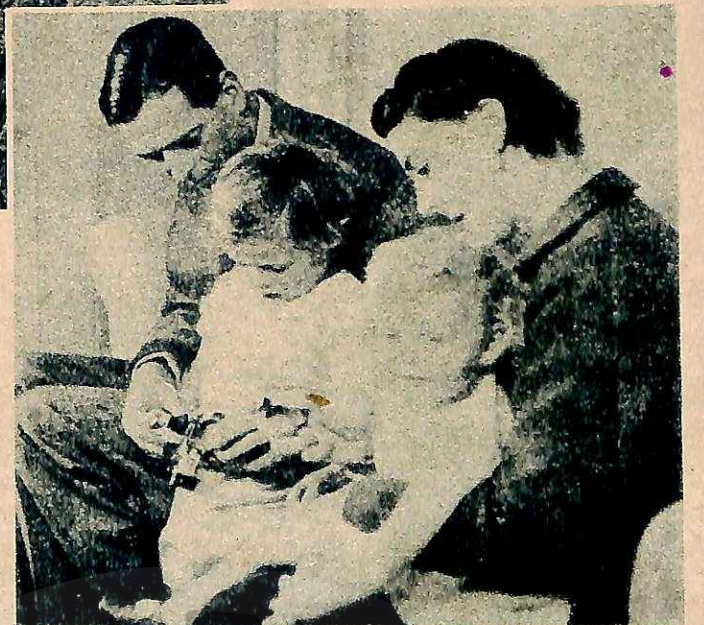
‘Ο κ α τ α σ τ η μ α τ ά ρ-χ η ς: Τὰ λεφτά μου; Μακάρι νάχα. Τὸ μόνο που μπορῶ να σου προσφέρω εἶνε κανένα ξυρι-σμοτάκι δωρεάν...

ΟΙ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΤΩΝ

‘Ο πρόεδρος τών ‘Ην. Πολιτειών έπαρασημοφορήθη από μιὰ μικρού-λα 5 χρόνων. ‘Η τελετή έτελείωσε με έναν άσπασμό. Δέν έγιναν ούτε παρελάσεις, ούτε προπόσεις, ούτε έξεφωνήθησαν λόγοι...

‘Ο Δούξ τού Κέντ και ή Μαρίνα παίζουν με τὰ παιδάκια τους άτε-λείωτες ώρες...

‘Ιδού οι άνδρες για τούς όποιους θα μιλά μιὰ μέρα ή ‘Ι-στορία. Θα λή γι' αυτούς ότι απέτρεψαν έναν πόλεμο ή υπέ-γραψαν μιὰ συνθήκη, ότι έφέρμισαν ένα άριστο πολιτικό πρό-γραμμα, ότι έκαμαν τόν κόσμο να τούς τρέμη... ‘Αλλά ή ‘Ιστο-ρία ποτέ δέν θα μιλήση για τήν ήμέρα που ένας αντίπαλός των τεσσάρων έτών τούς εκήρυξε τόν πόλεμο για μιὰ σχολιάτα... Για τὸ τέτ - ά - τέτ που είχε ο Χίτλερ στις 3 ‘Ιουνίου 1939 με μιὰ πενταετή Φρίντα.. Για τὴ βραδυά που χόρεψε ο Μουσσολίνι με τήν ένδεκαετή κόρη ενός φτωχοῦ εργατικοῦ... Και όμως αυτές οι ήμερομηνίες εἶνε ιστορικότατες. Οι μεγάλοι τῆς Γῆς έχχουν τις σοβαρές φροντίδες τους. Μιὰ στιγμή εὐτυχίας, μιὰ στιγμή τρυφερότητας και ή όψις τού κόσμου μπορεῖ ν' άλ-λάξη...

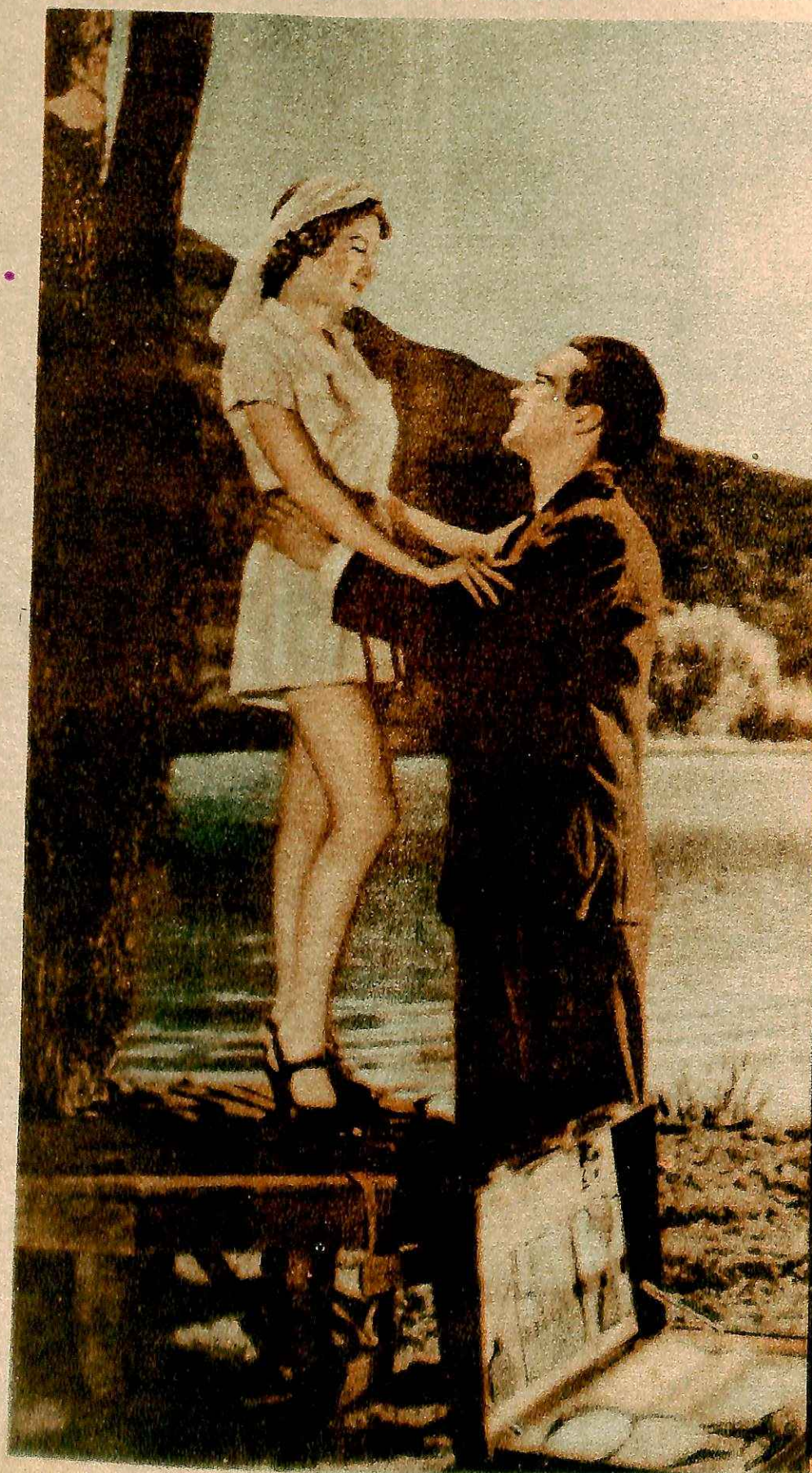

‘Ο βασιλεὺς Γεώργιος ΣΤ' τῆς ‘Αγγλίας νοιώθει τήν εὐτυχία όταν κάνει Ιππασία μαζί με τις δυό χαριτωμένες κορούλες του...

‘Ο πρόεδρος τῆς Γαλλικής Δημοκρατίας συνοδεύει συχνά τὰ παιδιά του στους περιπάτους των μέσα ή έξω από τὸ Παρίσι...

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ
ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Κατ' ἀπόδοσιν
ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΠΟΙΟΣ ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΜΠΑΝΣ;

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ

Ο δρόμος ήταν δρότελα έρημος και το πυκνό σκοτάδι λογχίζονταν πότε-πότε από την αχτίδα του φαναριού κάποιου σκοποῦ - αστυνομικού, πού, αδημονούσε για την αντικατάστασή του. Μολαντί ήταν σκοτεινός και σχεδόν έρημος από διαβάτες όλη τη νύχτα, ο δρομάκος εκείνος δεν ήταν κακόφημος. Ούτε λαϊκό νυκτερινό κέντρον διασκεδάσεως υπήρχε εκεί κοντά, ούτε ταβέρνα, ούτε και πλούσιο σπίτι Ικανό να έλκυση διαρρήκτες. Ήταν ένας φτωχόδρομος με μικρομάγαζα, παλαιπωλεῖα ως επί το πλείστον και φτωχικά σπιτάκια ανέργων οικογενειάρχων ή εργατῶν. Γι' αυτό και πολύ σπάνια συνέβαινε μικροεπεισόδιο, Ικανό να ταραξή για λίγες στιγμές την ειρηνική ατμόσφαιρά του.

Ωστόσο, το θράδυ εκείνο, ο πόλιςμαν της υπηρεσίας, καθώς βρισκόταν χωμένος στο εξωτερικό άνοιγμα μιας πόρτας λαϊκής πολυκατοικίας, όπου είχε καταφύγει για να καπνίση ένα τσιγάρο μέσα στο μανίκι του μανδύα του, για να μη τον δῇ κατά τύχην κανένας περαστικός ανώτερός του, είδε να περνά από μπρός του ένας αξιοπερίεργος τύπος.

Ο άγνωστος ήταν ένας ψηλός και αδύνατος άνδρας ακαθόριστης ηλικίας, με γκριζο κοστούμι σπόρ και γκριζα μαλλιά και με χοντρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας. Περπατούσε σάμ' αποκαμωμένος από την κόπωση, κουτσάινοντας ελαφρά από το αριστερό του πόδι και είχε ένα μισοκακόμοιρο ύφος. "Αν το σκοτάδι δεν ήταν αδιαπέραστο και ο πόλιςμαν τον έβλεπε κατά πρόσωπο, θα έβλεπε και μία μικρή κρεατοελιά κάτω από το αριστερό του αυτί.

Φυσικά, ένας άγνωστος με τόσο ειρηνικό και μισοκακόμοιρο ύφος, δεν ήταν δυνατόν να ανησυχίση τον πόλιςμαν, ο οποίος θα κάπνιζε με την ησυχία του ως το τέλος το τσιγάρο του, αν, σε μικρή σχετικῶς απόστασι, δεν ακολουθούσε ένας άλλος, πούδινε με τούς τρόπους του την εντύπωσιν... κακοποιού πού παρακολουθούσε το θῦμα του, ώσπου να βρῇ την κατάλληλη ευκαιρία να το επιτεθῇ!

Ο δεύτερος αὐτὸς άγνωστος αποτελούσε χτυπητή αντίθεσι με τὸν πρῶτο. Κανονικοῦ ἀναστήματος και ἀκαθόριστης ηλικίας και αὐτὸς, ήταν παχύσαρκος ἀλλὰ φαινόταν, παρά την

πολυσαρκία του, εξαιρετικῶς ζωηρός και εὐκίνητος. Με τις προφυλάξεις πούπαιρνε προχωρώντας, έδειχνε δι παρακολουθούσε τὸν πρῶτο. Ο πόλιςμαν έπνιξε τὸ τσιγάρο πού κρατούσε, θῆκε ἀπὸ τὴν κρύπτη του και, ἀνοίγοντας τὸ βῆμα του, προχώρησε τοῖχο-τοῖχο ὅσο τὸ δυνατό πιδ ἀθόρυβα και προσπέρασε τὸν πρῶτο ἀρκετὰ μέτρα. Κατόπιν σταμάτησε, χώθηκε σὲ μίαν ἄλλη πόρτα και ἄφηκε τὸν πρῶτο νὰ τὸν προσπεράσῃ και πάλι. Σὲ ἀπόστασι δέκα θημάτων, ἐρχόταν ὁ δεύτερος άγνωστος. Ο πόλιςμαν τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ σὴν πόρτα και ἔαφνικά του ἔβριξε κατὰ πρόσωπο τὴν αχτίδα τοῦ φαναριοῦ του, διατάζοντας:

— Στόπ χῆρ! (Στὸν τόπο!)

Ο παχύσαρκος άγνωστος σταμάτησε στή στιγμή και, χωρίς νὰ περιμένῃ μίαν νέα διαταγή τοῦ πόλιςμαν, ἐ-

θγαλε και τοῦ ἐπέδειξε μίαν ταυτότητα. Ο πόλιςμαν ἔβριξε μίαν στιγμή τὴν αχτίδα τοῦ φαναριοῦ του σὴν ταυτότητα, στάθηκε ἔπειτα εἰς προσοχήν και τὴν ἐπέστρεψε, λέγοντας:

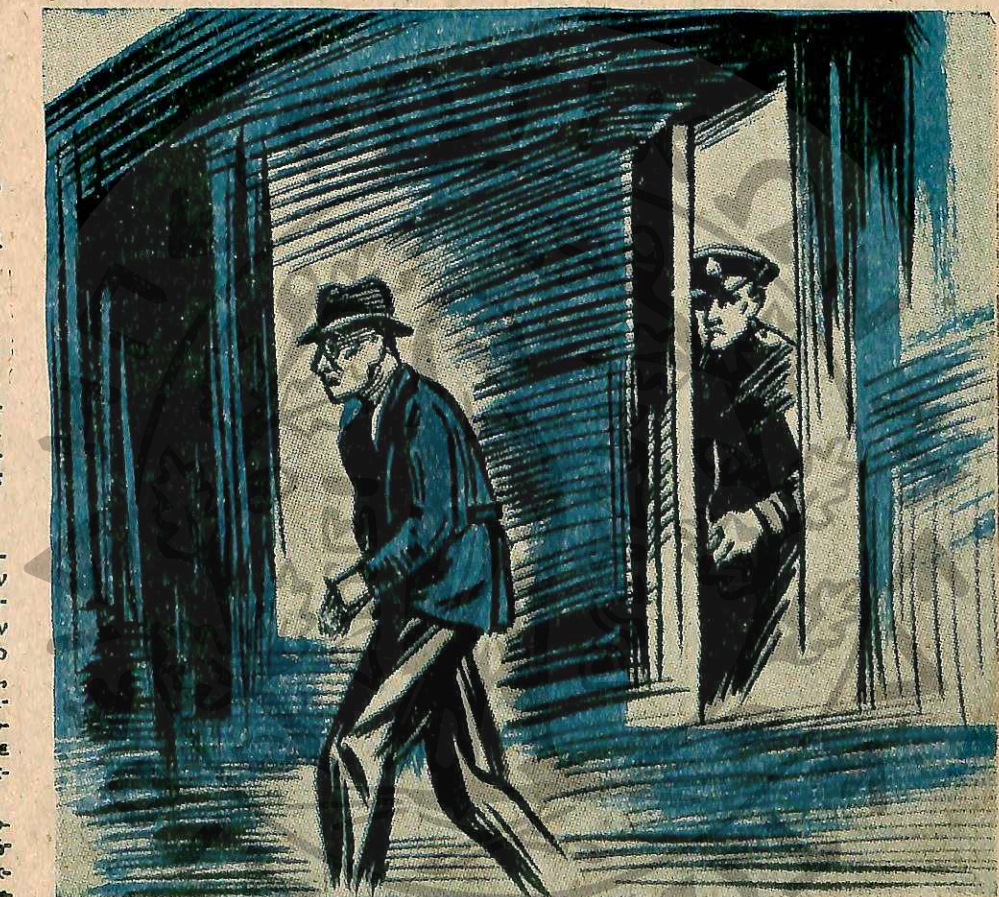
— Διατάξατε, ἰνσπέκτωρ...

— Θὰ με ἀκολουθήσῃ ἀθόρυβα και με ὅσες δυνατές προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ ὁ ἄνθρωπος πού παρακολουθῶ δι κατασκοπεύεται. Πρόσεξε πολύ, γιατί εἶναι ὁ Σατανᾶς μεταμφιεσμένος σὲ ἄνθρωπο. Θὰ με ἀκολουθῇς τῆρῶντας ἀπόστασι δέκα ὡς δώδεκα μέτρων, ἀλλὰ δὲν θὰ τρέξῃς εἰς βοήθειάν μου, πρόσεξέ το καλά αὐτό, ἀν δὲν ἀκούσῃς τὸ συνηματικό ἀστυνομικό μου σφύριγμα.

— Μάλιστα, ἰνσπέκτωρ.

— "Ὅπως σοῦ εἶπα λοιπόν! "Ἀφσέ με νὰ προχωρήσω καμμιὰ δωδεκαριά μέτρα και ἔλα κατόπιν μου. Ἐν τῷ μεταξύ ἐκέρδισε ἀπόστασι... ὁ μασκαράς! Ἀπόψε ὥστόσο δὲν μοῦ γλυτώνει.

Και λέγοντας αὐτά, ἀνοίξε τὸ βῆμα του, μουρμουρίζοντας:

Περπατοῦσε σάν ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν κόπωση, κουτσάινοντας ελαφρά

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ἡλιόλουτρο ἀπαιτεῖ ἀειομένους προφυλάξεις. Τὸ ἥλιασμα τοῦ δέρματος εἶναι καλὸ, τὸ κάψιμο ἀντιθέτως ἐνέχει κινδύνους. Τὴν πρώτη μέρα πρέπει νὰ ἐκτίθενται σὸν ἥλιο τὰ πόδια μόνο μέχρι τὸν ἀστράγαλο. Στὸ ἐπόμενο μάνιο, νὰ ἐκτίθενται ὁλόκληρες οἱ γάμπες. Μετά, μποροῦν νὰ ἐκτεθοῦν και οἱ μηροί. Στὸ τέταρτο πλέον μάνιο, ἐπιτρέπεται ν' ἀποκαλύπτεται ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶναι κακὴ ἡ ἐπάλειψις τοῦ δέρματος με ἓνα παχὺ στρώμα ἐλαίου. Ὅποσοδήποτε δέ, ἐπιβάλλονται τὰ μαύρὰ γυαλιά και ψάθινο καπέλλο κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀκίνησιος κάτω ἀπὸ τὶς φλογερὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλιοῦ.

Πᾶς νὰ κάνει τὴν ὑγιεινὴν θεραπεία του

— Άλλά τί διάβολο ήρθε νά διαρρήξη σ' αὐτή τή συνοικία; Ὑπάρχουν διαμάντια μέσα στά κουρέλια καί δέν τὸ ήξερα;

ΕΝΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

Υστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ ἀγνωστος μὲ τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος σκαματοῦσε σὲ ἓνα ἄθλιο μικρομάγαζο μὲ σανιδένια πόρτα χωρίς κλειδαριά, ἀλλὰ πού κλεινόταν μὲ μιὰ σιδερένια ἀμπαρά καί ἓνα χοντρό σκουριασμένο λουκέτο. Ἐκύτταξε ὁ λόγυρά του λίγες στιγμές, χαμογέλασε, ξεκλείδωσε τὸ λουκέτο, μπήκε στὸ μικρομάγαζο καί τράθηξε ἐπὶ-σω του τὴν πόρτα, πού δὲν ἔκλεισε ὁλότελα. Ἀναψε κατόπιν τὸ κλεφτοφάναρὸ του καί περιέφερε τὴν ἀχτίδα του. Βοισκόταν μέσα σὲ ἓνα κοινὸ παλαιοβιβλιοπωλεῖο, κατὰμεστο ἀπὸ μεταχειρισμένα βιβλία κάθε εἴδους, σὲ στοίβες ἢ ἀραδιασμένα σὲ ράφια. Στὸ πάτωμα, στὰ ράφια, στίς στοίβες τῶν βιβλίων, στὰ ἐλάχιστα καθίσματα καί στὸ ταμεῖο, ἡ σκόνη σχημάτιζε στρώμα. Στὰ ταβάνια, στίς γωνίες, οἱ ἀράχνες εἶχαν πλέξει τὰ δίχτυα τους. Στὸ κέντρο ἀκριβῶς τοῦ μικρομάγαζο, κατέβαινε ἀπὸ τὰ ταβάνια μιὰ λάμπα φωταερίου μὲ μισοσπασμένο κατὰμυρο γυαλί καί μὲ ἓνα πράσινο γυάλινο ἀμπαζοῦρ, σκεπασμένο καὶ ἀπὸ τὴν σκόνη. Κατάμυρος ὁ σωλὴνας τοῦ ἀερίου, ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἦσαν κολλημένα ἀπειρα πτώματα μυιγῶν. Ὁ διαρρήκτης προχώρησε πρὸς τὸ ταμεῖο κλονώντας ἓναν μορφασμὸ ἀηδίας. Στὸ τραπέζι ἔβλεπε κανεῖς δαχτυλίους. Ἐνὰ μικρὸ χρηματοκιβώτιο προϊστορικοῦ συστήματος, πού καί ὁ τελευταῖος καί ὁ πιὸ ἀρχαῖος τῶν διαρρηκτῶν θὰ τὸ ἄνοιγε χωρὶς διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα, ἦταν καί αὐτὸ σκεπασμένο ἀπὸ τὴν σκόνη. Κυττάζοντας τὸ πιὸ προσεκτικὰ, ὁ διαρρηκτὴς εἶδε ὅτι ἡ πορτοῦλα του ἦταν κλεισμένη, ἀλλὰ ὅχι καί κλειδωμένη. Τὸ ἄνοιξε καί κατὰπληκτος εἶδε μέσα σ' αὐτὸ διάφορα ἀργυρὰ καί χρυσὰ κοσμήματα, πολλὰ τῶν ὁποίων δὲν ἦσαν εὐκαταφρόνητα. Ἐκοῦνησε μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι του ἀπορώντας. Πῶς τὰ ἀφισαν αὐτὰ τὰ κοσμήματα ξεκλείδωτα; Τόσο μεγάλῃ ἐμπιστοσύνῃ εἶχε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ παλαιοβιβλιοπωλεῖου σὲ σκουριασμένο λουκέτο τῆς πόρτας του;

Ἀλλὰ καί κάτι ἄλλο ἐπροκάλεσε τὴν κατὰπληξί τοῦ διαρρηκτῆ. Μέσα σὲ χρηματοκιβώτιο ὑπάρχον ἀρκετὰ κέρματα, ἀλλὰ κανένα χαρτονομίσμα. Πῶς γινόταν αὐτό; Ὁ ἰδιοκτήτης ἔπρεπε νὰ εἶχε πάντοτε ἓνα ποσὸν σὲ κατὰστήματά του. Ἐκτὸς τῆς ἡμερησίας πώλησας μεταχειρισμένων βιβλίων, πού θὰ ἀνῆρχετο ὁποῦδήποτε τοῦλάχιστον σὲ χίλια σελλίνια, ἔπρεπε νὰ εἶχε ἀπόθεμα γιὰ τίς ἀγορὲς εὐκαιρίας! Τύχαινε νὰ ἀγοράζῃ ὁλόκληρες βιβλιοθήκες! Ἐπαίρνε φεύγοντας μιὰ τὴν ἑκάστη καὶ ἄφηνε ὅλα ἐκεῖνα τὰ βαρύτερα κοσμήματα μέσα σὲ ἓνα ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο; Ἦταν τρελλὸς λοιπόν;

Ἀλλὰ ὁ διαρρηκτὴς δὲν εἶχε καιρὸ νὰ λύσῃ προβλήματα. Ἀφῆσε τὰ κοσμήματα στὴ θέσι τους καί, προχωρώντας σὲ μιὰ στοίβα βιβλίων καί μεγάλων φακέλων πού βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τοὺς

φακέλους. Στὴ στοίβα ἐκεῖνῃ δὲν ὑπῆρχε ἡ σκόνη πού ἐκάλυπτε τὸ κάθε τί μέσα σὲ παλαιοβιβλιοπωλεῖο. Φαινόταν πῶς εἶχε ἀγορασθῇ μιὰ ἢ δυὸ μέρες πρὶν καί ὅτι ἀκόμη ὁ βιβλιοπώλης δὲν εἶχε τακτοποιήσει στὰ ράφια του τὰ διάφορα βιβλία καί περιδικά. Ὑστερα ἀπὸ μιὰν ἐξαντλητικὴ εἰσευα, πού ἐκράτησε ὁλόκληρη ὥρα, ἔβγαλε ἀπὸ ἓνα φακέλλο ἓναν πάπυρο, τὸν ἐκύτταξε σὲ φῶς τοῦ φανarioῦ του, χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίησι καί, ἀφοῦ τὸν ἐτύλιξε ρουλό, τὸν ἔδεσε μὲ ἓνα σπαγγάκι γιὰ νὰ μὴν τσακισθῇ καί τὸν ἄφησε ἐπάνω σὲ τραπέζακι. Ἀφῆνοντάς τον, παρατήρησε σὲ τραπεζάκι ἓνα φαλλιδάκι καί κλωστὲς ἐργοχειροῦ, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε σημασία. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα ἐπισκεπτήριον, ἔγραψε σ' αὐτὸ λίγες λέξεις, τὸ ἐποθεῖται σὲ ἓνα τέτοιο μέρος, ὥστε νὰ τὸ δῇ τὸ πρῶτὸ ὁ παλαιοπώλης μόλις μπῇ σὲ κατὰστήματά του καί πῆρε τὸ κλεφτοφάναρὸ του γιὰ νὰ φύγῃ.

Σαφνικά, καθὼς ἐστράφηκε ἀπὸ-μα καί ἡ ἀχτίδα τοῦ φανarioῦ του κλονώντας ὑποχρεωτικὰ ἓνα ἡμικύκλιο, ἔπερσε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά, ὁ διαρρηκτὴς ἐπάγωσε στὴ θέσι του καί λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίσῃ. Στὴ στοίβα αὐτὴ ὁδότησος δὲν ἔμεινε παρὰ λίγα δευτερόλεπτα. Ἀνακτώντας τὴν ψυχραιμία του, προχώρησε πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ἔσκυψε, ἔμεινε ἔτσι σιωπηλὸς ἐπὶ ἓνα λεπτό, παραμέρισε κατόπιν δυὸ βαρεῖα ἐβλίνα φωτέϊγ καί, ἐπιστρέφοντας κοντὰ σὲ τὸ ταμεῖο, ἐστράφηκε πρὸς τὴν πόρτα καί φώναξε:

— Δὲν βαρέθηκες, Σοῦμερ, νὰ περιμένῃς; Πέραν μέσα!

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ...

Ηπορτοῦλα τοῦ παλαιοβιβλιοπωλεῖου ἄνοιξε ἀμέσως καί ἐφάνηκε ὁ ἱνσπεκτωρ Σοῦμερ, κρατώντας τὸ πιστόλι του. Ὁ διαρρηκτὴς στεκόταν κοντὰ σὲ χρηματοκιβώτιο, κρατώντας τὸν κυλινδρικοῦ ὁπλοῦ πάπυρο.

— Πάλι πιστόλι κρατᾷς, Σοῦμερ; — Ἐχὼ καί τίς χειροπέδες μαζί μου.

— Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι οὔτε τὸ ἓνα θὰ χρησιμοποιοῦνται, οὔτε τὸ ἄλλο. — Εἶχες, λοιπόν, ἀντιληφθῇ πῶς σὲ παρακολουθοῦσα;

— Διάβολε! Λογάριαζα μάλιστα νὰ σπᾶσω κέφι θγαίνοντας ἀπ' ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ πάλι πρὶν λίγες στιγμές στιγμὲς ἄλλαξα γνώμη... καί γι' αὐτὸ σ' ἐφώναξα.

— Ναί; — Ἐ, λοιπόν, σὲ θεθαῖω ὅτι ἀπόψε ἐγὼ θὰ σπᾶσω κέφι. Δὲν μοῦ φεύγεις ἀπόμε!

— Ἄλλο ζήτημα αὐτό. Δὲν περνᾷς μέσα;

— Δὲν βιάζομαι. Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὴ σειρά του. Μιὰ στιγμὴ...

Καί θγαίνοντας τὴ σφυρίχτρα του, ἐσφύριξε συνθηματικά.

— Ἀ! ἔχεις καί παρέα; Τόσο καλὸτερο, Σοῦμερ!

Ὁ πόλιςμαν τῆς ὑπηρεσίας ἐφάνηκε στὴν πόρτα.

— Μείνε στὴν πόρτα! Διέταξε ὁ Σοῦμερ προχωρώντας δυὸ-τρία ἅμα-τα καί λέγοντας πρὸς τὸν διαρρηκτῆ:

— Βλέπεις, φίλτατε Ἀλαποδύτης - Φάντασμα, πῶς δὲν εἶμαι ἐγώ-σότης. Δὲν θέλω νὰ πάρω μόνος μου ὅλη τὴ δόξα τῆς συλλήψεώς σου. Ἐχὼ μαζί μου καί ἓνα λαμπρὸ παλληκάρι πού

ζητάει νὰ διακριθῇ, γιὰ νὰ πάρῃ κα- νένα γαλονάκι.

— Χαῖρο γιὰ τὴ γνωριμία του.

— Τί βλέπω ἐκεῖ; Τὸ ἐπισκεπτήριό σου; Μ' ἄλλους λόγους ἐτέλειωσες ὅτι, εἶχες νὰ κάμῃς ἐδῶ μέσα καί ἐ- τοιμαζόσουν...

—... νὰ σπᾶσω κέφι, διέκοψε ὁ Ἀλαποδύτης - Φάντασμα, ἀπομακρυνόμε- νος λίγο ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

Ὁ Σοῦμερ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του μὲ πείσμα, πῆρε τὸ ἐπισκεπτήριον καί ἐδιάβασε δυνατὰ:

«Ἠλίθιε!

Μπορεῖς ν' ἀφήνῃς τὰ κοσμήματα ξεκλείδωτα, ἀλλὰ ὅχι καί ἐλεγε τὸ ἀνεκτί-μητα ἱστορικὰ ἔγγραφα. Σοῦ πῆρα ἓνα, γιὰτὶ ἦταν κρίμα νὰ τὸ πουλή-σῃς γιὰ παλινόχαρτο σὲ κανέναν Ἀμερικανό. Αὐτὸ ἀνήκει σὲ ἔθνονολο- γικό μας μουσεῖο.

Ὁ Ἀλαποδύτης-Φάντασμα.

— Ὡστε πῆρες ἓνα ἔγγραφο;

— Αὐτὸ πού κρατῶ σὲ χεῖρι μου. Θὰ τὸ ἔστειλα αὔριο σὲ ἔθνονολογικό μουσεῖο, ἀλλὰ μιὰ καί ἐλεγε τὴν κα- λωσύνη νάρθη, σου τὸ παραδίδω εὐ- χαρίστως. Ὁ μίστερ Ἀρτουρ Κόμ-πανς, ἰδιοκτήτης αὐτοῦ τοῦ κατὰστή-ματος, οὔτε ἐγνώριζε τὴν ἀξία του, οὔτε καί τὴν ὑπαρξί του. Χθὲς ἀγόρα-σε, γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί, ὁλόκληρη τὴν βιβλιοθήκη τοῦ κατεστραμμένου λόρδου Σούλιβαν Ὁ Μπλάκενσον, πού πέθανε ἐδῶ καί τρεῖς μῆνες. Ἐ- γνώριζα ὅτι ὁ λόρδος Σούλιβαν Ὁ Μπλάκενσον εἶχε στὴν κατοχή του τὸ ἔγγραφο αὐτὸ καί ἦρθα νὰ τὸ σώσω.

— Καί... τί εἶναι τὸ ἔγγραφο αὐτό;

— Ἦ ἀνεῦ ὄρων παράδοσις τοῦ Δουθλίνου!

— Τί μοῦ λέει! Ὡστε γι' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο διέρρηξες τὸ χρηματοκιβώ-τιο;

— Τὸ χρηματοκιβώτιο δὲν τὸ διέρ-ρηξα. Τὸ θῆκα ἀνοιχτὸ καί δὲν πῆ-ρα τίποτα ἀπὸ μέσα, μολοντὶ θὰ μπορούσα, ἂν ἤθελα, νὰ πάρω πολλὰ πράγματα. Μπορεῖς νὰ βεβαιωθῇς. Εἶναι γεμᾶτο ἐνέχυρα, γιὰτὶ ὁ μίστερ Ἀρτουρ Κόμπανς εἶναι καί τοκογλύ-φος.

— Ποιὸς τὸ ἄνοιξε τὸ χρηματοκι-βώτιο;

— Ποιός; Φαντάζομαι... αὐτὸς ἐ-κεῖ!

Καί μὲ τὸ δάχτυλο ἔδειξε πίσω ἀπὸ τὰ δυὸ φωτέϊγ πού λίγο πρὶν εἶχε πα-ραμερίσει.

— Δὲν βλέπω κανέναν... Κοροῖ-δεῖς ἢ πρόκειται γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ συνθισμένα σου κόλπα γιὰ νὰ μοῦ τὸ σκάσῃς;

— Τὸ ὅτι θὰ σοῦ τὸ σκάσω, αὐτὸ εἶναι αὐτονόητο! Πήγαινε ὥστόσο ὡς ἐκεῖ νὰ ἴδῃς...

Ὁ ἱνσπεκτωρ Σοῦμερ κοντοστάθη-κε λίγες στιγμές ἀναποφάιστος, ἔρ-ριξε μιὰ ματιὰ συνειδητοῦσε σὲ τὸν πό-λιςμαν, προχώρησε πρὸς τὰ δυὸ φω-τέϊγ καί ὠπλισθὼν μὲ φρίκη:

— Ἐνὰ πτώμα!

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ;

Ὁ πόλιςμαν, ἀκούγοντας ὅτι ἐπρό-κειτο περὶ πτώματος, ἄφησε τὴ θέσι του καί ἔτρεξε πρὸς τὸν Σοῦμερ, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ κά-μῃ παρὰ τρία μόνο βήματα. Ἐνὰς δαιμονιώδης πάταγος ἀκούσθηκε, τὸ κατὰστήμα βυθίσθηκε σὲ σκοτάδι, ἓ-να σύννεφο σκόνης σηκώθηκε καί οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ θρέθηκαν κουκουλα-μένοι μὲ βιβλία. Μὲ μιὰν ἀστραπιαία

κίνησι, ὁ Ἀλαποδύτης-Φάντασμα εἶχε σβύσει τὸ κλεφτοφάναρὸ του καί εἶχε ρίξει ἓνα σαθρὸ καί φαρυγγατὸ ἐρμά-ρι πούφθανε ὡς τὸ ταβάνι καί τοῦ ὁ-ποίου τὰ ράφια ἦσαν παραφορτωμέ-να μὲ κάθε εἴδους βιβλία! Τὸ πιὸ ἀ-ξιοθαύμαστο δὲ ἀπὸ ὅλα, ἦταν, ὅτι ἔρριξε τὸ ἐρμάρι κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σκεπασθῇ τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, χωρὶς οὔτε ἓνα βιβλίο νὰ πέσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πτώματος.

— Πόλιςμαν! Βλάκαί!, βλαστήμησε σὲ σκοτάδι ὁ Σοῦμερ. Σοῦ ἔφυγε, βρὲ ἡλίθιε;

— Μὰς ἔφυγε, ἱνσπεκτωρ... ὁ Σα-τανᾶς!

— Ἐχεις κλεφτοφάναρὸν;... Ἐχεις ἀναπτήρα;... Ἀναψε τὸ γκάζι!... Ἀί! αἶ, αἶ! Τί ἦταν αὐτὸ πού δέχθηκα κα-τακέφαλα;... Λεβικό, ἀγία γραφή ἢ τὰ πρακτικὰ τῆς βουλῆς τῶν λόρ-δων;

Ὁ πόλιςμαν ἀναψε τὸ ἀερίφωσ καί ὁ Σοῦμερ, ἀφοῦ θῆκε κατὰσπρος ἀπὸ τὴν στοίβα τῶν βιβλίων, πῆγε σὲ τὴν ἐκδομή καί ἐγύρισε τὸ καντράν. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ λεπτά, μιλῶσε σὲ ἀκουστικό:

— Ἀλλό!... Μπλίκινγκ!... Σοῦμερ ἐδῶ... Σὲ ἔστησε μὴπως;... Σπίτι εἶ-ναι ὁ Μάρτεν;... Χμ!... Μόλις ἔρρη, νὰ τοῦ πῇ νὰ τρέξῃ ἀμέσως στὴν «Τραίνιγκ ἄβενιου» ἀριθ. 149, σὲ παλαιοβιβλιοπωλεῖο τοῦ Ἀρτουρ Κόμπανς! Εἶναι ἀνάγκη!

Κατόπιν ἐτηλεφώνησε στὴν «Σκώτ-λαντ-Γουόρδ», ἀναψε ἓνα τσιγᾶρο, ἐ-κάθησε σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ φωτέϊγ καί ἐ-στράφηκε πρὸς τὸν πόλιςμαν:

— Καπνίζεις; Ἄν καπνίζῃς καί ἔ-χεις τσιγᾶρα, μπορεῖς νὰ καπνίσῃς ὥστε νὰ θῇς οἱ δικαστικοί.

Κατὰ τίς ἐπτὰ τὸ πρῶτ, ἔφθαναν οἱ δικαστικοί, ὁ Μάρτεν Ντάλ λίγο ὀ-στερα ἀπὸ αὐτοὺς καί, κατὰ τίς ἐπτὰ καί μισὴ ἔφθασε ἡ μίς Ἐβλιν Σπάτ, ὑπάλληλος τοῦ κατὰστήματος, ἡ ὁ-ποία ἐσάστως θλῆποντας τόσο κόσμο.

Ὁ ἱνσπεκτωρ Σοῦμερ τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χεῖρι καί φέρνοντάς τὴν κοντὰ στὰ δυὸ φωτέϊγ, ρώτησε δείχνοντάς τῃς τὸ πτώμα:

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, μίς...

— Θεέ μου! ἔφωναξε κατὰχλωμῃ καί πέφτοντας σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ φωτέϊγ ἡ μίς Ἐβλιν Σπάτ. Ὁ κύριός μου σκοτωμένος!...

— Εἶναι τὸ πτώμα τοῦ Ἀρτουρ Κόμπανς;

— Ναί!... Ποιὸς τὸν σκότωσε;... ἔ-πρόφερε μὲ σβυσμένη φωνή ἡ νέα. Τί φριχτό!

— Συνέλαθε, μίς... Συνέλαθε καί πείτε μας, ἔκαμε ὁ ἀνακριτὴς, τί ἐ-ρετε;

— Ἐγώ; Τί θέλετε νὰ ξέρω; Ἦρθα στὴν ὥρα μου νὰ ἀνοίξω τὸ κατὰστή-μα καί...

— Αὐτὴ τὴν ὥρα συνήθως ἀνοίγετε τὸ κατὰστήμα;

— Μάλιστα. Στίς ἐπτὰ καί μισὴ ἀ-κριβῶς.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐκύτταξε τὸ ρολόι τοῦ, ἐσοφώρωσε τὰ χεῖλη του καί ἐ-τέντωσε τὰ αὐτιά, ἐνῶ ὁ ἀνακριτὴς ρωτοῦσε:

— Λέγετέ μας, μίς, τί ἔγινε πρὶν φύ-γετε χθὲς βράδυ. Ἐσεῖς παίρνετε μα-ζί σας τὸ κλεῖδι τοῦ λουκέτου;

— Μάλιστα. Ἐγὼ κλειδώνω. Ἄλ-λος ὑπάλληλος δὲν ὑπάρχει.

— Θυμηθῆτε, λοιπόν, τί ἔγινε πρὶν φύγετε, γιὰτὶ... ὅταν ἐφύγατε κλειδῶ-σατε μέσα σὲ κατὰστήμα τὸν προ-καταβλητό σας σκοτωμένον!

— Θεέ μου! Δὲν τὸν ἐσκότωσαν λοι- πὸν τὸ πρῶτ;

— Ἦ πόρτα θρέθηκε κλειδωμένη, παραβιάσθηκε, καί ὁ Ἀρτουρ Κόμ-πανς βρέθηκε σ' αὐτὴ τὴ θέσι, ὅπως τὸν βλέπετε.

— Μά... εἶχε καί ἐκεῖνος ἓνα δεῦτε-ρο κλεῖδι.

— Καί μπορεῖ νὰ μπῇκε τὴ νύχτα γιὰ ἓναν ὁποιοδήποτε λόγο καί νὰ δολοφονήθηκε. Πολὺ ὀρθὸ καί πολὺ πιθανόν. Ὡς πρὸς αὐτὸ θὰ μιλήσῃ ἡ νεκροψία μὲ τὴν ὁποία θὰ θεβαιωθοῦ- με ποῖα ὥρα ἀκριβῶς ξεψύχησε. Χλώ- μιάζετε, μίς.

— Θέλατε νὰ μὴν εἶμαι χλωμὴ θλέ- ποντας τὸν προϊστάμενό μου σκοτω- μένο;

— Θυμηθῆτε, λοιπόν, νὰ μᾶς πῆτε τί ἔγινε πρὶν φύγετε.

Ἦ Ἐβλιν Σπάτ ἐσκέφθηκε λίγες στιγμές καί ἄρχισε:

— Χθὲς βράδυ, τὴν ὥρα πούκλειναν τὰ κατὰστήματα, ἔκλεινα ἀπὸ τὸν δρόμο τὸ μοναδικὸ παράθυρο πού εἶ-ναι καί θιγρὶνα καί πού κλείνει μὲ μιὰ τάβλα, μὲ μιὰ ἀμπαρά καί ἓνα λου- κέτο, ὅπως καί ἡ πόρτα. Ὁ Ἀρτουρ Κόμπανς τίχε θῆγ νὰ μὲ βοηθήσῃ, γιὰτὶ τὸ παράθυρο κλείνει μὲ δυσκο- λία. Ἐνῶ ἔκλεινα, εἶδα ἓναν ἀγνωστο νὰ μπαίνει σὲ κατὰστήμα. Τὸ εἶπα στὸν Ἀρτουρ Κόμπανς καί μπήκε καί ἐκεῖνος σὲ κατὰστήμα.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε τὰ χαρα- κτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ ἀγνώστου;

— Ἦταν ψηλός, μ' ἀθλητικὸ παρά- σθημα, μὲ μιὰ γκριζα τραγιάσκα, μὲ ἓνα ἄσπρο τρικὸ, πού ὁ λαίμος του ἀνέβαινε ὡς τὸ σάγινι του, μὲ θελου- δένιο σακκάκι καφέ καί μὲ πανταλόνι φόρμας.

— Κατόπιν; Τί ἔγινε;

— Ἐκλείσα μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ παράθυρο, ἔσπασα μάλιστα καί τὸ νύ- χι μου γιὰ νὰ τὸ κλείσω, ὅπως θλέ- πετε, καί μπήκα σὲ κατὰστήμα, ὅπου δὲν εἶδα οὔτε τὸν ἀγνωστο, οὔτε τὸν Ἀρτουρ Κόμπανς. Πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν πλησίασα. Πῆρα τὸ τσαντάκι μου ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔκλεισα τὸ κα- τὰστήμα καί πῆγα σπὶτι μου.

— Δὲν σας ἔκαμε αἰσθησι πού δὲν εἶδατε τὸν ἀγνωστο νὰ θγαίνῃ;

— Καμμία. Ἦμουν τόσο ἀπασχο- λημένη μὲ τὸ παράθυρο πού δὲν ἔ- κλεινε, ὥστε ὁπότεσος πῶς ὅταν βῆκε ὁ ἀγνωστος, δὲν ἐκύτταξε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ, χωρὶς νὰ πάψῃ νὰ προσέχῃ στίς ἀπαντήσεις τῆς Ἐβλιν Σπάτ, εἶχε προχωρήσει καί ἐκύτταξε τὸ πτώμα, τὴν πλατὴν του προθήκη, τὰ ράφια, τὰ βιβλία, τὸ πάτωμα, χω- ρὶς νὰ ἀγγίξῃ τὸ παραμικρό.

Σαφνικά, αἰσθῆσε νὰ πῆρε μιὰ ἀ- πόφασι, θῆκε ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὸ κατὰστήμα καί ἀπομακρύνθηκε σχε- δὸν τρέχοντας.

Ὅταν ἐπέστρεψε, ὥστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, τὰ θῆκε ὅλα στὴ θέσι τους. Οἱ δικαστικοὶ ἐπερίμεναν τὸν εἰδικὸ λή- ψεως δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων γιὰ νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ὁ τρομερὸς μὴ-χανισμὸς τῆς δικαιοσύνης. Ἦ μίς Ἐ- βλιν Σπάτ, στὴν ὁποῖαν φαινομενικὰ κανεὶς δὲν ἐπρόσεχε, καθόταν στὴν ἱ- δια θέσι καί ἐσκούπιζε τὰ μάτια τῆς μὲ τὸ μανθλακί της.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, μίς, μὴ-πως ὁ ἀγνωστος ἐκεῖνος, ὁ ψηλὸς μὲ τὸ ἀθλητικὸ παράσθημα, μὲ τὴν γκρι- ζα τραγιάσκα, τὸ ἄσπρο τρικὸ πού ὁ λαίμος του τοῦ ἀνέβαινε ὡς τὸ σα- γόνι, μὲ τὸ θελουδένιο καφέ σακκάκι

καί τὰ πανταλόνι φόρμας, ἦταν στὴν πραγματικότητά ἓνας χλωμός, κονεὸς καί ἀδύνατος νέος, μὲ ἑσθὰ μαλλιά, μὲ φοιτητικὸ κοῦκο καί μὲ μπλε κο- στούμακι σπορ, μὲ ἓνα μεγάλο τετρά- γωνο μπάλωμα σὲ πανταλόνι;

Ἦ Ἐβλιν Σπάτ ἐγοῦρλωσε τὰ ἄ-τια τῆς κυττάζοντας τὸν Μάρτεν Ντάλ πού τῆς εἶχεν ἀπευθύνει τὴν τόσο παρὰξενὴ ἐρώτησι, καί μόλις κατάρ- θωσε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, τζέντλεμαν;

Δὲν σὰς καταλαβαίνω.

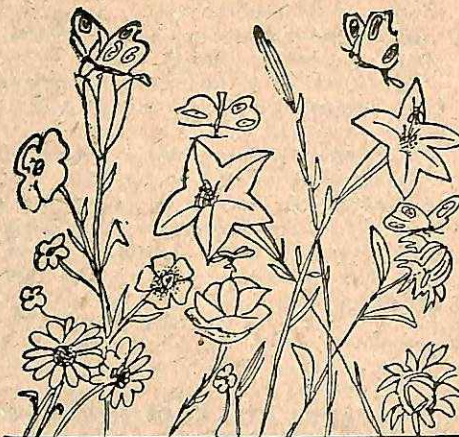
— Ὅχι; Δώσατέ μας τοῦλάχιστον τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας Πέτερ Σμόλι.

Στὸ ἄκουστο τοῦ δνόματος αὐτοῦ ἡ Ἐβλιν Σπάτ ἄφησε μιὰ σπαραχτι- κὴ κραυγὴ καί ἔπεσε ἀπὸ τὸ φωτέϊγ ἀναίσθητη.

— Δὲν θέλομε περισσότερα, ἔκαμε ὁ Μάρτεν Ντάλ, ἐνῶ ὅλοι τὸν ἐκύτταζαν κατὰπληκτοί. Ἀς πᾶνε δυὸ ἀστυνομι- κοὶ νὰ τὸν πιάσουν σὲ κατεπιτήμιο. Εἶναι ὁ ἐπιμελέστερος τῶν σπουδᾶ- στῶν, ἡ ὥρα εἶναι δέκα καί δὲν μπο- ρεῖ παρὰ νὰ βρισκεται στὴν αἰθούσα παραδόσεως φυσικομαθηματικῶν. Στὸ ἀναμεταξὺ, θὰ σὰς πῶ πῶς τὸν ἀνεκά- λυψα. Ὅχι ὅμως πρὶν συνέλθῃ αὐτὴ ἡ κοπέλλα.

Τὴν ἐβοήθησαν νὰ συνέλθῃ καί ὁ Μάρτεν Ντάλ ἄρχισε:

— Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἐσχμά- τισα τὴν γνώμη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκληματος ἐξ ἐπαγγέλματος κακο- ποιοῦ, ἀλλὰ ἀρχαῖο! Ἐκαμα νοε- ρῶς καί τὴν ἀναπαράστασι τοῦ ἐγ- κλήματος. Ὅπως κατέθεσε ἡ μίς Ἐ- βλιν Σπάτ, ὁ κακοῦργος μπήκε τὴν στιγμή πού αὐτὴ μὲ τὸν Ἀρτουρ Κόμπανς ἔκλειναν τὸ κατὰστήμα. Στὸν Ἀρτουρ Κόμπανς παρουσιάσε ἓνα κοινὸ ρολόι γιὰ ἐνέχυρο. Νάτο τὸ ρολόι αὐτό, ριγμένο κοντὰ στὰ πτώ

πρωτο ΛΟΛΟΥΔΙΟΝ

Η γύρις, ή χρυσόσκονη εκείνη με την όποιαν γίνεται ή διαίτησις του είδους, όταν όριμάσκη καλά, πέφτει συνήθως από το ύψος των στημόνων επάνω στον ύπερον.

“Αλλά συχνότατα ό ύπερος και οι στημονες έχουν το ίδιο ανάστημα, ή οι στημονες είνε κάτω απομακρυσμένοι από τον ύπερον, ή ό ύπερος έχει το διπλό ύψος των στημόνων. Τότε, γιά να συναντηθούν, γίνονται άπειρες και έξυπνότερες προσπάθειες.

Κάποτε, όπως συμβαίνει στην τσουκνίδα, οι στημονες, στο βάθος του κάλυκος, μένουν γυρμένοι επάνω στον μίσχο τους, όπου στηρίζονται τέσσερα άσκιδια, κοίλα από μέσα γεμάτα γύρι, που ανοίγουν όταν όριμάσουν.

Τη στιγμή της γονιμοποίησης, ό μίσχος τεντώνει σαν ελατήριο και ό αϊθήρ, δηλαδή το άσκιδιο με την γύρι, που στεφανώνει τον στημόνα, ρίχνει ένα σύννεφο γονιμοποιηού κόνης επάνω στο στίγμα, που είναι το άνω μέρος του ύπερου, εκείνο άκριβώς που γονιμοποιείται από την γύρι.

“Αλλοτε πάλι, όπως συμβαίνει στην ΰευάκανθαν, γιά να μη συντελεσθί ό ύμενιος παρά μόνο σε μία καλήν ώρα μιας ώρας ήμέρας, οι στημονες, που βρίσκονται μακριά από τον ύπερον, κρατιούνται γυρτοί στα έξω-εσωτερικά τοιχώματα του άνθους, λόγω του βάρους των ύγρων άσκων. Καί όταν φανί ή ήλιος σε όλη του τη λαμπρότητα, έξατμίζει το ύγρό με τις άκτινες του και οι στημονες, αφού έλευθερωθούν από το βάρος αυτό, όρμούν επάνω στο στίγμα.

Σε άλλα φυτά, ή γονιμοποίησης συμβαίνει κατά τρόπον έντελως διαφορετικόν. Στις άγριομαργαρίτες, το θηλυκό όργανο του άνθους, δηλαδή ό ύπερος, είναι εκ περιτροπής ψηλότερος ή κοντήτερος από τα άρσενικά όργανα, τους στημονας.

ΕΡΩΣ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑ!

Σ τον κρίνο, στο λειρί και άλλα λουλούδια, ό ύπερος, πάρα πολύ ψηλός, κάνει κάθε δυνατή προσπάθεια να μαζέψη και να κρατήση την γύριν.

“Αλλά το πρωτοτυπώτερο και πιο εφάπταστο σύστημα είναι εκείνο που εφαρμόζει ένα είδος πηγάνου, ένα

χόρτο φορμασκεινικό με πολύ άσχημη μυρωδιά.

Οι στημονες, μέσα στον κίτρινο κάλυκα, περιμένουν ήρεμοι, παρατεταγμένοι σε κύκλο γύρω από τον χονδρό, κοντοστρόγγυλον ύπερο.

Την ώρα της γαμηλίου τελετής, ό πακούοντας στην διαταγή της συζύγου, που καθώς φαίνεται άπευθύνει ένα είδος όνομαστικής κλήσεως, ένας από τους στημονες πλησιάζει και άγγίζει το στίγμα. “Επειτα άπ’ αυτόν έρχονται ό τρίτος, ό πέμπτος, ό έβδομος, ό ένστος κατά σειράν, έως τον τελευταίον άπ’ αυτούς που έχουν μονό άριθμό και κάνουν άκριβώς το ίδιο.

“Επειτα έρχεται ή σειρά των στημόνων που έχουν ζυγόν άριθμό: και πλησιάζει τον ύπερο ό δεύτερος, τέταρτος, έκτος κ.λ.π. στημονες. “Εως κατά παράγγελμα καθώς βλέπετε! Θα μπορούσαμε ν’ αναφέρουμε άπειρα τέτοια παραδείγματα άν μας το επέτρεπε ό χώρος. “Ενας άπλος περιπάτος στους άγρους ή στα άσση, θα σας επιτρέψει να κάμπετε άπειρες παρατηρήσεις τόσο περιεργες, όσο κι’ αυτές που αναφέρουν οι βοτανολόγοι στα βιβλία τους.

“Αλλά, πριν κλείσωμε το κεφάλαιον αυτό, “Θ’ αναφέρω με ένα ακόμη άνθος, το τελευταίο: όχι έπειδή φανερώσει πολύ μεγάλη φαντασία, αλλά γιά τη θελκτική και άσύλληπτη χάρη της έρωτικής του χειρονομίας. “Είναι ή Νιγέλλη ή Δασμασκήνη, το κοινώς λεγόμενον πολυτρίχι ή εμαλλιά της “Αφροδίτης, ένα φυτό που συναντάται σε άγρίαν κατάστασι στις χώρες της Μεσογείου, συνήθως κάτω από τους έλαιώνες, ή στον Βορρά, όπου καλλιργείται μέσα σε κήπους κάτω περασμένης μόδας.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΓΑΛΑΖΙΕΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ

Τό άνθος του είναι γαλάζιο, άφελές σαν τα έρωτολόγια των πωτοπλάστων και τα λεπτότατα φύλλα του περιβάλλουν τον κάλυκα με μία πρασινάδα που μοιάζει με άχλυν.

Κατά την γέννησι του άνθους οι πέντε ύπεροι, έξαιρετικά ψηλοί, κρατούνται στενά συσσωματωμένοι στο κέντρον του γλυκού στέμματος, σαν πέντε θαλίσιους, ντυμένες με πράσινες έσθητες, με το κεφάλι ψηλά, άκατάδεκτες.

Γύρω τους είναι συγκεντρωμένο χωρίς έλπιδα το άμέτρητο πλήθος των έραστών, οι στημονες, που δεν φτάνουν ούτε έως τα γόνατα των ώραιών θαλίσιων.

Τότε, μέσα στο σαπφείρινο εκείνο ανάκτορο, στην μακαριότητα των λαμπρών καλοκαιριάτικων ήμερών, άρχίζει το βουδό δράμα, του όποιου δεν φαίνεται καμμία πιθανή λύσις, το δράμα της άνισχυρης και περιττής άναμνήσε.

“Αλλά οι άδρες κυλούν: και οι άδρες είνε χρόνια γιά το άνθος, που άρχίζει να χάνη τη λάμψι του, τα πέταλά του μαδούν και ή περιφάνεια των ψηλών θαλίσιων, κάτω από το βάρος της ζωής φαίνεται σαν να λυγίζει.

Σε μίαν ώρισμένη στιγμή, σαν να ύπνικουν σε μίαν άκατανίκητη και μουσικήν έπιταγή του έρωτος, κρίνοντας άρκετή την δοκιμασία, με ένα συγχρονισμένο και συμμετρικό κίνημα, που μπορεί να παραδληθί με τις

αρμονικές καιμπόλες πενταπλού συντριβανίου που ξαναπέφτει μέσα στη λακάνη του, όλες μαζί οι βαλίτσες, δηλαδή οι πέντε ύπεροι, γέρνουν: νάποδα, ύπτιες και πηγαίνουν με χάρη να μαζέψουν από τα χείλη των ταπεινών έραστών τους τη χρυσόσκονη, την γύρι του γαμηλίου φιλημάτος.

Καθώς βλέπετε, όλα γίνονται κατά τρόπον άπροσδόκητον. Θα μπορούσε κανείς να γράψη ένα όλδκληρο βιβλίο γιά τη νοημοσύνη των φυτών, αλλά θα ήταν πολύ κουραστικό. “Ας περιοριστούμε, λοιπόν, στις κυριότερες παρατηρήσεις, άς αναφέρωμε τα γεγονότα που συμβαίνουν κοντά μας, όπου πιστεύομε με άρκετή ματαιοδοξία ότι είμαστε προνομιούχοι.

Τα γεγονότα αυτά δεν τα διαλέξαμε, αλλά τα πήραμε στην τύχη, αναλόγως των παρατηρήσεων και των περιστάσεων. Τέλος πάντων, από όλόκληρο το φυτό “Θ’ άσχοληθούμε περισσότερο με το άνθος, γιαντί σ’ αυτό συμβαίνουν τα πιο θαυμαστά πράγματα.

ΕΝΑΣ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Αφήνω λοιπόν κατά μέρος τα σαρκισθήρα φυτά, όπως τις έδρσπερές, τα “νηπειθή, τις “σπαρακηνίδες και άλλα, που φθάνουν και έγγιζονται σχεδόν το ζωικό θαύλειο και “Θ’ άπαιτούσαν μεγάλη μελέτη, γιά να καταγίνωμε μόνο με το άνθος, το πραγματικό και καθ’ έαυτο άνθος, γιά ν’ άποδείξωμε ότι δεν είναι καθόλου άναίσθητο και άψυχο, όπως πιστεύει όλος ό κόσμος.

Γιά να γνωρίσωμε την πραγματικότητα από τις θεωρίες, άς μιλησώμε γιά το άνθος σαν να προσέδλεπε κατά τρόπον ανθρώπινον αυτό το πρόκειται να κάμη. Καί παρακάτω θα έδοϋμε τί άπ’ όλ’ αυτά να του άναγνωρίσωμε και τί όχι.

Αυτή τη στιγμή το θέλωμε όλομναχο στη σκηνή σαν ύπεροχον ήθοποιό, προικισμένο με μεγάλο λογικό και με θούλησι. Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι φαίνεται προικισμένο με τα πλεονεκτήματα αυτά. Καί γιά να το άπογυμνώσωμε από το λογικό και την βούλησι, πρέπει να καταφύγωμε σε πολύ σκοτεινές ύποθέσεις.

Νάτο λοιπόν, άκίνητο στην κορυφή του μισχου του, να άσκεάζη μ’ ένα λαμπρότατο σκηνώμα τα όργανα άναπαγωγής του φυτού. Φαίνεται σαν να μην έχη άλλην φροντίδα παρά ν’ άφήση να συντελεσθί, στο βάθος του έρωτικού αυτού σκηνώματος, ή μυστηριώδης ένωσις των στημόνων και του ύπερου. Καί σε πολλά άνθη αυτό άκριβώς συμβαίνει.

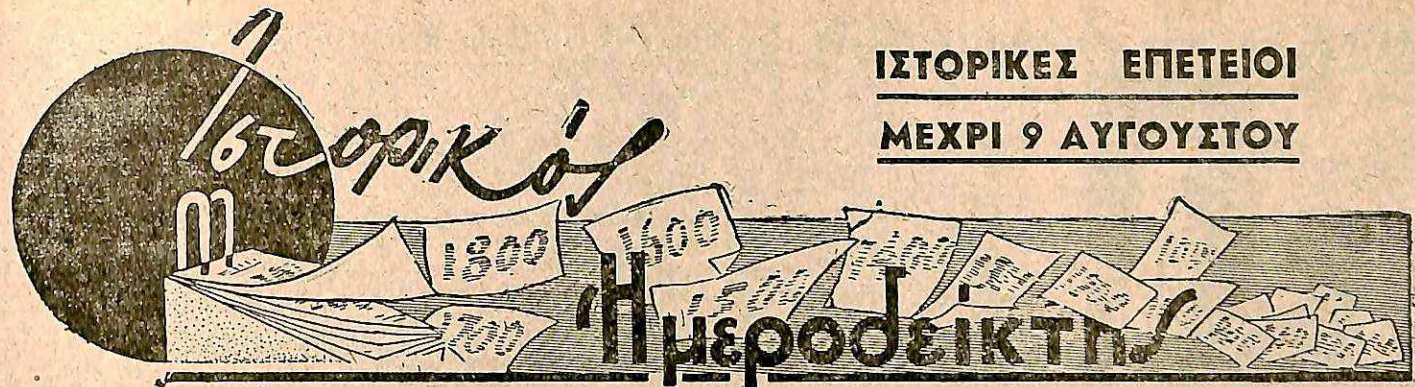
Η ΣΤΑΥΡΩΤΗ ΓΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γιά άλλα όμως, πολύ περισσότερα, ύπάρχει το φαίνομενικώς άλυτο πρόβλημα της σταυρωτής γονιμοποίησης, που παρουσιάζει τόσους κινδύνους γιά την ίδια την γονιμοποίηση.

“Επειτα από πόσες, αναρίθμητες δοκιμές και πειράματα, διεπίστωσαν τα λουλούδια αυτά, ότι ή αὐτογονιμοποίησης, δηλαδή ή γονιμοποίησης του στίγματος από την γύριν που πέφτει από τους γύρω άνθηρες, προκαλεί γρήγορα την έκφύλιση του είδους.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΑΙΓΚ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: “Η σταυρωτή γονιμοποίησης.

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1653 : Κανονίες έστράτασαν τα ήσυχά παράλια της παλαιάς “Ολλανδικής πόλεως Κάτνκ. Δύο από τους μεγαλύτερους στόλους της έποχής έ “Ολλανδικός και ό “Αγγλικός ήσαν άντιμέτωποι. “Η άτμόσφαιρα ήταν γεμάτη καπνούς, μία μυρωδιά μπουρνούδι άπλωνταν παντού, στη θάλασσα έπέπλεαν κομμάτια άπ’ τα έξαρτήματα των καραβιών. Τα πλοία, άπλισμένα με τα φλαμάκια και τις σημαίες τους, σαν μανιασμένα πολεμούσαν το ένα το άλλο. “Αγριες φωνές συνόδευσαν τις προσπάθειες των πληρωμάτων. Σαν κουσάρικα, τα πλοία έγαντζώνονταν και τότε ή ναυμαχία μετεβάλλετο σε μακελειό. Σπαθιά και γαντζάρια άστράτσαν, κουμπούρες θροντούσαν τοεκούρια έσφύριζαν στον αέρα, μέσα σ’ ένα άγριο και δαιμονισμένο αλκαλαγμό.

Μαυρισμένοι από τα υποκαυτά, κουρελιαστές, με τα όπλα αλματωμένα οι πολεμιστά όρμησαν άκάθεκτοι μ’ έναν σκοπό, τη νίκη, αυτή όμως άδιέφορη δεν εύνοούσεν ούτε το ένα ούτε το άλλο στρατόπεδο.

“Αργίσε να τραβούζε. “Η νύχτα άπλωνόταν επάνω στο τραγικό πεδίο της μάχης συναδελφώνοντας μέσα στο σκοτεινό της πέλο έχθρους και φίλους.

“Ο ναύαρχος Τρόμπ, περιστοιχίζόμενος από τους ήσασπιστάς του, συνεσκέπτετο, με το άνωτέρω αείωματικούς του “Ολλανδικού στόλου.

—“Η νίκη έλεγε ό γενναίος ναυτικός μοφ φαίνεται δύσκολη, άν δεν μας στελέων και όλα καράδια. Οι “Εγγλέσιοι πολεμούν με θάρρος και δεν πρέπει να σάς κρύψω πως μπορεί και να ήττηθώμεν. Πάντως, κύριοι, έγώ δεν είμαι διατεθειμένος να ύποχωρήσω. “Η άν ήλκισω ή θα πεθάνω. Θα ήμουν δε εόνηχες άν ό θάνατός μου μπορούσε να μάς χαρίσθι τη νίκη.

Τα λόγια αυτά ό ναύαρχος τα έλεγε με άπλότητα και ψυχραιμία. Κύτταξε πάλι το χάρτη, που ήταν άπλωμένο στο τραπέζι, έκανε τις τελευταίες του συστάσεις, σηκώθηκε κι’ έδωσε το σημείο της άποχώρησης. Το συμβούλιο είχε τελειώσει.

“Ο Μάρτυς Χαρτεπόρτον Τρόμπ πρέπει να ναιμψισθήσεται να θεωρηθί ένας από τους ήρωας της “Ολλανδίας.

“Από ήλικίας ένέα έτών μπήκε στο ναυική Μόλις ένδθακ έτών συνέληφθη από πειρατές που είχαν σκοτώσει τον πατέρα του και έμεινε αχμάλωτος τους έπi τρία χρόνια. Σαν έλευθερώθηκε, εξακολούθησε τη ναυτική καριέρα. Είκοσι πέντε χρόνων τον έλευσε ό απολόοιχα ό εκκοσμοικτώ κυβερνήτη φρεγάδας.

Το 1637 ήταν όπωναύαρχος και το 1639 καταστράωνει τους “Ισπανούς στη ναυμαχία των Ντόν. Κατά τον πόλεμο έναντίον της “Αγγλίας έχασε δύο από τα καράδια του και το Γενικό Συμβούλιο του τόπου του δουσαρεστημένο άπ’ αυτή την άπώλεια, του άφαιρεί την άρχηγία του στόλου.

Λίγο άργότερα όμως άνειλήθη στην ύπηρεσία και άναγκάσει τον άγγλικό στόλο να κροφθί στον Τάμεσι (1652). Πιό ύστερα έπύσθη ασκήσει τους ναύαρχους Μπλάκ και Ρίτσαρντ Ντίνην στο Πόρτλανδ και Νιούπορτ.

Αυτή ήταν με λίγα λόγια ή σταδιοδρομία του ναύαρχου Τρόμπ, εις την ναυμαχία της 8 Αυγούστου 1653 που περιγράφωμε παραπάνω.

Τι να ήσαν άραγε; “Αγγλικά ή “Ολλανδικά;

Με πραγματικήν άνημπονησά παρακολουθούσε τα πλοία που άρχιζαν τώρα να διαγράφονται καθωρύτερα.

“Ενα έπιφώνημα χαράς έξεφυγε άπ’ τα χείλη του. “Επάνω στο κατάρτι της μεγαλύτερης φρεγάδας διέκρινε τα “Ολλανδικά χρώματα.

“Ω! τώρα δεν φοβόταν πιά! “Η νίκη θα ήταν δική του.

Την άλλη μέρα ό “Ολλανδικός στόλος με μανία έπετέθη κατά του έχθρου. “Απ’ τις πρώτες στιγμές έφάνηκε ή ύπεροχή του. “Επειτα από λίγες ώρες στα μουντά νερά της θάλασσας έπέπλεαν τα συντρίμματα των περισσότερων άγγλικών πλοίων.

Δεν ύπηρε πιά άμφιβολία γιά την έκδοσι της ναυμαχίας.

“Ο Τρόμπ είχε χαρά ήταν έτοιμος να δώση το σημείο της καταδίωξης του έχθρου, όταν έσφα από ένα μικρό όρικο μία κανονιά ρίχτηκε κατά της ναυαρχίδος.

Τό έλλημα σφυρίζοντας έπεσε στη γέφυρα του κυβερνήτη, άναποδογυρίζοντας τους πάντας και τα πάντα.

“Ο Τρόμπ, θανάσιμα πληγωμένος, κοιτόταν χάμω.

Με μίαν άπεγνωσμένη προσπάθεια, έσφύθηκε ώ, την άκρη της γέφυρας άρνούμενος τη βοήθεια των άξιωματικών που άνήσυχι ήθελαν να τον μεταφέρουν στο διαμέρισμά του.

—“Οχι! όχι! έλεπε, δεικνώντας τα ύπολειμμα του άγγλικού στόλου που έτρέποντο εις φυγήν, πρώτα αυτούς.

Με δυσκολία έδωσε το σημείο της καταδίωξης.

Σε λίγο έμπρη από το θολωμένο θέλωμα του, τα καράδια του με όλα τα πανιά άνοιχτά, κυλούσαν περήφανα επάνω στ’ άφρισμένα κύματα.

Τώρα πιά μπορούσε να πεθάνη. Είχε τηρήσει την υπόσχεσί του. “Ηταν νικητής.

Και ενώ οι σκιές του θανάτου άρχιζαν να άπλώνονται στην άρρενική του φυσιογνωμία, άκούσε, σαν μέσα σ’ ένα όνειρο, τις ζητωκραυγές των πληρωμάτων των άλλων πλοίων του, που γιόρταζαν τη νίκη, μη έροντας πως ό άρχηγός τους ξεψύχουσε. Την ίδια εκείνη στιγμή.

9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1774 : Διορίσμος του “Αλεξάνδρου “Υψηλάντου, Μεγάλου Διερμηνέα του “Οθωμανικού Κράτους.

“Ο Β. Βαλτινός στην εισαγωγή της μεταφράσεως του περιόριστου έργου του Μ. Φ. Ζαλλώνη γιά τους Θανασιώτες λέει και τα έξης:

“Θανασιώτες, είναι όμως τίς ανθρώπων ελληνικήν μέν ένότητα λέγεται την καταγωγήν, όχι δέ και την καρδίαν.

Είνε άναμφισήτητο πως ό Βαλτινός είνε ύπερβολικός, παρασυρμένος άσφαλώς από το αντιφαναριστικό πνεύμα που έβασίλευε στην “Ελλάδα (το βιβλίο έξεδόθη το 1855) γιαντί διαφορετικά δεν έξηγειείται το φοβερό μίσος που έχει έναντίον τους.

Σε κάθε φράσι του περίφημου αυτού λιβέλλου που παίζει ρόλο εισαγωγής, επιτίθεται δριμύτητα και με φαντασμο έναντίον των Φαναριωτών μέχρι του σημείου να τους καταγγείλη ως άποκηνιάς της δολοφονίας του “Ιω. Καποδίστρια.

“Ασχετα όμως μ’ αυτά, που γράφει ό Βαλτινός —ύπηρεσαν και άλλοι συνεργάτες, όπως ό Α. Γούδας, ό Κοραής, ό Πρόξες “Ω. σταν κλπ., που μίλησαν έπαινετικά γι’ αυτούς— άν συναντούσε Φανασιώτες οι όποιοι έκτύπαζαν περισσότερο το συμφέρον τους από την “Ελλάδα, έρίσκουμε και άλλους που θεωρούσαν γιά το έθος.

“Ανέμεσα στους τελευταίους αυτούς πρέπει να κατατάξωμε, στην πρώτη γραμμή, τους “Υψηλάντες.

“Ο “Αλέξανδρος “Υψηλάντης, γιά τον άποίν θα μιλήσωμε σήμερα, παππούς του άρχηγού των Φιλικών, γεννήθηκε στο Βυζάντιο και μορφώθηκε λαμπρά. “Έφερε, όπως λέμε, στην έντέλειαν, την “Ελληνικήν, Γαλλικήν, Ιταλικήν, Τουρκικήν, “Αραβικήν και Παρισινήν γλώσσα.

Λεπτός στούς τρόπους, εύθιτος, έγκυκλοπαιδικάτος, διαρίσθηκε, όπως είπαμε, στις 9 Αυγούστου 1774 Μέγας Διερμηνεύς της “Υψηλής Πύλης.

“Αν και στο αξίωμα αυτό έμεινε μόνο 35 μέρες, προσέφερε όμως στον “Ελληνισμό σπουδαιότατες υπηρεσίες.

“Ο Σουλτάνος “Αβδούλ Μετζίτ έξω φρενών γιά την επανάστασι που είχε έκραγη στην “Ελλάδα τη ύποκηνίση της Ρωσίας, διέταξε τη γενική σφαγή των “Ελλήνων.

Τότε ό “Υψηλάντης, όπως λέμε, με τη βοήθεια του Μεγάλου Βεζύρη ό όποιος είχε κάποτε εύεργετηθί από ένα “Ελληνα και που γι’ αυτόν άκριβώς το λόγο διατηρούσε μικρή εύνομοσύνη στους ύποθετικούς του εύεργέτου του, κατόρθωσε να άνακαλέσθι την φοβερή αυτή διαταγή και έτσι έσωσε άπειρα κεφάλια από τα χείρα του δημίου.

Μόλις διορίστηκε ήγεμών της Βλαχίας, ή πρώτη του φροντίς ήταν να προκαλέσθι άυτόκρατορικό διάταγμα διά του όποιου άναγνωρίζονταν η παλιά προνόμια της άρχαίας αυτής ήγεμονίας.

Σαν έφτασε στο Βουκουρέστι όπου του έγινε ή συνθησμένη πλάσια ύποδοχή, έπέδωθε με ήλιο στην άναδιόργανάσι της μεγάλη αυτή έπαρχιας της “Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Τότε όμως μερικοί “Ελληνες άξιωματικοί έν συνεννόησι με τους δύο γιουούς του “Υψηλάντη, τον Κωνσταντίνο και τον Δημήτριο, έβλησαν να άναπατάσουν τη σημαία της “Επανάστασεως, με την έλπιδα πως θα τους βοηθούσε ή Ρωσία. Σαν όμως οι ένέργειες αυτές μαθεύτηκαν στην Κωνσταντινούπολι, οι μέν υιοι του “Αλεξάνδρου ύποκρέωθηκαν να δραπέτευσουν, ό δέ “Ηγεμών, προσέλεποντας τις συνέπειες έπέδωκε στην “Υψηλή Πύλη την παραίτησί του από το θρόνο της Βλαχίας, προσπαθώντας ταυτοχρόνως να δικαιολογήσθι την άπόδρασι των δύο παιδιών του. Κάθε όμως δικαιολογία θα ήταν μάταια, άν δεν επενέβαινε ύπερ αυτού ό Μέγας Βεζύρης “Ιζέτ “Αχμέτ Πασάς.

Κατά το 1785 ο Αυτοκράτορας της Αυστρίας “Ιωσήφ ό Β’ και ή πολυμήκης Αυτοκρατορία της Ρωσίας Αικατερίνη ή Β’, συμφώνησαν κρυφά την διάλυσι του τουρκικού κράτους.

Μόλις ό “Αλεξάνδρος έμαθε τα άποφασισθέντα, υπέβαλε στον Αυτοκράτορα της Γερμανίας ένα σχέδιο περί της “Ελληνικής άνεξαρτησίας που έυνε άμέσως δεκτόν.

“Εν τώ μεταξύ όμως κηρύχθηκε από τους Τούρκους ό πόλεμος έναντίον των Ρώσων και κατεσχέθη ή άλληλογραφία του Αυτοκράτορος “Ιωσήφ με τον “Υψηλάντη. “Επειτα άπ’ αυτό ό “Αλεξάνδρος άναγκάστηκε να παραδωθί στον πρίγκιπα του Κοσούργου.

Το 1796, διορίστηκε γιά δεύτερη φορά από τον Σουλτάνο Σελίμ ήγεμών της Βλαχίας. Δύο χρόνια όμως άργότερα άναγκάστηκε να παραίτηθι γιαντί, λόγω της κυριαρχικής άναμίξεως της Ρωσίας στα έγχώρια, ή ήγεμονία δεν είχε πιά την παλιά λαμπρότητά της.

Από τότε ζούσε στην Κωνσταντινούπολι, τιμώμενος από όλους, ίδιως δέ από τους έένους προσδουλτάς.

“Ηταν γραφτό όμως να μην περάσθι ήσυχά τα γέρατά του.

“Όταν μετά την κήρυξι του Ρωσικού πολέμου ό Σουλτάνος θώρησε το γιού του Κωνσταντίνο που τον διαδέχτηκε στην ήγεμονία, ως άντάστη, άρχισαν τα βάσανα του σεβάσιμου γέροντος.

“Επειτα από λίγες μέρες συνέληφθη και κλειστική στις φυλακές, όπου ύπόστη φορτικά μαρτύρια, με πραγματικά χριστιανική καρτερία μονάχα δέ όταν θέλησαν να ταν μοστινίσουν, άφρήθηκε να ύποδληθί σ’ αυτή την κατέπνοσι λέγοντας:

—Σεβάσμητε έναν άνθρωπο που ό Σουλτάνος έτίμησε με τούτο.

“Υστερα από λίγο το κεφάλι του μεγάλου αυτού πατριώτη έπεσε και ή περιουσία του από 5.000.000 γρούσια έδημευετο ύπερ του Αποκοσμοτικού Τάμεως.

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΩΤΕΣ ΑΘΑΝΑΤΩΝ

ΗΧΩ ΚΑΙ ΠΑΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΑΤΗ παρθέ-
νος Ήχω έξουσε μό-
νη, μέσα στο άπομα-
κρυσμένο από τον κόσμο
άντρο της, άποφεύγοντας
θεούς και ανθρώπους.

Θυγατέρα του 'Αέρος
και της Γης, ή Ήχω άνα-
τράφηκε και μεγάλωσε ά-
πό τις Μοῦσες. Αὐτὲς τῆς
δίδαξαν τὸ τραγούδι, τὸν
αὐλὸ καὶ τὴν σύριγγα κι'
αὐτὲς τὴν συνεβούλευσαν
ν' άποφεύγει κάθε έπαφή
καὶ σχέση με τοὺς ἀνθρώ-
πους, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεούς.

— 'Οποῖος σὲ γνωρίσει,
θὰ σ' αγαπήσει τόσο πολὺ,
γιατὶ εἶσαι πολὺ ὠραία,
τῆς ἔλεγαν, ὥστε νὰ γίνῃ
αἰτία τῆς δυστυχίας σου.

— 'Η σεμνὴ καὶ ἀπειρὴ ἀπὸ
τὴν κακία τοῦ κόσμου Ή-
χω δὲν εἶχε κανέναν λόγο
νὰ μὴν άκούσει τὴς σοφῆς
συστάσεις τῶν Νυμφῶν.

Καὶ ζοῦσε στὸ πλάι τους
μόνη καὶ τρισευτυχισμένη,
διασκεδάζοντας τὴν ἀνία
τῆς καὶ καταστέλλοντας
τοὺς πόθους τῆς με τὴν ὑ-
πέροχη μουσικὴ τοῦ αὐλοῦ
τῆς.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΑ-
ΓΟΠΟΔΗ ΘΕΟ!

— 'Ενα θερμὸ ἀνοιξιάτικο
πρωῖνό, ἡ Ήχω άπομακρύν-
θηκε κάπως περισσότερο
ἀπὸ τὸ σπήλαιό τῆς. 'Εκα-
νε πολλὴ ζέστη καὶ ἡ ὠ-
ραία παρθένος θέλησε νὰ
πάρῃ ἕνα λουτρὸ μέσα στὰ
δροσερά νερά ἑνὸς μικροῦ
ποταμοῦ.

— 'Επέταξε δίχως δισταγμὸ
τὰ πέπλα ποὺ ἐκάλυπταν τὸ
ὑπέροχο σῶμα τῆς καὶ ἀ-
νάλαφρῃ ἐπήδησε μέσα στὰ
ζωογόνα νερά τοῦ ποτα-
μοῦ.

— 'Αλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ
ἀπολαύσῃ τὴν δροσιὰ τοῦ
γλυκοῦ νεροῦ, ποὺ κυλοῦσε
με παφλασιμούς, γιατί τὴν
ἴδια σχεδὸν στιγμὴ άκου-

σε κοντά τῆς ἕνα ἡχηρὸ γέ-
λιο:

— Χά, χά, χά! Δὲν τὸ πε-
ρίμενα ποτὲ σ' ἀπάντητα
αὐτὰ μέρη νὰ ἀνταμῶσω
τὴν ὑπέρκαιλη θυγατέρα
τοῦ 'Αέρος καὶ τῆς Γῆς...
Καὶ μάλιστα μ' ὅλη αὐτὴ
τὴν ασύγκριτη μεγαλοπρέ-
πεια τῆς γυναιότητός τῆς...

— "Ω! ἄφησε μιὰ τρομα-
γμένη κραυγὴ ἡ παρθένα.
'Ο Πάν! 'Ο ξεμυαλιστὴς
τῶν γυναικῶν τῆς χώρας!
Καὶ ἔσπευσε μ' ὅλη τὴν
ταχύτητα τῶν μικρῶν χαρι-
τωμένων ποδιῶν τῆς πρὸς
τὴν ὄχθη γιὰ νὰ καλύψῃ με-
τὸς πέπλους τῆς τὴν γυ-
μνότητά τῆς.

— 'Αλλὰ ὁ Πάν, ὁ τραγο-

άποθοῦσε, ἀλλὰ καὶ τὸν
κρατοῦσε συγχρόνως κοντά
τῆς...

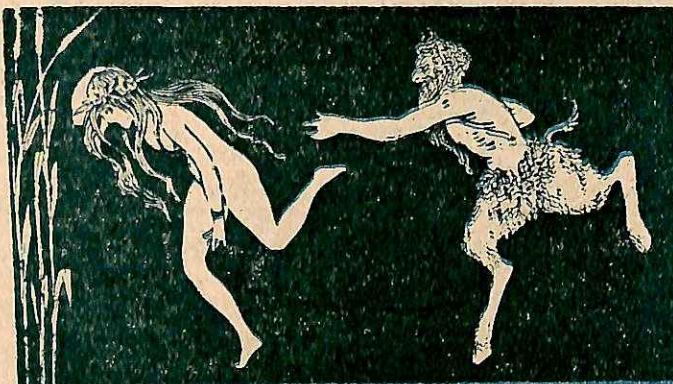
— Τέλος κατῴρθωσε νὰ ξε-
γλυστρήσῃ καὶ νὰ τοῦ ξε-
φύγῃ.

— 'Ηχώ, θὰ σὲ ξαναβῶ
στὸ ἴδιο αὐτὸ μέρος αὐριο,
τὴν ἴδια ὥρα... Θὰ σὲ πε-
ριμένω τρέμοντας ἀπὸ ἀ-
γάπη καὶ πόθο.

— 'Οχι! τοῦ ἐφώναζε ἐ-
κείνη, καθὼς άπομακρυνό-
νотαν.

— 'Ηχώ! Στους θεοὺς
δὲν φέρνουν ἀντίστασι οἱ
θηνητοί, ἐπέμενε ὁ Πάν.

— Δὲν εἶσαι θεὸς ἐσύ,
μά', τράγος! τοῦ ἐφώναζε
με ἡχηρὰ γέλια ἡ Ήχω, ἐ-
νὼ χανόταν μέσα σ' ἕνα πυ-

'Ο Πάν κυνηγοῦσε με μανία τὴν τρομοκρατημένη Ήχω
πόδης, ταχύτερος ἀπ' αὐ-
τὴν, τὴν ἐπρόλαβε, ἐπέταξε
τοὺς πέπλους τῆς μέσα στὰ
νερά καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ
μέρος τῆς φωνάζοντάς τῆς
με μανία:

— Κάνεις τὸ μεγαλύτερο
ἀμάρτημα τῆς γῆς καλύ-
πτοντας ἀπ' τὰ μάτια θεῶν
καὶ ἀνθρώπων τὴν ὀπτα-
σία τοῦ καλλίγραμμου κορ-
μοῦ σου.

— 'Η Ήχω ἄρχισε νὰ τρέ-
χῃ μ' ὅλη τὴν δύναμι τῶ-
ρα. Καὶ ὁ Πάν τὴν άκο-
λούθησε κατὰ πόδας.

Ο ΠΑΝ ΚΥΝΗΓΕΙ ΤΗΝ ΗΧΩ

— 'Ομως ὁ Πάν, τὴν ἐπρό-
φθοσε. Καὶ φυλακίζοντάς
τὴν μέσα στὴν δασυτρικὴ
ἀγκυλιά του, ποὺ ἔπρεπε ν'
ἀνήκῃ μᾶλλον σὲ ταπεινὸ
τετράποδο, παρὰ σὲ θεόν.

— Τῆς ἐσφράγισε τὰ χεῖλη με
πύρινα φιλιά...

— 'Η παρθένα σπαρταροῦσε
μέσα στὰ δυνατὰ χέρια
του, 'Ο περίεργος αὐτὸς
θεὸς τῶν ποιμένων τῆς προ-
καλοῦσε ἕνα ἀνάμικτο αἰ-
σθημα άποστρόφῆς καὶ ἐ-
ρωτικῆς συμπάθειας. Προ-
σπαθοῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀ-
πὸ τὸ ἀγκάλιάσμα του,
ἀλλὰ καὶ δὲν ἔφραγε... Τὸν

ΑΝΩΦΕΛΟ ΠΑΝΤΕΒΟΥ!

Τὴν ἴδια ὥρα, στὸν ἴδιο
τόπο, τὴν ἄλλῃ μέρα ὁ
Πάν, φλεγόμενος ἀπὸ τὸ
ζωηρὸ αἶσθημα ποὺ τοῦ
εἶχε ἀνάψει ἡ χθεσινὴ συ-
ναντησίς του με τὴν Ήχω,
περίμενε...

Περίμενε ὅμως μάταια...
Καὶ ὅταν τὸ πρωῒνὸ ἐκύλι-
σε ὅλο, ὅταν ὁ ἥλιος ἔφθα-
σε στὴν κορυφὴ τοῦ οὐρα-
νοῦ καὶ μεσημέριασε, ἕνας
αὐλὸς ἀκούσθηκε, πέρα,
μακριὰ, ψηλὰ ἀπ' τὰ θου-
νὰ καὶ πίσω ἀπ' τὰ δάση.

— 'Ηταν ἡ Ήχω, ποὺ τὸν
εἰρωνευόταν!

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ Ε-
ΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ ΘΕΟΥ

— 'Ο Πάν ἐξωργίσθηκε.
Τέτοια περιφρόνησι ἀπὸ
μιὰ θνητὴ ποτὲ δὲν τὴν
περίμενε. Καὶ τέτοια εἰρω-
νεῖα!...

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν
ἐκδικηθῇ.

Σὰν θεὸς ποὺ ἦταν, ἐξή-
γησε ἀπὸ τὸν Δία νὰ τοῦ
ἀποκαλύψῃ τὸ κρησφύγετο
τῆς ὠραίας παρθένου. Τοῦ
ἐκμυστηρεύθηκε τὸν τρελ-
λὸν ἔρωτά του γιὰ τὴν Ή-

χώ καὶ τὸν ἐκλιπαρήσε.

— 'Ο Ζεὺς λυπήθηκε τὸν
Πάν. Καὶ τοῦ ὑπέδειξε
ποῦ θρῑσκόταν τὸ ἄντρον
τῶν Νυμφῶν, ὅπου ζοῦσε ἡ
ὠραία Ήχω.

— 'Ετσι, ἕνα θράδυ ἀνα-
στρο καὶ σκοτεινὸ, ὁ θει-
κὸς ἐραστὴς ἐγλύστρησε
ἀθόρυβα ὡς τὴν κλίνη τῆς
πάγκαλης παρθένας καὶ ἐ-
πωφελοῦμενος τοῦ θαθειοῦ
ὑπνου τῆς, ἀπῆλαυσε τὰ
θέλητρά τῆς...

— 'Όταν τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ
πρωῒ ξύπνησε ἡ Ήχω καὶ
ἀντελήφθη τὸ πάθημά τῆς,
ἦταν πιά ἀργά!

— 'Απελπισμένη, τρελλὴ ἀπὸ
ἀπόγνωση, ἡ νέα ὀμολόγη-
σε τὴν ἀτυχή ἱστορία τῆς
στὶς Νύμφες.

— 'Αθλία καὶ καταραμέ-
νη, τὴν καταράσθηκαν ἐκεῖ-
νες. Δὲν στάθηκες ἱκανὴ νὰ
διατηρήσῃς τὸ πολυτιμότε-
ρο ἀγαθὸ ποὺ σοῦ χάρισε
ἡ φύσις. 'Ατιμασμένη νὰ
σέρνῃς τὸ κορμὶ σου στὰ
τρίστρατα, καὶ στὶς λαγ-
καδιὲς καὶ ἡσυχία νὰ μὴν
θρίσκη! Γιατὶ μ' αὐτὸ ποὺ
ἔκαμες ἀτίμασες καὶ τὸν
ιερὸ χώρο τοῦ ἀντροῦ μας.

Η ΗΧΩ ΚΑΙ Η... ΗΧΩ!

— 'Η Ήχω, ἀποδιωγμένη ἀ-
πὸ τὴς Νύμφες ἐγκατέλει-
ψε τὸν τόπο ὅπου εἶχε γεν-
νηθῇ, εἶχε μεγαλώσει καὶ
εἶχε γνωρίσει τὴν εὐτυχία.
Περιφρονημένη ἀπ' ὅλους
καὶ ὅλες, σέρνει τὰ δῆμα-
κά τῆς ἀπὸ σπηλιά σὲ σπη-
λιά καὶ ἀπὸ χαράδρα σὲ χα-
ράδρα, μὴ βρίσκοντας
πουθενὰ τὴν ἀνάπαυσι.

Κάθε μέρα φθίρεται καὶ
μαραίνεται καὶ λυνώνει...
Σιγὰ - σιγὰ σθώνει. Τὸ ὄ-
σμά τῆς χάνεται καὶ ἀπο-
μένουν τὰ ὀστά τῆς...

— Πᾶνα, μεγάλε θεὲ καὶ
σκληρὲ ἐκδικητὴ! ἐκλιπα-
ρεῖ ἡ Ήχω. Πάρε μου τὴν
ψυχὴ, πάρε μου τὴν ζωὴ
καὶ τὴν ὑπαρξί μου. Μὰ μὴ
μοῦ πάρῃς τὴ φωνὴ καὶ
τὴν ἀκοή. 'Η εὐτυχία μου
ὡς τώρα ἦταν ἡ μουσικὴ.
Κάνε μου τὴν πρώτη καὶ
τελευταία αὐτὴ χάρι, ποὺ
σοῦ ζητῶ... Μὴ μοῦ πάρ-
ρῃς φωνὴ καὶ ἀκοή!

— 'Ο Πάν λυπήθηκε τὴν Ή-
χώ. 'Η τιμωρία ποὺ τῆς ἐ-
πέβαλε ἦταν πολὺ σκληρὴ
γιὰ νὰ τῆς ἀρνηθῇ καὶ μιὰ
χάρι.

— 'Ετσι, ἀφοῦ παρεκάλεσε
τὴν Γαῖα νὰ περισυλλέξῃ
καὶ νὰ ἐνταφιάσῃ τὰ κόκ-
καλα τῆς Ήχους, ἐχάρισε
στὴν ψυχὴ τῆς τὰ μουσικὰ
δῶρα τῆς μιμητικῆς φωνῆς
καὶ τῆς ἀκοῆς.

— 'Εκτοτε, ἡ Ήχω δὲν ἔχει
μόνημι διαμονή. Περιπλα-
νᾶται ἀπὸ τόπο σὲ τόπο,
ἀλλὰ καὶ θρίσκεται παντοῦ
ὅπου ὑπάρχει ἦχος μουσι-
κῆς, τὸν ὅποιον μιμνῆται...

ΕΝΑΚΡΕΙΟΣ

Ἀφρικανικὸν ἔρως
ΑΝΡΙ ΚΙΣΤΕΜΕΚΕΡΣ

Αὐτοτελὲς δραματικὴ νουβέλλα

Μιὰ ἐπικίνδυνη άποστολή

Η ΤΑΝ οἱ πρώτες μέρες τῆς ἀνοίξεως. 'Ενας γαλλικὸς στο-
λίσκος, ποὺ ἀνῆκε στὴν ἐλαφρὰ μοῖρα τοῦ Μαρόκου διέσχι-
ζε τὰ γαλανά νερά τοῦ Μογκαντόρ, με κυβερνήτη τὸν
πλοίαρχο Λινιέρ.

— 'Υπῆρχαν θετικὲς πληροφορίες, ὅτι πολυάριθμες ληστρικὲς
συμμορίες ἀράδων πολεμιστῶν, εἶχαν κατέβει ἀπὸ τὰ ὄρη-
δια, γιὰ νὰ κόψουν τὸ δρόμο στὸ μεγάλο καραβάνι ποὺ ἐφθανε
ἀπὸ τὰ Νότια. 'Ο στολίσκος εἶχε τὴν ἐντολὴ νὰ προλάβῃ τὴν
σφαγὴ τῶν φιλικῶν φυλῶν, βομβαρδίζοντας τὶς κατασηνωσεις
τῶν ἐπαναστατῶν, προτοῦ οἱ ἀνιχνευταὶ τοῦ καραβανιοῦ πέσουν
στὴν ἐνέδρα τῶν ληστῶν.

— 'Αλλὰ οἱ νομάδες, ποὺ ἦσαν κρυμμένοι πίσω ἀπ' τὴν προεξο-
χὴ τοῦ λόφου, δὲν ἦσαν δυνατόν νὰ προσβληθοῦν με βολὴ ἀπ'
εὐθείας καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος οἱ ὀβίδες νὰ χάσουν τὸ στόχο
τους καὶ νὰ χτυπήσουν τὸ καραβάνι τῶν πιστῶν ἀραβικῶν
φυλῶν.

Μιὰ ἀναγνώρισις ἦταν ἐπιβεβλημένη.
Κάποιοι ἀξιωματικὸς προσφέρθηκε νὰ τὴν κάμῃ μόνος. 'Ο
ἀξιωματικὸς αὐτὸς ἦταν ὁ ὑποπλοίαρχος Ζὲ Καντιέρ.

Εἶχε γεννηθῇ στὸ 'Αλγέρι ἀπὸ
γονεῖς ἀποίκους, καὶ ἤξερε περὶ-
φημα τὴ γλώσσα καὶ τὰ μουσουλ-
μανικὰ ἔθιμα.

— Στὸ διάδημά του αὐτὸ τὸν ὠδη-
γοῦσε κι' ἕνας ἄλλος μυστικὸς λό-
γος: 'Ο σκοπὸς του ἦταν ν' ἀντι-
καταστήσῃ κάποιον νεαρὸ σημαιο-
φόρο, τὸν 'Αρνὼ ντε Σαῖν-Γκυῖλ,
γιὰ τὸν ὅποιον ἔτρεφε μιὰν ἀδελ-
φικὴ ἀγάτῃ, καὶ στὸν ὅποιον ὑπῆρ-
χε πιθανότης νὰ ἀνατεθῇ ἡ ριφο-
κίνδυνη ἀποστολή, ἐπειδὴ ἦταν
ἀρχηγὸς τοῦ ἀποβατικῶ ἀγῆματος.

— 'Ο ὑποπλοίαρχος Καντιέρ, μεταμ-
φιέσθηκε σὲ ἰθαγενὴ σείχη, ἐγίνε
τελείως ἀνυπόριστος καὶ ἀποδιβά-
σθηκε στὴν ἀκτὴ, μέσα στὴ σκοτει-
νὴ νύχτα, με μιὰ δάγκα, ἡ ὁποία
ἐπρόκειτο τὴν ἐπομένη νύχτα νὰ
ξανάρθῃ νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ τὸν
μεταφέρει στὸ πλοῖο.

Τὸ δάγκωμα
τῆς Λεφαῶ

Κ ΑΤΑ τὴν αὐγὴ ἡ Τζεϊνέμπ,
μιὰ αἰχμάλωτῃ τῆς φυλῆς τῶν
Τζεράτ-Χαμά, ποὺ ἦταν ἡ φο-
δερώτερη ἀπὸ τὶς ληστρικὲς ὀρδὲς,
διέσχισε τὸ κοιμισμένο στρατόπε-
δο, γιὰ νὰ πάρῃ στὴν πηγὴ μαζί με
τὴν ἀδελφὴ τῆς Φατιμά.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ
γεμίσῃ τὴ στάμνα τῆς, παρετήρησε
μέσα στὸ ψηλὸ χορτάρι ἕνα σῶμα
ξαπλωμένο. Ἀπὸ τὴν κλεμπία ποὺ
φοροῦσε ἔμοιαζε με μαροκινὸ κα-
βαλλάρη εὐγενικῆς καταγωγῆς.

— 'Ασφαλῶς θὰ ἦταν κανένας τραυ-
ματισμένος ἢ ἀρρωστος καὶ θὰ προ-
σπάθῃ νὰ συρθῇ ὡς τὴν πηγὴ γιὰ
νὰ καταπραῖνῃ τὸν πυρετὸ του,
ἀλλὰ προτοῦ φτάσῃ στὸ νερὸ θὰ εἶ-
χε γάστῃ τὶς αἰσθήσεις του.

— 'Η Τζεϊνέμπ ἐκύτταξε μιὰ στιγ-
μὴ τὸ ὠραῖο πρόσωπό του με τὰ
λεπτὰ χαρακτηριστικά καὶ θυμή-
θηκε μιὰ προφητεία ποὺ τῆς εἶχε
κάμει κάποια μάγισσα τῶν Τζεράτ
Χαμά:

— 'Θ' αγαπήσεις κάποιον ἐμίρη. 'Ο
ἐμίρης θὰ σὲ κάμῃ γυναῖκα του καὶ
θὰ τὸν βοηθήσῃς νὰ ἐκδικηθῇ τὴν
γενιά σου, ἐναντίον τῶν ἀπίστων.

— 'Η προφητεία αὐτὴ ἐγίνε ἀφορμὴ
νὰ περιβάλλῃ τὴν Τζεϊνέμπ με δει-
σιδαίμονα σεβασμὸν τόσοσιν ὁ ἀρχη-
γὸς τῶν Τζεράτ - Χαμά, ὁ ἄγγιος
καὶ σκληρὸς καὶντ, ὁ Ταϊέμπ - ἔλ -
ζανι, ὅσο καὶ ὀδύνηρη ἡ φυλὴ του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἡ Τζεϊνέμπ ἀντελήφθη κάποιον σύρσιμο μέ-
σα στὰ χόρτα, ποὺ τῆς ἦταν πολὺ γνωστό. Χωρὶς νὰ χάσῃ
καιρὸ, με μιὰν ἀστραπαῖα κίνησι, ἐπρόσβηξε ἕνα ἀπὸ τὰ μαχαί-
ρια ποὺ εἶχε ζωσμένα στὴ ζώνη τῆς, καὶ τὸ τίναξε με τὴν ἁ-
λάθευτῃ ἐπιτηδεύτητά τῆς. 'Ενα ἔρπετό, ποὺ παραινοῦσε μέσα
στὰ χόρτα, καρφώθηκε στὸ ἔδαφος.

Τὴν κατὰλαβε τὴν περιπέτεια τοῦ καβαλλάρη κι' ἔσκηψε
ἀμέσως ἀπὸ πάνω του. Ἐγνώριζε ὅτι τὸ φοβερὸ ἔρπετό, ἡ κε-
ρασφόρος ἐχίδνα, ἡ λ ε φ α ὡς τὴν ἔλεγαν ἀραβικά, ἐ-
πιτίθεται συνήθως στὸ πρόσωπο καὶ στὰ γυναιὰ χεῖρα. Τὸ πρό-
σωπό του ἦταν ἄθικτο, ἀλλὰ στὸν ἀριστερὸ καρπὸ φαινόταν
ἕνα μικροσκοπικὸ πρόσφατο δάγκωμα...

— 'Η Τζεϊνέμπ ἔσκησε με τὸ ἄλλο στήθεό τῆς τὴν πληγὴ, τὴν
ἀνοίξε, προσήρμωσε τὰ χεῖλη τῆς καὶ ἄρχισε νὰ ρουφᾷ τὸ αἷμα
ποὺ ἔτρεχε. Ἐπειτα, με κατὰ χόρτα ποὺ ἐδιάλεξε γύρω τῆς,
ἔκαμε ἕναν ἐπίδεσμο στὸ χεῖρ τοῦ σείχη.

— 'Ο ἀσπρωτός ποὺ τὸν εἶχε δαγκώσει ἡ ἐχίδνα, ἄνοιξε τὰ
μάτια, τὴν ἐκύτταξε καὶ τότε ἡ Τζεϊνέμπ ταράχθηκε γιατί εἶχε
σηκώσει τὸν φερετζέ τῆς μπροστὰ σ' ἕναν ξένο.

τη φυλή της και έγινε ο φονιάς της αδελφής της.
Να ήταν άρα γε αλήθεια αυτά που της έγραφε ο μυστηριώδης άγνωστος; Να ήταν τάχα αλήθεια ότι τη μοιραία εκείνη μέρα κάποιος από τους ναύτες του άποβατικού αγγράματος, ή και αυτός ο ίδιος ο Ζάκ Καντιέρ, σκότωσε με το πιστόλι του το μόνο πλάσμα που της είχε απομείνει στον κόσμο αυτόν, και που το λάτρευε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της;

Ο Ζάκ φωνάζει της μικρούλας Φατίμας: «Ο Ζάκ που αγαπούσε σαν είδαλο μ' όλη τη μυστικοπάθεια και τη δύναμη της άραδικής ψυχής της, που ήταν φλογερή σαν τον άφρικανικό ήλιο, έγινε άφορητο να χάσει την αγαπημένη της αδελφούλα;

Τους χώριζε τώρα η φωνή του αίματος!... Και όμως ο άνθρωπος αυτός μπροστά σ' όλο τον κόσμο είχε την σκληρότητα να την αποκαλέσει «άραβωνιστική» του». Τι ειρωνεία! Να ήταν τάχα ή άνεξεργασμένη δουλειά του «Αλλάχ, που την ώδηγησε κοντά του για να μπορεί έτσι να χτυπήσει και να τιμωρήσει εκ του ασφαλούς τον θανάσιμο έχθρό της, τον άνθρωπο που αγαπούσε σαν πλάσμα θεϊκό; Ο πόνος που ένοιωσε ή Τζεϊνέμπ στη σκέψη αυτή, έκανε την καρδιά της ένα αιματόφυρτο κουρσέλι!... Πώς θα τολμούσε να θυβίση το φονικό λεπίδι στα στήθη εκείνου που της έδειχνε τόση αγάπη, τόση λατρεία; Πώς θα είχε τό θάρρος να σκοτώσει τον έρωτά της; τον ίδιο;

Σ' ένα καπηλειό του λιμανιού...

ΣΤΟ Γκερέν, σ' ένα κοντινό προάστιο της Τουλώνος και σε κάποια φτωχική συνοικία, είναι καιρός τώρα που κατοικούν σε μια θραυρή καλιθα δυο άνθρωποι. Ένας άνδρας κι' ένα κοριτσάκι. Ο ένας ήταν ο Ταϊέμπ, ο παλιός Καϊντ των Τζεράτ - Χαμά, που ή φυλή του τον είχε κηρύξει έγκλημα από το άξιώμα του, και ο οποίος πέρασε τη θάλασσα για να σβήσει τη δίψα της εκδικήσεώς του στο αίμα του ανθρώπου που τον κατέστρεψε, και του έλειψε τη γυναίκα που προώριζε να γίνει ή εύνοια της σκιά του χαρμιού του. Και το κοριτσάκι ήταν ή Φατίμα που διά της διας είχε φέρει μαζί του.

Κάθε βράδυ, όταν νύχτωνε, ο Ταϊέμπ ώδηγούσε τη Φατίμα σ' ένα καπηλειό του λιμανιού που έσύχναζαν οι περαστικοί ναυτες των καραβιών και οι ναύτες των πολεμικών όσο ο στόλος ναυλοχούσε στο λιμάνι.

Εκεί την ανέβαινε έπάνω σ' ένα τραπέζι και την ανάγκαζε να χορέψει άσμενους άραβικούς χορούς, ενώ εκείνος με κάποιο όργανο, ένα είδος λύρας, κρατούσε το ρυθμό και οι θαμώνες του καπηλειού χτυπούσαν ρυθμικά τα πόδια και τα χέρια τους και τα ποτήρια του κρασιού δγάζοντας άναρθρες μεθυσμένες κραυγές. Όταν τελειωνε ο χορός ο Ταϊέμπ έπαιρνε βόλτα τα τραπέζια και μάζεψε μέσα στο τουρμπάνι του τα νομίσματα που έριχνε εκεί μέσα το φιλοθέμιον κοινό.

Αν κάποτε ή Φατίμα, είτε γιατί ήταν κουρασμένη, είτε γιατί πεινούσε και δεν είχε τη δύναμη να χορέψει, όση ώρα έπρεπε, ο άγριος Άφρικανός της έδινε μερικώς στα πλευρά με κάποιο μαστίγιο που είχε πάντα κρεμασμένο στο μπράτσο του. Τό παιδί έβγαζε μερικώς πνιχτές κραυγές πόνου κι' εξακολουθούσε το χορό ενώ απ' τα θλιμμένα ματάκια του κυλούσαν σιωπηλά δάκρυα.

★

Ένα βράδυ που ο θάνατος και σκληρός τρόπος του Μαροκινού ληστού, άπέναντι της μικρούλας χορεύτριας είχε ξεπεράσει κάθε όριο, μερικοί ναύτες μεταξύ των οποίων και κάποιοι γενναίοι παλληκάρια, ο Γκόφ, ή όρντινάντα του Ζάκ Καντιέρ, μάρτυρες της απάνθρωπης σπηνης, σπρώχθηκαν έπάνω έξωγαριωμένοι και ήταν έτοιμοι να δώσουν ένα καλό μάθημα στον ξεπεσμένο σείχη. Μεσολάβησε τότε ο κάπελας κι' έτσι την γλύτωσε φτηνά ο Ταϊέμπ. Ο Γκόφ όμως έδηλωσε καθαρά στον καταστηματαρχή, ότι ανέλαμβανε υπό την προστασία του το δυστυχισμένο κοριτσάκι.

Τό φοβερό μυστικό

ΣΤΟΣΟ τον ίδιο εκείνο καιρό ένα άλλο μυστικό δράμα παιζόταν στην ψυχή κάποιου άλλου. Ο νεαρός σημαιοφόρος Άρνώ ντε Σαιν - Γκυίλ, ο άγαπημένος φίλος του Ζάκ, ήταν φύσις άνημπούκη, επαναστατική και άνησυχη. Δεν μπορούσε να συνήθισή στη στρατιωτική ύπηρεσία και πολλές φορές ήρθε σε σύγκρουσι με τον άρχηγό του, τον κυβερνήτη της μοίρας, πλοίαρχο Λινιέρ. Ο Άρνώ είχε σχηματίσει την πεποίθησι ότι ο πλοίαρχος τον είχε πάρει από κακό μάτι, ότι τον κατέτρεχε και άρχισε να σκέπτεται σοβαρά, ότι άλλη λύσι δεν άπόμεινε από την λιποταξία. Είχε όμως και κάποιον άλλο λόγο πολύ πιο σοβαρό: Από την άληθινή εκείνη νύχτα που παρουσιάσθηκε μπροστά στα μάτια του σαν μαγική όπτασι ή έξάλσι όμορφιά της Τζεϊνέμπ, έπάνω στο μαύρο της σ' έλεγχο, ο δυστυχισμένος σημαιοφόρος είχε χάσει την ψυχική του γαλήνη. Τό δράμα εκείνο τον κατέδραμε παντού, ήταν άδύνατο να

την ξεχάσει. Κι' αν ακόμα τό ήθελε, δεν ήταν βολικό. Και ή Τζεϊνέμπ ήταν τώρα πιο ή έπίσημη μνηστή του αδελφικού του φίλου Ζάκ Καντιέρ...

Ποιός όμως μπορεί να πη πως ο έρως δεν είναι ισχυρότερος απ' τη φιλία;

Ο Άρνώ ύφίσταται τό μαρτύριο του Ταντάλου. Είναι ή μνηστή του φίλου του. Και δεν παραλείπει καμιά εύκαιρία να βρίσκεται κοντά της, ν' άναπνέει τον ίδιο άέρα που άναπνέει εκείνη, κι' όταν του μιλή με τό τόσο χαριτωμένα μισογαλλικά της, ο νους του θολώνει, και μια φλόγα κολάσεως πυρπολεί τό στήθη του.

Τά πιο έξωφρενικά σχέδια, οι πιο τολμηρές αποφάσεις στριφογυρίζαν στο μυαλό του: Να ή είναι άποφασισμένος να λιποτακτήσει, να φύγει μακριά, στην Άμερική, στην Αυστραλία, ως και στη Γη του Πυρός, μαζί με την μυστηριώδη, την αινιγματική Ριφανή, την Τζεϊνέμπ...

Και έξαφνα κάποιο μοιραίο περιστατικό ήλθε να ένισχύσει την απόφασί του αυτή.

Μιά μέρα ο κυβερνήτης του «Εκλάιρ», ο πλοίαρχος Λινιέρ, κάλεσε στο ιδιαίτερό του γραφείο τον Άρνώ και του έκανε πικρές παρατηρήσεις για σοβαρά παράλειψι των ύπηρεσιακών του καθήκόντων.

—Σημαιοφόρε Άρνώ ντε Σαιν Γκυίλ, του έλεπε με τον αυστηρότερο τόνο ο πλοίαρχος Λινιέρ, έαν εξακολουθήσει αυτή ή κατάσταση, θα εύρεθώ στη δυσάρεστο θέσι ν' άναφερθώ στο Υπουργείο των Ναυτικών, εκθέτοντας τη διαγωγή σας, και έκεινο άς άποφασίσω... έφ' όσον αί ποινά τόσά όποια δικαιούται να σας επιβάλω μένουν άνευ άποτελέσματος.

Όταν έβγαине από τό γραφείο του κυβερνήτου ήταν ένας άνθρωπος με τό ήθικό του εκμηδενισμένο, σωστό ράκος, ένψ ή σκέψις του ναυαγισμένη, έφθανε να συλλάβη τό πιο παράτολμα σχέδια.

Περνώντας από τό διάδρομο για να φθάσει στο καρέ των άξιοματικών, άκουσε ξαφνικά τους συναδέλφους του, που ήταν συγκεντρωμένοι εκεί, να συζητούν και να αναφέρουν τό όνομά του. Στάθηκε πίσω από την πράσινη βελούδινα πορτίερα ν' άκούσει τό θέμα της συζητήσεώς των. Φανταζόταν ότι οι συνομιλίες τους, είχαν άφορητή την πρόσκλησι του στον κυβερνήτη, και ένοιωσε να σαλεύη τό λογικό του όταν άκουσε κάποιον άξιωματικό να λέη:

—Διάβόλε! Δεν μου φαίνεται παράξενο ότι ο Καντιέρ περιβάλλει με τόση αγάπη τον σημαιοφόρο Άρνώ. Είναι κοινός μυτικός ότι ο ύποπλοίαρχος ήταν κάποτε τρελλά έρωτευμένος με την ώραία μητέρα του σημαιοφόρου, την κ. ντε Σαιν Γκυίλ. Ο Άρνώ ήταν τότε παλληκάρκι. Και μολονότι ο ένοχος έρως τους, δεν διήρκεσε πολύ, ο Ζάκ δεν έπαυσε να αγαπά και να προστατεύη τό παιδί της έρωμένης του...

Ο Άρνώ αισθάνθηκε σαν να τον διάγκωνε ένα φίδι φαρμακερό.

Όρμησε σαν τρελλός στο καρέ των άξιωματικών ζητώντας από τον κακόγλωσσο συνάδελφό του σαρφές έξηγήσεις.

Εκείνος ζήτησε συγγνώμη και δικαιολογήθηκε ότι όσα έλεπε, ήταν κακογλωσσίες του κόσμου, στις όποιες αυτός δεν έδινε την παραμικρή πίστι.

Με την έμβασι και των άλλων άξιωματικών, τό έπεισόδιο έληξε, αλλά στην ψυχή του σημαιοφόρου είχε άνοιξει μια καινούργια άγίατρευτη πληγή. Ένα μίσος άσπονο γεννήθηκε στην καρδιά του: Ο καλύτερός του φίλος, άφου κύλησε στον θούριο την οικογενειακή του τιμή, έπρόκειτο έπειτα από λίγον καιρό να κάνει δική του και τη μοναδική γυναίκα που αγάπησε στη ζωή του... Ο πόθος της εκδικήσεως γιγαντώθηκε μέσα του. Ένοιωσε να ματώνη ή καρδιά του, κι' ένας πόνος βαθύς συνελκόνιζε όλόκληρο τό είναι του.

Στη σκοτεινισμένη σκέψη του τό σχέδιο της λιποταξίας, πήρε την τελική μορφή του με την απόφασί να άπαγάγη την ώραία Τζεϊνέμπ.

Τό πρώτο θήμα

ΚΑΙ ή εύκαιρία δεν άργησε να παρουσιασθή. Η θεία του Καντιέρ, ή όμορφη Άλίνη με την άσπριλά κόμη, έδινε κάποια νικητερική γιορτή στους κήπους του γοητευτικού πάρκου της δίλλας. Στην φαντασμαγορική εκείνη συγκέντρωσι είχε προσκληθή όλος ο άραβικός κόσμος της Τουλώνος. Οι άξιωματικοί του Πολεμικού Ναυτικού με τις κατάλευκες στολές τους έδιναν ένα τόνο χαρούμενης εύθυμίας. Στη μέση του πάρκου ύπηρεχε μια πελώρια μαμαράνι δεξαμενή.

Ολόγυρα σ' αυτήν και σε μικρή άπόστασι, στριφογυρίζαν ρυθμικά τό βενζάρια των χορευτών στους μεθυστικούς ήχους που σκορπούσε μια μικρή όρχήστρα. Τά κορίτσια με τις πολύχρωμες άραγνοφάντες τουαλέττες έγενναν με χάρι στους ώμους των χορευτών, ενώ εκείνοι κάπου - κάπου ψιθύριζαν σιγανά στις ντάμες τους ένα εύγενικό κομπλιμέντο, μια λέξι αλθιματική, μια τρυφερή έκμυστήρευσι, σφιγγοντας απαλά τη

λιγερή τους μέση και τό λευκό γαντοφορεμένο λεπτό χεράκι. Ήταν μια νύχτα μαγική, όνειρεμένη. Ανάμεσα από τό πυκνά φυλλώματα των αινώδιων δένδρων, τό δλόγιομο φεγγάρι που άρμένιζε σιγανά στον διάφανο ουρανό, έριχνε τις άσπριές άκτινες του.

Σε κάποιο ξέφωτο του πάρκου, τό σεληνόφωτο διέγραψε μια στιγμή τη σιλουέττα του σημαιοφόρου Άρνώ που κρατούσε με περιπάθεια τό άγαλματένιο κορμί της άσπρικτης Μαροκινής. Η Τζεϊνέμπ, είχε μάθει σε σχετικούς μικρό χρονικό διάστημα, όλους σχεδόν τους εύρωπαϊκούς χορούς.

Άλλά ή προτίμησίς της ήταν τό ταγκό, που με τις νοχελικές κινήσεις του, ταίριαζε πιότερο με την μυστικοπαθή άφρικανική της ιδιοσυγκρασία.

—Τζεϊνέμπ... κύττα τό φεγγάρι... δεν σου θυμίζει τη βραδυά που γνωρισθήκαμε στην έρημη άκρογιαλιά του Μαρόκου;

—Ναί, με την διαφορά ότι τότε φορούσα την άραβική μου φορεσιά, κι' ήμουν καθάλα στο μαύρο φτεροπόδαρο άτι του Καϊντ Ταϊέμπ, του άρχηγού των ληστών Τζεράτ - Χαμά.

—Μ' όλο που τό εύρωπαϊκό φορέμα σου πγαίνουν τόσο θαυμάσια, δεν μπορούν ποτέ να συγκριθούν με τη χάρι που είχε τό άραβικό σου μπουνοούζι καθώς κυμάτιζε στον άνεμο πάνω στο μαύρο σου άτι... Η εικόνα εκείνη όσα κι' αν ήρωα χρόνια δεν θα σβύσει ποτέ από τό μάτια μου... έλεπε ο Άρνώ και ή φωνή του σιγότερε από κάποια σφοδρή συγκίνησι.

Η Τζεϊνέμπ με τη λεπτή γυναικεία της διαίσθησι, και από προηγούμενες άφορές, είχε σχηματίσει τη γνώμη ότι ο άγαπημένος φίλος του μνηστήρας της ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Έπρεπε με κάθε τρόπο να έμποδίση τον Άρνώ να εκδηλώσει τό αισθημάτά του.

Δυστυχώς τό ταγκό δεν έπρόκειτο να τελειώσει τόσο γρήγορα.

—Κύριε Άρνώ, είμαι τόσο κουρασμένη, που θα σας παρακαλέσω, χωρίς να με παρεξηγήσετε, αν θέλετε να μη τελειώσω με τό χορό.

—Δεν έχω καμιά αντίρρησι, Τζεϊνέμπ, θα μπορούσαμε να καθήσουμε λίγα λεπτά σ' εκείνο τό άδειο καναπεδάκι. Είχα τόσα πολλά να σας πώ!...

—Α! όχι άπόψε!... με περιμένει ο Ζάκ!... Κυττάξτε με πόσο ένδιαφέρον με παρακολουθεί.

Πραγματικά ο Ζάκ, ένψ μιλούσε με εύθυμο τόνο σε κάποια έκλεκτή συντροφιά που καθόταν στο τραπέζάκι του γύριζε κάθε στιγμή τό βλέμμα του προς την διεύθυνσι της μνηστής του.

Όταν έφθασαν κοντά στο τραπέζάκι, ή Τζεϊνέμπ εύχαρίστησε τον καθάλα της κι' έτρεξε να καθήση χαρούμενη στην κενή ψαθωτή πολυθρόνα που ήταν πλάι του.

Εκείνο τό βράδυ ο Άρνώ είχε κάνει τό πρώτο θήμα, και ήλπιζε ότι δεν θ' άργούσε ή στιγμή να κάνει και τό τελευταίο. Η Τζεϊνέμπ, είτε με τη θέλησί της, είτε και χωρίς αυτήν έπρεπε να γίνει δική του. Μπροστά στον σαρκικό του πόθο και στο πάθος της εκδικήσεως ήταν ικανός να φθάσει μέχρις έγκλήματος....

Η έξωτική σουρπρίζ...

Η Άλίνη ντε Ζερμπουάξ, μια Κυριακή βράδυ, λίγον καιρό έπειτα από τό γεγονότα που διηγηθήκαμε παραπάνω, έδινε στις πολυτελέστατες αίθουσες της δίλλας της, μια άραβική γιορτή που ξεπερνούσε σε διάκוסμο και γοητεία τις χίλιες και μια νύχτες.

Οι καλεσμένοι, άνδρες και γυναίκες, όλοι άνεξαίρετως φορούσαν πλουσιώτατα άραβικά κοστούμια όλόμταξας. Η ποικιλία των χρωματισμών μαζί με τον όνειρωδή διάκוסμο των αίθουσών σε στυλ άραβικό, και με την όρχήστρα που έπαιζε παλινός άραβικούς σκοπούς, με την γλ κνύτατη μουσική τους, άποτελούσαν ένα παραμυθένιο σύνολο.

Η θεία του Ζάκ Καντιέρ, που ήταν άλλωστε και μοναδική της κληρονόμος, ήθελε να γιορτάσει τους έπίσημους άραβίους του άνηψιού της μέσα σε περιβάλλον που να συμφωνή με τό έθιμα και τις παραδόσεις της μνηστής του Ζάκ.

Οι καλεσμένοι ήταν τόσο πολλοί και ή μεταμφιεσίς τους τους έκανε σε τέτοιο σημείο άγνώριστους που κάθε τόσο συνέβαιναν χαριτωμένα έπεισόδια μεταξύ γνωρίμων και φίλων που δυσκολεύονταν ν' άναγνωρίσουν ο ένας τον άλλον.

Ανάμεσα στο πλήθος αυτό, κάποιος με φορεσιά σείχη, άγνωστος σε όλους κυκλοφορούσε στις αίθουσες χωρίς να κινή την περιέργεια κανενός. Ούτε και ή Τζεϊνέμπ τον είχε αντιληφθή ως τη στιγμή εκείνη.

Πληροίαν μεσάνυχτα. Οι άτραξιόν και τό νούμερα διαδέχονταν ή μία την άλλη, με τόσο μπρίο και έπιτυχία που οι ένδελώσεις του ένθουςιασμού των καλεσμένων έξσπαγαν κάθε τόσο σε άτέλειστα χειροκροτήματα. Μέσα στο πρόγραμμα της γιορτής ύπήρχε και μια έξωτική σουρπρίζ, που θα γινόταν άκριβώς μεσάνυχτα.

Όταν τό άρχαίο ρολόι του τοίχου χτύπησε δώδεκα, όλος ο κόσμος συνεκτρώθηκε στη μεγάλη αίθουσα του χορού.

Ο Ζάκ προχώρησε με τη θαυμάιη κεντητή λελεμπία του και τό τουρμπάνι στο κεφάλι και στάθηκε ακίνητος άκουμπώντας πάνω σ' ένα ξύλινο ταμπλό.

Μέσα από τό πλήθος των καλεσμένων ξεχώρισε ή Τζεϊνέμπ και προχώρησε στο μέσον της αίθουσής.

Τότε ο άγνωστος σείχης ή στιγμή που περνούσε από κοντά του της έλεπε σιγανά στο άραβικό ιδίωμα του τόπου της:

—Έρθε ή ώρα!... σκέψου τη Φατίμα που την δολοφόνησε άνανδρα ο Χριστιανός!...

Η Τζεϊνέμπ στά λόγια εκείνα αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει όλόκληρο τό σώμα της. Έστρεψε έλαφρά τό κεφάλι προς τό μέρος της φωνής και τό μάτια της αντίκρισαν τό διαπεραστικό βλέμμα του λησταντάρτη Καϊντ Ταϊέμπ.

Η ώραία Μαροκινή δεν έχασε την ψυχραιμία της, σταμάτησε μια στιγμή άναποφάσιστη, γλώμισε έλαφρά κι' έκανε να προχωρήσει όταν ο Ταϊέμπ συνεπήλθωσε:

—Χτύπά τον στην καρδιά!...

Η Τζεϊνέμπ προχώρησε άτάραχη στο μέσον της αίθουσής που σύμφωνα με τη σουρπρίζ έπρεπε να μένη κενό, και στάθηκε σε άπόστασι δέκα βηματών από τον άραβωνιστικό της που στεκόταν ακίνητος σαν άγαλμα.

Με κινήσεις μετρημένες ή κόρη της μυστηριώδους Άραβιάς, τραβήξε απ' τη ζώνη της ένα στιλέτο που ή λάμα του άστραψε στη λάμψι των έκτυφλωτικών ήλεκτρικών. Τό έπιασε απ' την αλκή του, τό ζύγισε στην άριστερή της παλάμη και προτού τό τινάξει, έλεπε δυνατά και με φωνή σταθερή:

—Προσοχή!...

Τό στιλέτο φεύγοντας από τό χέρι της, στριφογύρισε μερικώς φορές στο κενό και πήγε και καρφώθηκε σύρριζα στο τουρμπάνι του Ζάκ έπάνω στο ξύλινο ταμπλό.

Ένα έπιφώνημα φρίκης και θαυμασμού ξεφύγε από τό στόμα των καλεσμένων, και πριν προφθάσουν να συνέλθουν από την κατάπληξι για την τόσο επικίνδυνη άτραξιόν, ή ώραία Ριφανή, με άστραπιαία ταχύτητα, εξαπέστειλε τέσσερα άλλα στιλέτα που τραβήξε διαδοχικά από τη μέση της και τό όποια καρφώθηκαν όλόγυρα στο κεφάλι του ύποπτοάρχου σαν άκτινωτό στεφάνι.

Οι καλεσμένοι που συγκρατούσαν και την άναπνοή τους άκόμα, έξσπασαν σε ένθουςιαδες ζητωκραυγές και χειροκροτήματα, για την άφθαστη όκοπευτική τέχνη της Τζεϊνέμπ.

Όταν ή Μαροκινή άναζήτησε με τό βλέμμα τον άρχηγό των ληστών, αυτός είχε γίνει άφαντος. Τότε κατάλαβε ποιός ήταν ο άγνωστος που έδραζε κάτω από τό προσκεφάλι της τό μυστηριώδη σημείωμα.

Άφρικανικός έρως...

ΕΝΑ πρωί ο σημαιοφόρος Άρνώ ντε Σαιν - Γκυίλ, έξαφάνισθηκε αφήνοντας ένα γράμμα στον φίλο του Ζάκ Καντιέρ. Με λόγια συγκινητικά ζήτησε να τον συγχωρήσει γιατί είχε πιστέψει άδίκως στη φοβερή συκοφαντία ότι ο Ζάκ ύπήρξε έρωστής της μητέρας του... Και τελείωνε την έπιστολή του έτσι:

«Δεν ήταν δυνατό να μείνω στην Τουλώνα. Η ζωή μου είχε καταντήσει μαρτύριο... Αγαπούσα με πάθος την άραβωνιστική σου... και ή τρέλλα μου αυτή μ' έκανε να προσδώσω τον καλύτερο φίλο μου, και τό πιο φοβερό να έπιδολευθώ τη ζωή του σαν ένας άθλιος έγκληματίας. Ο Ταϊέμπ - έλ - Χαλί, ο Καϊντ των Τζεράτ - Χαμά, ήρθε στην Τουλώνα με τό σκοπό να σε σκοτώσει και να πάρη πίσω τη μνηστή σου... Τόν έβόηθησα όσο μπορούσα στα έγκληματικά του σχέδια. Προσπαθήσαμε να παρσώσουμε την Τζεϊνέμπ, με την ψεύτικη πληροφορία ότι έσύ ήσουν εκείνος που δολοφόνησε την Φατίμα, να την κάνουμε να σε μισήσει και να θελήση να εκδικηθή τον άδικο φόνό της αδελφής της. Την τελευταία στιγμή ο έρωτάς της στον άνθρωπο που ήπιε τό αίμα του, κι' έπρεπε να γίνει δική του, στάθηκε πιο δυνατός από την εκδίκησι για τό χαμό της αδελφής της. Πρέπει να σου τό έξιμολογήθώ όλα, όπως ο μελλοθάνατος, μπροστά στον παπά. Έτσι μονάχα αισθάνομαι πως όταν, άργά ή γρήγορα, παρουσιασθώ στον Υπέρτατο Δικαστή, θα αισθάνομαι έλαφρά τη συνείδησί μου για τό άποτρόπαιο έγκλημα που στοχάζετο να κάνω έναντιόν εκείνου που με είχε αγαπήσει σαν πραγματικό αδελφό του. Και τώρα, καλέ μου Ζάκ, που ή καρδιά σου γεννήθηκε μονάχα για ν' αγαπά, έφω πόσο θα πικραθής μαθαίνοντας την άτιμη προδοσία μου, μά για να γλυκάνω κάπως τό φαρμάκι που σε πότισα, σε πληροφόρώ πως ή Φατίμα έζη και βρίσκεται στην Τουλώνα υπό την προστασία της άφωτισμένης όρντινάντας σου, του πιστού σου Γκόφ... Ζήσε εύτυχισμένος, αγαπημένο μου Ζάκ, με τη γυναίκα που αγάπησε, και συγχώρησε τό δυστυχισμένο φίλο σου, για τό φοβερό κακούργημα που μελέτησε έναντιόν σου... Μην ψάξεις να με βρεις πουθενά! Είμαι βέβαιος ότι εκεί που περ-

ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ

Περί... σκύλου σκιάς

Ο σκύλος μου ο Τζάκ— έχει όνομα έγγλεζικό, γιατί μου τον έφερε ένας φίλος μου Ιταλός από το Σικάγο— έχει ξαπλώσει μεγαλοπρεπώς καταμεση της βεράντας. Δεν έννοει να το κουνήσει ρούπι από το στέκι που έχει πιάσει.

— Τζάκ, φίλε μου, του λέω, είσαι τεμπέλης... Κοντεύεις να περάσεις στην... γρηγοράδα κι' αυτήν ακόμα την χελώνα...

Ο Τζάκ άνοιγοκλείνει φιλοσοφικάτα τα μεγάλα γκριζά μάτια του—τη μόνη κίνησι που επιτρέπει στην ακίνητοδσα ύπαρξί του, με έναν τρόπο που, αν δεν ή ξερα το σεβασμό που μου τρέφει, θα τον έξηγοδσα ως ένδειξιν έσχατης περιφρονησεως προς το άτομόν μου.

—Όπου νάναι θα με πήξ και τεμπεδόκυλο—τόν ακούω να μου λέη στην δμορφη γλώσσα του, που μακροχρόνιος και στενή φίλια μαζί του μου έδωσε την εύχαρίστησι να την εκ-

μάθω σαν δική μου. Έστο, το δέχομαι. Όλα τα δέχομαι τούτη την ώρα. Φτάνει να μη μου πήξ ν' αλλάξω θέσι.

—Μα, αν δεν άπατώμα, έχεις πού μένεις ακίνητος αυτού τρείς δλόκληρες ώρες...

—Κι' έχω τη διάθεσι να μείνω άλλες δεκατρείς ακόμα...

Ο Τζάκ δεν είνε άναίδης. Η θαθεία άλληλοεκτίμησι που μάς συνδέει, ώστόσο, μάς δίνει το δικαίωμα να έχωμε κάποιαν έλευθερία στις σκέψεις μας και στις εκφράσεις μας.

—Δεν έννωώ να το κουνήσω από δω, μακάρι... συνεχίζει ο Τζάκ. Δεν είμαι τεμπέλης, ούτε και τα χρόνια με πήραν. Ξέρεις δά καν-λά πώς όλο το χρόνο δεν στέχω ούτε στιγμή. Μα τούτη την εποχή, κηρύσσω την σταιροφορία της άκνησίας. Και ούρα να είχα πιστεψέ με δεν θα την κουνοδσα. Είνε, άλήθεια, αυτός ο καιρός για κουνήματα; Φαντάζομαι πως τούτη

την εποχή ούτε κι' οι σκύ-λες δεν θα κουνούν τις ου-ρές τους...

— Τζάκ, είσαι πρόστυ-χος...

—Αφσέ με να τελειώ-σω... Μιλώ για τις γυναί-κες των σκύλων, γιατί οι γυναίκες των ανθρώπων δεν παύουν να κουνούν την ουρά τους σ' όλες τις επο-χές του έτους...

— Τζάκ, πού θέλεις να καταλήξης;

—Λίγη ύπομονη, παρα-καλώ... Θα ήθελα να πώ ότι το καλοκαίρι είνε—και πρέπει να είνε—η εποχή της άκνησίας. Της πλέον επί-σημου άκνησίας. Να μη γίνονται παρά οι πλέον ά-πραϊτήτες κινήσεις. Έχο-με όλες τις άλλες εποχές του έτους για να κινούμεθα και να παραινούμεθα...

—Αλλά, έσεις οι άνθρωποι, έννοείτε με κάθε τρόπο να μεταβάλλετε ακόμα και τους νόμους της φύσεως. Την εποχή που θα έπρεπε να είνε άφιερωμένη στην λατρεία της σκιάς, την άφι-ερώνετε στην λατρεία του μεγαλυτέρου της έχθρου: του ήλιου.

—Τι θέλεις να πής, Τζάκ;

—Ότι βρίσκετε χίλιες ά-φορμές να της κηρύξετε τον πόλεμο. Με τις έκδρομές σας, τα ήλιόλουτρά σας, τις ήλιοθεραπείες σας και κάθε είδους ήλιοανοησιάν.

Χαλάτε τον κόσμο ν' άπο-μακρυνθήτε από τα βασι-λεία της. Ξέρω, ή σκιά είνε άθόρυβη, δεν κάνει σα-ματά, δεν σκορπάει φούμα-ρα, καθώς αυτός ο μεγά-λος τσαρλατάνος, ο ήλιος. Και έσεις την προδίδετε έ-λαφρά τη καρδιά...

— Ένώ εσύ;

— Έγώ της στήνω βω-μόν και της προσφέρω θυ-σίες «ήμέρας τε και νυ-κτός». Και είμαι άμειλι-κτος έχθρος έκείνου που θα ήθελε να μου την διεκδική-ση. Και, ξέρεις κάτι;

—Τι, Τζάκ;

—Τούτη την ώρα πού στέκεις τόσο κοντά μου, έ-πάνω εις τα περιθώρια της σκιάς μου, μου θυμίζεις τί είχε ζητήσει κάποτε ο σο-φός σας Διογένης από τον Μεγάλο Άλέξανδρο...

—Ναί, ξέρω... Να μην του κρύβη τον ήλιο...

—Άκριβώς...

—Λοιπόν;

—Άς πούμε ότι αυτή τη στιγμή είσαι εσύ ο Μέγας Άλέξανδρος κι' εγώ ο Διο-γένης, ό... κυνικός φιλόσο-φος. Κάτι θα είχα να σου γυρέψω κι' εγώ, μα με την άδειά σου...

—Σάν τί, Τζάκ;

—Να μη μου ποδοπατξς τα οικόπεδά μου. Και να μη μου κρύβης τη σκιά που δεν μπορείς να μου δώσης...

Ο ΚΥΝΙΚΟΣ

πατώ ή γη θ' άνοιξη και θα με καταπιή...

Άντίο για πάντα
Άρντ ντέ Σαίν-Γκυλ

★

Ο Ζαν Καντιέρ δεν έκαμε λόγο σε κανένα για την άποκαλυπτική έκκλησι επιστολή. Διέταξε μονάχα τον Γκόφ να μεταφέρει κρυφά τη Φαμά στην έπαυλι. Και την άλλη μέρα το πρωί, παραξενεύτηκε βλέποντας την Τζέινιελ να φορή τη μαροκινή της φορεσιά, έτοιμη να φύγη από την βίλλα.

—Πού πάς, Τζέινιελ; ρώτησε ο ύποπλοιάρχος με κάποια άνησυχία στη φωνή του!

—Φεύγω... θα ξαναγυρίσω έκεί κάτω στην Άφρική... Πρέπει να δω την αδελφή μου, νεκρή ή ζωντανή... Πρέπει να ξεδιαλύνω το μυστήριο του χαμού της... Άν την δω ζωντανή, θα ξαναγυρίσω να γίνω ή σκιάβα του ανθρώπου που ή μοίρα μ' έφερε να πω το αίμα του και να γίνω παντοτεινά δική του... αν δεβαιωθώ πως είσαι εσύ πού την...

—Μην άποτελειώσης τη σκέψι σου, άγαπημένη μου Τζέινιελ, περιέμενε μία στιγμή!...

Και με το χαμόγελο στα χείλη άνοιξε την πόρτα του διπλα-νού δωματίου, χάθηκε μια στιγμή και σε λίγο ξαναμπαήρε κρα-τώντας από το χέρι την μικρούλα Φαμά. Η Άλίνη με τη λευ-κή κόμη, ή θεία του, τους άκολουθούσε με θριαμβευτικό χαμό-γελο!...

—Φαμά!...

—Τζέινιελ!...

Άκουσθηκαν ταυτόχρονως δυό άργυρόχρες φωνές και οι δυό αδελφές έπεσαν ή μια στην άγκαλιά της άλλης... κλαίοντας από χαρά. Έπειτα με μια αθόρυπη κίνησι έτρεξαν και οι δυό και άγκάλιασαν τον Ζαν με λατρεία και εγγνωμοσύνη, ενώ ή συ-κίνησις σαν ένας κόμπος έσφιγγε τον λαιμό της θείας Άλ-νής που με κόπο κατάρθωσε ν' άρθώσει!

—Άγαπημένα μου... παιδιά... Τι εύτυχισμένη... πού είμαι!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: Κ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ 'Η ΓΚΑΦΑ:

—...Και το λυπηρότερο είναι ότι είμαι κατά-είκοσι χρόνια νεώτερη από τον άνδρα μου!
—Μη στενοχωρήσθε, κυρία μου. Δεν σας φαί-νεται καθόλου!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΟΝ

ΠΟΘΕΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ Η ΛΕΞΙΣ
«ΣΑΝΤΟΥ-ΙΤΣ»;

Ε ίναι λέξις άγγλική και προέρχε-ται έκ του Τζών Μονταγκύ, κό-μητος του Σάντουιτς, ο όποιος ήταν τόσο μανιώδης χαρτοπαίκτης, ώ-στε για να μη διακόπητ καθόλου το παιχνίδι του συνήθισε να τρώη, παί-ζοντας, διάφορα ψωμάκια μέσα στα όποια ύπήρχαν κομμάτια κρέατος, γραδιέρας, σαλαμιού κ.τ.λ.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ;

Σ την Άσία: οι Πορτογαλικές 'Ιν-δίες (ή περιοχή της Γκόα) και ή θάσις του Μακάο. Στην 'Ωκεα-νία: ή Τυόρ, στην Άφρική τα νησιά του Πρασίνου Άκρατηρίου, του Σάν Θομέ, ή Γουιάνα, το Κογκό, ή άπέ-ραντη Άγκόλα και ή πλουσιωτάτη ά-ποικία του Μοζαμβίκη με τα έξαρτή-ματά της: Λουρένσο Μάρκ, 'Ινχαμ-πάν, Κελιμάν, Τέτ και τις προνομιο-ύχους έταιρίες του Νυάσσα και Μο-ζαμβίκη.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΛΕΞΙΣ «ΑΜΗΝ»;

Η λέξις αυτή, πού την λέμε στην έκκλησία, είναι έβραϊκή και ση-μαίνει το άληθές, το θέβαιον, το άξιον πιστεώσ.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ
ΔΕΝΔΡΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ;

Ο αρχαιότερο δένδρο θεωρείται ένα πελώριο κυπαρίσσι πού βρί-σκεται στο Μεξικό. Κατά τους έ-πιστήμονας έχει ηλικία έξη χιλιάδων έτών και όμως παρά την ηλικία του αυ-τή διατηρείται θαυμάσια. Ο κορμός του έχει περιφέρεια τριάντα έξη μέ-τρων.

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΤΟΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ
ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ;

Κ ατά τον Ρωμαιο συγγραφέα Πλίνιο, πρώτος μετεχειρίσθη πα-πούτσια ένας Βοιωτός όνομαζό-μενος Τίχιος. Ο Ξενοφών (445—355 π. Χ.) αναφέρει ότι δσοι από τους Μυρίους, πού άνέβηκαν μαζί του στην Περσία, δεν είχαν παπούτσια, σκέπα-ζαν τα πόδια τους με δέρματα βο-διών. Οι 'Ινδοί και οι Αιγύπτιοι φο-ρούσαν παπούτσια κατασκευασμένα από πάπυρο. Ο Ρωμαιο Αυτοκρά-τωρ Καλιγούλας (37—41 μ. Χ.) φο-

ρούσε παπούτσια σκεπασμένα από το-λύτιμους λίθους.

ΓΙΑΤΙ Η ΓΑΤΑ ΤΡΙΒΕΙ Τ' ΑΥΤΙΑ
ΤΗΣ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ, ΟΤΑΝ
ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΒΡΕΞΗ;

Ο τρίχες της γάτας είναι υγρο-σκοπικές, δηλαδή άπορροφούν εύκολα την υγρασία της άτμο-σφαιρας. Όταν έπικείται βροχή, ή άτμόσφαιρα περιέχει πολλούς υδρα-τιμούς σε άόρατη κατάσταση, τους ό-ποιους άπορροφούν οι τρίχες της γά-τας και προξενούν κνισμό. Πολλές φο-ρές και οι άνθρωποι, για τον ίδιο λό-γο, νοιώθουν άνυπόφορους κνισμούς, στο κεφάλι, πού προμηνύουν βροχή.

ΓΙΑΤΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΡΜΟΤΕ-
ΡΟΣ ΤΟ ΘΕΡΟΣ, ΟΠΟΤΕ ΕΙ-
ΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟΜΕ-
ΜΑΚΡΥΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ,
ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ, ΟΠΟΤΕ
ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ Σ' ΕΜΑΣ;

Κ ατά το θέρος οι ήλιακές ακτί-νες πέφτουν καθέτως έπάνω στη Γη, ή δέ άτμόσφαιρα τις άπορ-ροφά τελειότερα, ενώ τον χειμώνα πέφτοντας πλαγίως διασκορπίζονται στην άτμόσφαιρα, ή όποια, επί πλέον, κατά τον χειμώνα ψυχραίνεται γιατι ή νύχτα είναι μεγαλύτερη.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΕ ΓΕΝΙ-
ΚΩΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΑΝΔΡΕΣ;

Μ ε το ζήτημα αυτό άσχολήθηκε τελευταίως ένας Άγγλος για-τρός και έπέσθη, ότι οι γυναί-κες όφείλουν τα θέλητρά τους στο ότι δεν καταβάλλουν κοπιαστικές έρ-γασίες στον άγώνα της ζωής. Για να ύποστηρίξη την ιδέα του αυτή ο Άγ-γλος γιατρός, αναφέρει το έξης πα-ράδειγμα: Στις Άγγλικές 'Ινδίες ύ-πάρχει ή φυλή των Ζαρό στις όποιες εργάζονται οι γυναίκες, ενώ οι άν-δρες ζούν άμέριμνοι και σε διαρκή χλιδή. Το άποτέλεσμα είναι ότι οι άνδρες της φυλής των Ζαρό είνε ώ-ραίοι, οι δέ γυναίκες άσχημότατες. Ο Άγγλος όμως γιατρός δεν πε-ριώρισε τις έρευνές του μόνο στη φυ-

λή των Ζαρό, αλλά τις έπεξέτεινε σ' όλα τα μέρη της γης. Υπάρχουν πολ-λά μέρη, ιδίως στην Άφρική και άλ-λου, στα όποια οι γυναίκες έκτελούν τις δουλειές των άνδρων και σ' όλα τα μέρη αυτά, κατά γενικόν κανόνα, ή γυναίκα είναι άσχημοτάτη, ο δέ άν-δρας όμορφος.

ΠΟΤΕ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΤΟ ΠΡΩ-
ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ;

Τ ο πρώτο υποβρύχιο κατεσκευά-σθη το 1799 υπό του Ροδέρτου Φούλτωνος στην πόλι Ρουέν και άνομάσθη «Ναυτίλος». Είχε μήκος 6 μέτρων και πλάτος 1.20 μέτρων. Το πλήρωμά του δεν μπορούσε να ύπερ-βή τους 8 άνδρες, ή δέ κατάδυσίς του να διαρκέση περισσότερο από 8 ώ-ρες. Ο «Ναυτίλος» ήταν έφωδισμένο με μικρόν άτμολέβητα και μία τορπίλλη. Για πρώτη φορά κατεδύθη στις 24 'Ιουλίου του 1800 σε βάθος 24 ποδών μέσα στον Σηκουάνα, έξε-τέλεσε δέ δοκιμές καταδύσεως επί 8 ώρες. Στις 31 'Ιουλίου του 1800 έγ-κατέλειπε το Ρουέν και έφθασε στη Χάβρη όπου έξετέλεσε νέες έπιτυχείς δοκιμές.

ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΕΚΕ-
ΔΕΣ ΟΤΑΝ ΒΡΙΣΚΩΝΤΑΙ ΕΠΑ-
ΝΩ ΣΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΜΑΜΙΝΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ;

Ο ι λεκέδες από λίπος καθαρί-ζονται με πλύσιμο με σαπούνι-νερό ή άμμωνία. Ο ι λεκέδες από λαδομπογιές, θερνίκια, ρετσίνι, βουλοκέρι, καθαρίζονται με τερβιν-θέλαιο, οινόπνευμα ή κολώνια. Μετά, πλύσιμο και σκούπισμα. Ο ι λεκέ-δες από φυτικά χρώματα, φρούτα, κόκκινη μελάνη, κόκκινο κρασί, κα-θαρίζονται με πλύσιμο με σαπούνι και ζεστό νερό ή άμμωνία. Ο ι λεκέ-δες από μελάνη, αλζορίνη, καθα-ρίζονται με τρυγκόν δξύ διαλυμέ-νο, αν το χρώμα έπιτρέπη. Ο ι λε-κέδες από κερί, καθαρίζονται με οινόπνευμα συμπιεστικωμένο ή τοπο-θετώντας ένα κομμάτι στυπόχαρτο έ-πάνω στον λεκέ και σιδερώνοντάς το με ζεστό σίδερο. Ο ι λεκέδες ά-πό αίμα ή λευκοματώδεις ούσιες, κα-θαρίζονται με άπλό πλύσιμο με χλια-ρό νερό. Ο ι λεκέδες από άσθέ-στη, καθαρίζονται με μερικές σταγό-νες κιτρικού όξέος έπάνω στον λεκέ. Ο ι λεκέδες από όξέα, ξύδι, έμ-νά φρούτα, καθαρίζονται όπως στα θαμβακερά ύφασματα, όπως αναφέ-ραμε σε προηγούμενο τεύχος.

Ο ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΤΗΣ

50

**Κάποια τραγούδια, κάποιες ανά-
μνησεις, κάποια δάκρυα...**

60

Η κυρία Φλώρα Βορδώνη στο «Πιερρότο» από το «Πανόραμα» του 1913 του κ. Τίμου Μωραΐτη

ΔΗΜ. ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟ

61

ναξα. Σουρπουίτσα ίπνιγχε. Γκέλ, γιαβρούμ!

Βάρκα ίπρόφταξε, Σουρπουίτσα ίψάρεψε, στο άμμο ξαπλώσανε, και όλο ύστερα τριβανε.

— Άμάν τί κάνεις, μπρέ; φώναξα. — Ίστατμός πρώτων βουτιών, λέει.

— Ίστατμό τὰ πάτε; λέω. Ένα τουλούμπα μπέ νά φέρετε, νερό από Σουρπουίτσα νά τουλουμπάρετε, γιατί λεμπλεμπή φαγωμένος είναι, μέσα φουσκωμένος, γίνεται Σουρπουίτσα τὰ σκάση. Ντέν βλέπεις, τζάνεμ, κοιλιά του κολοκύτα γένηκε.

Μπρούμπα Σουρπουίτσα γυρίσανε νερό βγαλμένο ήκανε, λεμπλεμπή ούλα ήβγαλε σέ μισό ώρα ντρούπ κιμπή γίνηκε.

— Άλλο φορά, άμα κερντισμένος λακείο κάνεις, ζιαφέτι, είπα, ντέν έκει. Κέρντος ίτράπεζα καταθεσμένος τὰ βάλωμε!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΜΠΕΣΚΕΤΟΥΡΚΟΥΡΟΥΜΠΑΜΙΑΝ

‘Η τελευταία σφαίρα

Δραματικό διήγημα

ΚΑΤΑΒΑΛΛΟΝΤΑΣ μιάν ύπερτάτη προσπάθεια, ο άνθρωπος με τη χακί φορεσιά και την άποικιακή κάσκα στο κεφάλι, κωφόρ-θωσε νά άνασκηκωή. Άλλά τὰ γόνατά του έλύγιαν και ξανάπεσε πλάι στον σκύλο του, κάτω από τη σκιά ένός μικρού βράχου, που ύψωνόταν στο μέσον της φλεγόμενης έρήμου.

— Δυστυχισμένε μου Ντίκ, είπε. Είμαστε χαμένοι. Άκόμη μερικές ώρες και θά πεθάνωμε και οι δύο μέσα σ’ αυτό τὸ καμίνι. Και τὸ χειρότερο είναι πὼς θά πεθάνωμε από δίψα... από τὸν φοβερότερο τῶν θανάτων... Σωστό μαρτύριο...

Ο Ντίκ είχε σωριασθῇ στὰ πόδια τοῦ κυρίου του. Ἡ γλώσσα του κρεμόταν δλόκληρη έξω και από τὰ χείλη του έξγαλιναν λευκοί άφροί. Ἡ άναπνοή του γινόταν δλοένα και πιό θαρεια και έξγαينه με τόση δυσκολία από τὸ στήθος του, που άνατάραζε δλόκληρο τὸ σώμα του. Κάπου, κάπου, άφηνε έναν έλαφρό ρόγχο.

Στὰ λόγια τοῦ κυρίου του, προσπάθησε ν’ άπαντήση, κουνώντας με μεγάλο κόπο τὴν ούρά του...

Γύρω των, ἡ άμμος έσχημάτιζε ένα πλήθος από μικροὺς λοφίσκους, που χανόντανε στὸ άπειρο. Τὸ φῶς έτύφλωνε τὰ μάτια και ὁ άέρας ήτανε φλογισμένος. Ψηλά, επάνω από τὰ κεφάλια τους, ένας γύπας έστριφογύριζε δλοένα. Κάθε τόσο, κατέβαινε πιό χαμηλά, αλλά, βλέποντας τὸν άνθρωπο νά κινῆται, άπομακρυνόταν άμέσως. Ένα πλήθος από μικρότερα πουλιά έπεφταν δλόγυρα, σκοτωμένα από τὴ ζέστη.

— Δυστυχισμένε μου, Ντίκ, είπεν ὁ άνθρωπος, σέ έφερα εδώ, γιατί

τὴν άλλη φορά οι ίθαγενεὶς σέ κακομεταχειρίστηκαν και έπειτα ξέρω πὼς ἡ ζέστη δέν σέ πειράζει... Ένόμιζα πὼς θά διασχίσωμε, όπως και τόσοι άλλοι, αυτό τὸ κομμάτι τῆς έρήμου, μέσα σέ τριάντα έξη ώρες... Είχα μαζί μου τὴν πυξίδα. Είχα άκόμη καλά σηματομεμένα τὰ μέρη όπου θά βρίσκαμε νερό. Άλλά βλέπεις ὁ ήλιος έκαμε τὴν πυξίδα έτσι, που δέν ξέρει πιά τί λέει... Κι’ έπειτα οι δύο μικρές πηγές που συναντήσαμε στὸ δρόμο μας δέν είχαν καθόλου νερό... Έκείνο που είχαμε μέσα στὸ παγοῦρι μας έξατμίστηκε... Έχομε από χθές τὸ θράδυ νά πιούμε... Θά σκάσωμε σάν σκυλιά... Μιά στάλα νερό!... Θά ήταν άρκετὴ και γιὰ τοὺς δύο μας! Ἄ, νερό!... Νερό!... Δέν σηκώνεις τώρα καθόλου τὰ γυαλιστερά μάτια σου, αλλά επάνω από τὰ κεφάλια μας βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή τρεῖς γύπες. Τὸ πρωί ήταν δλόκληρο κοπάδι... Καῦμένη Ντίκ! Έλησες νά τοὺς διώξης γαυγίζοντας... Άλλά αντί γιὰ γαύγισμα έξήγηκε ένα άγκομαχητό από τὸ στόμα σου... Έγὼ δώστόσο τοὺς έξίδωξα, ρίχνοντας μερικές σφαῖρες με τὸ πιστόλι μου.

Ο άνθρωπος έξατμίστηκε μερικές στιγμές και έπειτα έσυνέχισε τὸν θλιβερό του μονόλογο, με φωνὴ που γινόταν δλοένα και πιό αδύνατη:

— Μοῦ φαίνεται πὼς παραμιλάω χωρίς νά τὸ θέλω... Θά έχω πυρετό. Καί δώστόσο νοιῶμαι μιὰ μεγάλη νύστα νά με κυριεύη... Γιατί τῶς γα-λες αὐτὸ τὸ μικρὸ άγκομαχητό; Για νά μοῦ πῆς ὅτι με καταλαβαίνεις ἡ γιατί υποφέρεις, Ντίκ; Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι οὔτε ἐγὼ, οὔτε εσύ δέν πρόκειται νά γλυτώσωμε... Ἄν είχαμε λιγάκι νερό!... Ὡ, φυσικά, θά σοῦδινά με τὸ παραπάνω τὸ μερτικό σου, πιστέ μου σύντροφε, άδελφέ μου!... Τὰ πόδια σου στάζουν αίμα και ἡ γλώσσα σου είναι τελείως κατάρρη, σάν ένα κομμάτι πέτρα. Και νά σκέπτομαι πὼς οι σύντροφοί μου, με τοὺς οποίους έξεκινήσαμε μαζί, μάς άναζητοῦν ίσως αὐτὴ τὴ στιγμή... Άλλά οι άνθρωποι που χανόντανε μέσα στὴν έρημο δέν ζαναβρίσκονται ποτέ... Έκτός άν γίνῃ κανένα θαῦμα... Ἄ! Νερό... νερό! Ἰσως, έπειτα από καιρό, ένα καραβάνι που θά περάση από εδώ, νά θρῇ τὰ κόκκαλά μας... Μπα! Οὔτε κι’ αὐτό... Ὁ πρώτος σημοῦν που θά φουξή, θά μάς θάψη κάτω από βουνά άμμου... Ἄν τούλάχιστον έμφανιζόταν καμμιὰ σειρὰ από γκαμήλες, φορτωμένες με άσκιὰ νεροῦ...

Εκῦτταξε πρὸς όλες τὶς διευθύνσεις. Ἡ έρημος ήταν σάν από λυωμένο γυαλί. Πουθενά δέν φαινόταν τὸ ελάχιστο ίχνος ανθρώπου ἡ ζωου. Τίποτα. Ἡ κόλασις άπλωνόταν παντοῦ... Έκείνη τὴ στιγμή τὸ σκυλί έσήκωσε με κόπο τὸ μούσοδὶ του πρὸς τὰ επάνω. Είχε άκούσει ένα φτερούγισμα που έπλησίαζε δλοένα. Ἄλλ’ ὁ άνθρωπος ύψωσε άμέσως τὸ πιστόλι του. Ἡ κίνησις αὐτὴ άπομάκρυνε τὸν γύπα.

— Μοῦ μένει μιὰ μόνο σφαῖρα... Ξαναείπε σέ λίγο ὁ άνθρωπος. Τὶς πέντε άλλες τὶς έβριε... Αὐτὴ είναι ἡ τελευταία. Φυσικά, τὴν προορίζω γιὰ τὸν εαυτόν μου. Δέν θέ-

λω νά σύτοκτονήσω, γιατί τὸ άπαγορεύει ἡ θρησκεία μου, αλλά δέν μπορῶ νά άνθέξω περισσότερο... Ἡ δίψα είναι τὸ χειρότερο βασανιστήριο. Τίποτα δέν μοιάζει σάν κι’ αὐτό... Καλύτερα νά φλειώσης μέσα σ’ ένα δευτερόλεπτο, πιέζοντας τὴν σκανδάλη... Θά είναι ἡ χαριστική βολή... Ἄλλά, εσύ φτωχὸ μου σκυλάκι που υποφέρεις τὸ ίδιο βασανιστήριο με μένα; Θά σ’ άφήσω λοιπόν νά πεθάνης από τὴ δίψα; Μοῦ έσωσες δύο φορὲς τὴ ζωὴ, διακινδυνεύοντας τὴ δική σου...

»Θέέ μου, μοῦ φαίνεται πὼς μοῦ θάνουν πυρωμένα σίδερα μέσα στὸ λαιμό... Βοήθεια! Βοήθεια!... Ἄ, δέν μπορῶ νά υποφέρω περισσότερο, δέν άντέχω πιά! Χαίρε, πιστέ μου σύντροφε!...

Ύψωσε τὸ πιστόλι πρὸς τὸ μέτωπό του, αλλά τὸ χέρι του κατέπεσε άμέσως.

— Ὁχι, καλέ μου Ντίκ!... Δέν πρέπει νά σ’ άφήσω... Πρέπει νά υπομείνω αὐτὸ τὸ φρικτὸ μαρτύριο μέχρι τέλους... Σοῦ χρωστάω αὐτὴ τὴν εὐσπλαχνική βολή... Εἶσαι ὁ μόνος μου φίλος στὸν κόσμο... Νά σέ σκοτώσω ἐγὼ, που σ’ άγαπάω τόσο πολὺ!... Μοῦ έρχονται δάκρυα στὰ μάτια και τὰ δάκρυα αὐτά με καίνε, σάν νά εἶνε από λυωμένο μόλυβδο... Θυμάσαι, σέ άνάθρεψα στὰ γόνατά μου με τὸ «μπιμπερό», όταν ήσουν μικρούλης σάν τὴ φούχτα μου... Καί τώρα πρόκειται νά σέ σκοτώσω. Ντίκ, άκουσέ με και προσπάθησε νά με καταλάβης... Τὸ κάνω γιὰ νά σέ άπαλλάξω από αὐτὸ τὸ μαρτύριο... Φτωχὸ μου σκυλάκι!...

Ἐπιασε με τὰ δύο του χέρια τὸ πιστόλι του, γιὰ νά μὴν τρέμη και έστήριξε τὴν κάννη του στὸ αὐτί τοῦ πιστοῦ του συντρόφου...

Μερικές στιγμές άργότερα, ὁ άνθρωπος με τὴ χακί στολή και τὴν κάσκα στὸ κεφάλι, συνήλθε χάρις σ’ ένα μικρὸ μπουκαλάκι με αἰθέρα, που τοῦ είχαν βάλει κάτω από τὴ μύτη του. Τὸν έτριβαν και τοῦ έχυναν νερό μέσα στὸ στόμα... Μολονότι τὸ νερό αὐτὸ έξβραζε από τὴ ζέστη, τοῦ φαινόνταν πὼς ήταν δροσερὸ σχεδόν...

— Ἀκόμη! Πιές άκόμη!...

Ἄνοιξε σιγά - σιγά τὰ μάτια του και άνεγνώρισε τὰ πρόσωπα τῶν συντρόφων του, που ήσαν σκυμμένα άπάνω από τὸ κεφάλι του.

Τὸν έξοήθησαν νά άνασκηκωή και τὸν έστήριξαν επάνω στὸ έβραχο.

Τὸ βλέμμα του συνήνησε τότε τὸ πῶμα τοῦ πιστοῦ του σκύλου...

— Κυττάξτε, είπε, Ὁ Ντίκ μου!... Τὸν σκότωσα με τὴν τελευταία σφαῖρα που μοῦ άπόμεινε... Κι’ όμως μοῦ είχε σώσει δύο φορὲς ὡς σήμερα τὴ ζωή...

— Τότε, τοῦ είπε ένας από τοὺς συντρόφους του, θά έπρεπε νά πῆς πὼς σοῦ έσωσε τρεῖς φορὲς τὴ ζωή, γιατί ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ ήταν εκείνος που μάς καθοδήγησε γιὰ νά σέ θροῦμε... Ἐπερνούσαμε πίσω από έναν άμμόλοφο, σέ άπόστασι ένός χιλιομέτρου από δῶ... Χωρίς αὐτόν τὸν πυροβολισμό, δέν θά έρχόμαστε πρὸς τὸ μέρος αὐτό...

ZAN - ZOZEΦ PENΩ

Οι διαβημότεροι «έμμεν» δτὰ μπαϊν-μίζετ

Εἰς τὰ μπαϊν-μίζετ κατέρχονται και παίρνουν τὸ λουτρό των και Ἕλληνες που στὴν ζωὴν, έκαμαν κάποιον κρότον.

Εἶδα προχθές στὴ θάλασσα έγγὺς τοῦ έπινείου και τὸν Παπαντωνίου τὸν τεχνοκρίτην, λόγιον και άκαδημαϊκόν νά κολυμπᾷ άφοβα εἰς τὸν Σαρωνικόν και έννοιωσα τὸ ξάφνιασμα μεγάλης άπορίας τὸ πὼς δέν λυώνει στὸ νερό, άφουνα... Ζαχαρίας.

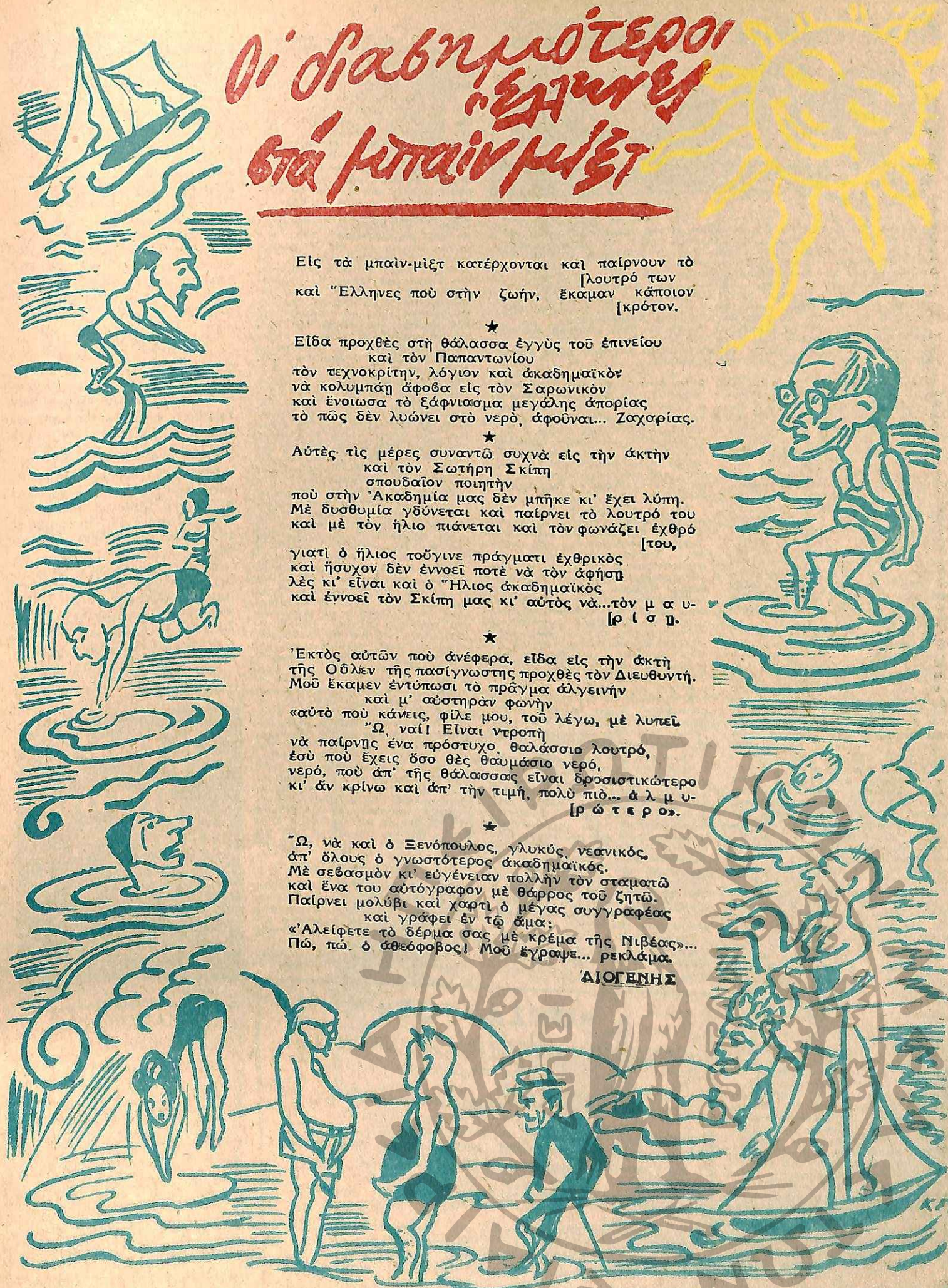
Αὐτὲς τὶς μέρες συναντῶ συχνά εἰς τὴν άκτὴν και τὸν Σωτῆρη Σκίτη σπουδαῖον ποιητὴν που στὴν Ἄκαδημία μας δέν μῆκε κι’ έχει λύπη. Μὲ δυσθυμία γδύνεται και παίρνει τὸ λουτρό του και με τὸν ήλιο πιάνεται και τὸν φωνάζει έχθρό [του,

γιατί ὁ ήλιος τοῦγινε πράγματι έχθρικός και ήσυχον δέν έννοιε ποτέ νά τὸν άφήσῃ λές κι’ είναι και ὁ Ἡλιος άκαδημαϊκός και έννοιε τὸν Σκίτη μας κι’ αὐτός νά... τὸν μαυ- [ρ ὶ σ ῖ.

Ἐκτός αὐτῶν που άνέφερα, εἶδα εἰς τὴν άκτὴ τῆς Οὔλεν τῆς πασίγνωστης προχθές τὸν Διευθυντή. Μοῦ έκαμεν έντύπωσι τὸ πράγμα άλγεινὴν και μ’ αὐστηράν φωνήν «αὐτὸ που κάνεις, φίλε μου, τοῦ λέγω, με λυπεῖ Ὡ, ναί! Είναι ντροπὴ νά παίρνῃς ένα πρόστυχο, θαλάσσιο λουτρό, εσύ που έχεις ὅσο θές θαυμάσιο νερό, νερό, που άπ’ τῆς θάλασσας είναι δροσιτικώτερο κι’ άν κρίνω και άπ’ τὴν τιμὴ, πολὺ πιό... α λ μ υ- [ρ ὶ τ ε ρ ο».

Ὡ, νά και ὁ Ξενοπούλος, γλυκύς, νεανικός, άπ’ ὅλους ὁ γνωστότερος άκαδημαϊκός. Μὲ σεβασμόν κι’ εὐγένειαν πολλὴν τὸν σταματῶ και ένα του αὐτόγραφον με θάρρος τοῦ ζητῶ. Παίρνει μολύβι και χαρτί ὁ μέγας συγγραφέας και γράφει ἐν τῷ άμα: «Ἀλείψετε τὸ δέρμα σας με κρέμα τῆς Νιβέας»... Πῶ, πῶ, ὁ άθεόφοβος! Μοῦ έγραψε... ρεϊλάμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

A cartoon illustration of a man with a magnifying glass and a woman at a desk. The man, on the left, is wearing a suit and a hat, and is holding a magnifying glass over a large, circular object that contains the letters 'P', 'A', 'S', 'S', 'W', 'O', 'R', 'D'. He is looking at the object with a focused expression. The woman, on the right, is also wearing a hat and a dress, and is sitting at a desk. She is looking at the man with a concerned expression. On the desk, there is a stack of papers and a pen. The background is a simple line drawing of a room.

64

την ένωση σας θα παρουσιασθούν προσκόμματα εκ μέρους του. Πιθανή προσωρινή διακοπή σχέσεων. Προσέχετε την υγεία σας. Θα περάσετε μερικές σοβαρές ασθένειες. Χρηματική κατάσταση καλή, αλλά άσταθης. "Όσον αφορά τις σχέσεις σας είσαβε χαρακτήρ που άφοσίωσθε πολύ, ενώ ο φίλος σας είναι μάλλον άπαθης και άδιάφορος.

ΓΑΥΚΕΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ. — Θα σας άπαντήσω στο επόμενο φύλλο. ΑΛΛΑ Στρατώνιον Χαλκιδικής. — Επίσης και σε σας. ΜΑΡΙ ΚΟΝΤΕΣ ΣΑΝ. Είσαβε άνήσυχος και άνικανοποίητος χαρακτήρ. Άφήνετε πάντοτε την πραγματικότητα να σας διαφεύγει. Η ζωή σας θα περάση από πολλές διακυμάνσεις, στο σύνολο

της όμως θα είνε αρκετά εύτυχης. Θα δοκιμάσετε ένα φλογερών αισθήσεων, το όποιον θα σας δόνηση εις γάμον. Είσαβε από τότε νέας που προκαλούν την συμπάθεια και την αγάπη. Πρέπει όμως να προσέχετε πολύ την υγεία σας, που δεν είναι πολύ σταθερά. Δότες συνέχισαν στο σημερινόν αίσθημα και συμβουλευθήτε με τον καίρην.

ΜΙΚΡΟΝ. Άνδρον. — Πιθανά τατα μεταξύ των ετών 1941 — 1942. Αποτέλεσμα παλαιού αίσθηματος. Χρήματα θα άποκτήσετε άργότερα και κατά τρέπον άπροσδόκην. Οικονομείαν θα άποκτήσετε. Θα συναντήσετε όμως πολλά εμπόδια και δυσχερείας στη ζωή σας και θα δημιουργήσετε αντίληψη και έχθρότητα. Προσέχετε τας ασθένειας του αίματος.

ΓΙΑ ΣΕΜΑΚΙ Κ. Άνδρον. — Η τύχη θα σας εύνοηση αρκετά. Γάμος έξ έρωτος σχετικής σύντημος. Θα ζησετε με άρκετην ύμειραν, χρήματα όμως πολλά είναι δυνατόν ν' άποκτήσετε μόνον με ίδιαν σας πρωτοβουλίαν. Περιβάλλον μάλλον δυσμενές εις άς προσπάθειας. Ελλείψεις συμπνοιας, και κατανόησης. Θα άποκτήσετε οικογένειαν. Συχνά μετακινήσεις άλλ' όχι σοβαρά. Διά το σημερινόν σας αίσθημα δεν έλέπε τίποτε πρό το παρόν. Χρώμα: άποχρώσεις προς το γκριζο ή το πολύ λευκόν. Αριθμός 5. Λίθος: Ιασπίς ή σάπφειρος.

ΙΑΤΡΟΝ Δ. Άνδρον. — Ζωή αρκετά ταραχώδης, με άρκετάς ανώμαλίας. Αποκατάστασις δυσκολός, άλλ' η όποιον τελικώς θα ίκανοποιήση όλους τους πόθους και τας επιθυμίας σας. Έχετε μεγάλο φυσικόν θέλητρον, έν τούτοις δεν καταρβάνετε να διατηρήσετε τας αισθήματα που προκαλείτε. Χρήματα άρκετά. Είς τον δρόμον σας θα συναντήσετε άρκετά εμπόδια και πρέπει να έχετε μεγάλην επιμονήν και καρτερία δια να τας κατανικήσετε. Είς το σημερινόν σας αίσθημα θα έρθε πολλές εναντιότητες.

ΜΑΣΚΩΤ 3. — Θα συνάψετε γάμον άρκετά ένωρίς, άλλα κατόπιν έμποδίων και αναστολών. Θα είνε έξ αισθήματος. Είς την ζωήν σας θα συναντήσετε πολλά, και σοβαράς ύποστηρίξεις, χάρη εις τας όποιους θα άντεπεξέλθετε εις τας δυσκόλους σιτινικές. Καλή κοινωνική θέσι, και σκετική ύμειραν. Πολλά αντίζηλια. Μην περιπλέκεσθε εις περιπέτειας αί όποιον ύπάρχει κίνδυνος να σας εκθέσουν. Κίνδυνοι άτυχημάτων και καταστροφών. Στελε μου φωτογραφίαν του προσώπου, δια το όποιον μου γράφετε.

ΕΡΩΤ ΦΑΥΝ. — Χαρακτήρ σιτινικός, με πολλές αντιθέσεις. Δεν έχετε σοβαράν επιγνώσιν των τάσεων και των κατευθύνσεων σας. Οικονομικά διχόνοια. Συχνά άσθενεία άλλα χωρίς σημασίαν. Κίνδυνοι άτυχημάτων. Θα κάμετε πολλές μετακινήσεις στη ζωή σας. Οικονομική κατάσταση άνθηρά, άλλ' η όποιον θα απαιτή πάντοτε τας φροντίδας και την επαγρύπνησιν σας. Γάμος έξ έρωτος εις ώριμον ηλικίαν.

ΣΚΛΑΒΑΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΟΣ. — Είς το σημερινόν σας αίσθημα βλέπω πολύ δυσκόλον έκδοσιν. Αί δυσκόλίες θα προκύβουν κυρίως εκ μέρους του φίλου σας, ο όποιος θα βρεθή πρό έμποδίων εις την πραγματοποίησιν της ζωής του. Θα τύχη όμως θραδύτερον σοβαρών ύποστηρίξεων και όλα θα εξομαλυνθούν. Είς διύπιστος χαρακτήρ και όλίγον μικρόφυχος. Πρέπει δυστυχώς να συντηρήτε το αίσθημά σας με τας δικάς σας και μόνον προς παθείας. Περιπτώσιν γάμου προς το παρόν δεν προβλέπω. Σε συνιστώ ιδιαίτερος να προσέχετε την υγείαν σας.

ΑΔΑΜΑ

Γιατί και σεις να μην έχετε τέτοιο χαμόγελο;

Τό μυστικό της γοητείας της είναι αυτά τὰ υπέροχα λευκά δόντια που εύκολώτα ήμπορείτε και σεις να άποκτήσετε με την ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΝ ΣΑΣ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΤΕ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ, ΑΙ ΟΠΟΙΕΣ ΘΑ ΠΡΟΕΛΘΟΥΝ ΚΥΡΙΩΣ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΑΣ. ΘΑ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΘΟΥΝ ΔΥΣΚΟΛΙΑΣ ΠΟΛΛΑΙ ΕΥΝΟΙ

ΔΙΔΑ ΚΑΡΚΑΛΟΥ Μ. Ρ. — Είς την ζωήν σας θα συναντήσετε δυα χερείας και πολλάκις θα οδηγηθήτε εις άδιέξοδο. Η εξομάλυνσις των θα έξαρτηθή από την δικήν σας και μόνον πρωτοβουλίαν. Συχνά άλλ' όχι σοβαρά άσθενεία. Η άποκατάστασις σας θα πραγματοποιηθή πρό το 1942. Το σημερινόν σας αίσθημα θα σας δώση πολλές άφορμας μικριών. Τελικώς όλα θα εξομαλυνθούν. Μέτρια οικονομικά μέσα άλλα χωρίς στενοχωρίας.

ΔΙΔΑ ΚΑΛΑΚΟΥ Ν. Κ. — Η ζωή θα σας εύνοηση άρκετά, άλλα θα συναντήσετε δυσκόλίας εις τας πρώτας σας δημίαις. Εναντιότητες και δυσκόλίες εις τας αισθήματάς σας. Οικονομικά άνωμαλία, αι όποιαι θα καταστρέψουν πολλές επιθυμίας και προς παθείας σας. Γάμος έξ έρωτος. Όχι πολύ σύντομος. Συχνά μετακινήσεις. Δεν δημιουργήτε πολλές συμπάθειας, γύρω σας και αυτό θα σας δλάψη.

ΑΤΡΟΜΗΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥ. — Μεγάλη αστάθεια εις την ζωήν σας. Οικονομικά άτυχηματα, που θα σας κάμουν να άπεφέρετε. Αισθήματα μακράς Σιρκείας. Θάρος άλλ' αστάθεια και επιπολαιότης χαρακτήρος. Γάμος σχετικώς σύντομος, εύτυχης. Οικονομική κατάσταση καλή. Περιβάλλον δυσμενές και πιθανόν έχθρικών.

ΠΑΝΤΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ. — Η ζωή θα ίκανοποιήση πολλά από τας ένειρας και τας επιθυμίας σας. Η ήμερα της άποκατάστασής σας προσεγγίζει. Προσέξτε όμως διότι την τελευταίαν στιγμήν θα παρουσιασθούν μερικά προσκόμματα, που πρέπει να έχετε άρκετην επιδεξιότητα δια να τας υπερνικήσετε. Οικονομικά διχόνοια. Αμφίβολος η άπόκτησις τέκνων. Καλή οικονομική κατάσταση.

ΔΥΣΤΥΧΙ ΣΕΜΕΝΗ 1932. Πρί γκνηπον. — Πολλά άτυχήματα και συμφορά έπληξαν την ζωήν σας. Σκληρά οικονομικά πένθη. Η σημερινή σας κατάσταση δυσκόλος. Θα χρειασθεί να αγωνισθήτε άρκετά για να βγείτε απ' αυτήν. Άμεσος μεταβολή δεν ύπάρχει άλλ' η καλύτερη εις θα έπλεθ βαθμιαίως, εάν δεν άπογοητευθήτε από τας έμποδία που θα σας παρουσιασθούν, άλλα φροντίζετε να τας εξομαλύνετε. Θα σας παρουσιασθή μια περιπτώσις γάμου, άλλ' είνε αμφίβολον αν θα πα

ναπτύξετε την πρωτοβουλίαν σας, δια να έπωφεληθήτε απ' αυτές. Πολλά μετακινήσεις εις την ζωήν σας. Οικονομική κατάσταση άρκετά καλή. Ελπίδες μεγάλης άρας καλύτερύνσεως εις το μέλλον, πολλή αμφίβολος όμως η άπόκτησις πλούτου. Το σημερινόν σας αίσθημα θα δοκιμασθή, έπειτα από μίαν άπρόσπτον περιπέτειαν.

ΑΥΓΗΝ. — Οικονομική άσπιθωνία, καταλήγουσα συχνά εις διχόνοιας. Γάμος πολύ σύντομος και σχεδόν άπρόσπτος. Μερικά έμποδία τα όποια θα παρουσιασθούν εις την πραγματοποίησιν του θα υπερπηδηθούν. Οικονομική κατάσταση με πολλές εύχαρίστους άλλα και κάποτε δυσάρεστους μεταλλάξεις. Διωρθώστε τας αντίθεσεις, και την κήποιαν άνωμαλίαν του χαρακτήρος σας, που σας οδηγεί εις μικροπαρεξη γήσεις και έπεισόδια. Ζωή γενικώς άρκετά εύχάριτος.

ΔΙΔΑ ΚΑΡΚΑΛΟΥ Μ. Ρ. — Είς την ζωήν σας θα συναντήσετε δυα χερείας και πολλάκις θα οδηγηθήτε εις άδιέξοδο. Η εξομάλυνσις των θα έξαρτηθή από την δικήν σας και μόνον πρωτοβουλίαν. Συχνά άλλ' όχι σοβαρά άσθενεία. Η άποκατάστασις σας θα πραγματοποιηθή πρό το 1942. Το σημερινόν σας αίσθημα θα σας δώση πολλές άφορμας μικριών. Τελικώς όλα θα εξομαλυνθούν. Μέτρια οικονομικά μέσα άλλα χωρίς στενοχωρίας.

ΔΙΔΑ ΚΑΛΑΚΟΥ Ν. Κ. — Η ζωή θα σας εύνοηση άρκετά, άλλα θα συναντήσετε δυσκόλίας εις τας πρώτας σας δημίαις. Εναντιότητες και δυσκόλίες εις τας αισθήματάς σας. Οικονομικά άνωμαλία, αι όποιαι θα καταστρέψουν πολλές επιθυμίας και προς παθείας σας. Γάμος έξ έρωτος. Όχι πολύ σύντομος. Συχνά μετακινήσεις. Δεν δημιουργήτε πολλές συμπάθειας, γύρω σας και αυτό θα σας δλάψη.

ΑΤΡΟΜΗΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥ. — Μεγάλη αστάθεια εις την ζωήν σας. Οικονομικά άτυχηματα, που θα σας κάμουν να άπεφέρετε. Αισθήματα μακράς Σιρκείας. Θάρος άλλ' αστάθεια και επιπολαιότης χαρακτήρος. Γάμος σχετικώς σύντομος, εύτυχης. Οικονομική κατάσταση καλή. Περιβάλλον δυσμενές και πιθανόν έχθρικών.

ΠΑΝΤΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ. — Η ζωή θα ίκανοποιήση πολλά από τας ένειρας και τας επιθυμίας σας. Η ήμερα της άποκατάστασής σας προσεγγίζει. Προσέξτε όμως διότι την τελευταίαν στιγμήν θα παρουσιασθούν μερικά προσκόμματα, που πρέπει να έχετε άρκετην επιδεξιότητα δια να τας υπερνικήσετε. Οικονομικά διχόνοια. Αμφίβολος η άπόκτησις τέκνων. Καλή οικονομική κατάσταση.

ΚΥΡΙΑ

“Αν πραγματικά ένδιαφέρεσθε να έχετε ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ φυσικήν με την τελευταίαν εξέλιξιν της, πρέπει να έμπιστευθήτε εις τας τελευταίας Ραδιομηχανήματάς μας. Τα καθάρως εύρωπαϊκά φάρμακα που μεταχειρίζεσθε, μάς δίδουν το δικαίωμα να συστήσωμεν εις τας Κυρίας ότι υπερέχον των άλλων. Τόσον η Περμανάντ όσον και η Μιζ - άντλι των έργαστηρίων μας φημίζονται εις κάθε συγκέντρωσιν Νεώτερα πάντοτε μοντέλα για κάθε γούστο, για κάθε ιδιοτροπία. Γενικά τιμαί: Δι' ηλεκτρισμού και άνευ ηλεκτρισμού δραχμ. 125.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Χαλκοκονδύλη 13. — Τηλ. 53.277
Κοι Κοι Κομμωταί! Προτιμήσατε τὰ φάρμακα Ρεαλίζ. Αποδίδουν 100 % έπιτυχίαν.
Χαλκοκονδύλη 13

γματοποιηθή. Θα έρθε συντόμως μίαν σοβαράν ύποστηρίξιν, η όποιον θα συντελέσει εις μεταβολήν της όλης καταστάσεώς σας.

ΝΕΑΡΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ Α. Φ. “Άγιον Νικόλαον. — Δεν έχω να κάμω καμμίαν μεταβολήν εις την άπάντησιν που σας έδωκα. Περιπτώσις άμέσου πραγματοποίησεως του γάμου σας δεν ύπάρχει. Θα γινή άργότερα και άπου έξομαλυνθούν ύπαισμένα δυσχερείαι και έμποδία, σας όσον και τόσον εκ μέρους του φίλου σας. Παραέκ μέρους του φίλου σας να έχη μετακινήσει τον φίλον σας και άποφασιστικήν. Θα κάμετε άρκετά ταξίδια άλλ' όχι σοβαρά. Ημέρα Δευτέρα. Χρώμα κυανόν.

ΠΟΠΗΝ. — Ημέρα Τετάρτη. Λίθος Σμάραγδος. Χρώμα κυανόν και όλα αι παρεμφερείς άποχρώσεις. Αισθήματα έντονα και μακράς διαρκείας. Θα έρθε μεγάλη ύποστηρίξις εκ μέρους της οικογένειας σας. Γάμος σχετικώς σύντομος. Άρκετά εύτυχης. Μην παραμελήτε την υγείαν σας, που μπορεί να σας παρουσιάσση μερικά άπρόσπτα.

ΛΕΥΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ. Φερράς. — Γράφετέ μου ποίαν ήμεραν του μηνός Ιουνίου ένεννήθητε. Είς την έπιστολήν σας γράφετε μόνον την ήμεραν της έβδομάδος.

ΛΩΡΕΝΣ. — Θα προσδεύσετε και θα συναντήσετε πολλές ύποστηρίξεις δια να άνέλθετε και να σταδιοδρομήσετε καλώς. Επιδείξετε περισσύτερον ήλδον και έπιμονήν. Δώστε μου ήμερομηνία γεννήσεως του έν λόγην προσώπου και ει δυνατόν από πότε χρονολογείται η ένάρξις των σχέσεων με αυτό.

ΘΕΟΔΩΡΟΝ Θουρίαν. — Δεν πρέπει να περιμένετε μεγάλα πράγματα από την τύχην, άλλα μόνον από την έργασίαν σας. Θα υπερπηδήσετε τα έμποδία που σας παρουσιάζονται, άλλα θα χρειασθή δι' αυτό να καταβάλλετε μεγάλας προσπάθειας και άγώνας. Θα ύποστηρίχητε από ένα σοβαρόν πρόσωπον και αυτό θα σας διευκολύνη πολύ εις την άλλαγην της καταστάσεώς σας. Μην παραλείπετε καμμίαν εύκαιρίαν που θα σας παρουσιάσθ. Πρός το παρόν δεν ύπάρ

πολύ σοβαρά. Μην παραμελήτε την συνήθη έργασίαν σας. Ελκύομεν, από την έλπίδα μάς άποσπώμεν μεταλλάξεις.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΝ ΒΑΡ. — Σύντομος άποκατάστασις έξ έρωτος. Η ζωή θα σας παρουσιάσση μερικά δυσκόλίας και πικρίας άλλ' έν τώ συνόλν της θα είνε πολύ καλή. Αμφίβολος η άπόκτησις παιδίων. Οικονομική άσπιθωνία. Ο χαρακτήρ σας, σας οδηγεί εις πολλές παρεξηγήσεις αντίζηλια και έχθρότητες. Ημέρα Παρασκευή.

ΠΟΠΗΝ. — Ημέρα Τετάρτη. Λίθος Σμάραγδος. Χρώμα κυανόν και όλα αι παρεμφερείς άποχρώσεις. Αισθήματα έντονα και μακράς διαρκείας. Θα έρθε μεγάλη ύποστηρίξις εκ μέρους της οικογένειας σας. Γάμος σχετικώς σύντομος. Άρκετά εύτυχης. Μην παραμελήτε την υγείαν σας, που μπορεί να σας παρουσιάσση μερικά άπρόσπτα.

ΛΕΥΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ. Φερράς. — Γράφετέ μου ποίαν ήμεραν του μηνός Ιουνίου ένεννήθητε. Είς την έπιστολήν σας γράφετε μόνον την ήμεραν της έβδομάδος.

ΣΟΦΙΑΝΙΤΙΔΑ. — Θα έπιτύχετε έκείνο που ζητείτε, άλλ' όχι διέσσω. Η ύποστηρίξις των άφιέσων ζητείτε να παρουσιάσθ ποίαν τον δρόμον σας, άλλα πρέπει να φροντίζετε να την χρησιμοποιήσετε καταλλήλως. Η άποστήσις σας ζωή θα είνε άρκετά πλούσια, άλλα κάποτε άνωμαλίας, γάμος σύντομος. Οικονομική κατάσταση με πολλές αμφιβολίας. Όπλησθήτε με θάρρος, τούτοις δεν θα άποτύχετε.

ΧΑΜΠΕΣ. — Η καλλιτεχνική σας προδιάθεσις είνε άρκετά άκαλλιέργητος. “Ότι μπορώ να σας προείπω είνε ότι η φωνή σας θα διατηρήθι επί μακρόν. Έπωφεληθήτε συνεπώς από το δώρον αυτό το όποιον σας έχάρσεν η φύσις. Θα δοκιμάσετε πολλά αίσθηματα. Μην είσασθε όμως, διότι σας περιμένει μια πολύ καλή άποκατάστασις.

ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ Μ. Μ., Φλώριναν. — Θα άποκτήσετε οικογένειαν. Υπόκεισθε εις τον κίνδυνον μερικόν άσθενειών και πρέπει να προσέχετε πολύ. Ίδιω, τού άναπνευστικού συστήματος η το στομάχου. Οικονομική κατάσταση μετρια. Άργότερα όμως θα καλύτερουν πολύ και θα σας δώση την εύκαιρίαν να πραγματοποιήσετε πολλά από τας σχέδιάς σας. Μερικά μετακινήσεις άλλ' όχι

πολύ σοβαρά. Μην παραμελήτε την συνήθη έργασίαν σας. Ελκύομεν, από την έλπίδα μάς άποσπώμεν μεταλλάξεις.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΑΝ ΒΑΡ. — Σύντομος άποκατάστασις έξ έρωτος. Η ζωή θα σας παρουσιάσση μερικά δυσκόλίας και πικρίας άλλ' έν τώ συνόλν της θα είνε πολύ καλή. Αμφίβολος η άπόκτησις παιδίων. Οικονομική άσπιθωνία. Ο χαρακτήρ σας, σας οδηγεί εις πολλές παρεξηγήσεις αντίζηλια και έχθρότητες. Ημέρα Παρασκευή.

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει την τριχόπτωση κι' η τριχόπτωσις τη φαλάκρα. Σταματήσατε το κακό εγκαίρως. Ίνστιτ. Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ Έρμου 35 - Τηλ. 22-0-88

Σταματήσατε την πτώσιν των μαλλιών σας με το PETROLE HAHN ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο... ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Κλάματα, κοπετοί και παν δαιμόνιον στο σπίτι του Νικολάκη του μοσχομαθημένου και άνιδεου μονάκριβου γιου, ποδών τραπεζιτικός υπάλληλος, άλλ' άγύμναστος...

Κι' έπειτα που θα πήγαινε;

Δυό θήματα πάρα κάτω απ' το σπίτι του — καθότανε στους 'Αμπελοκήπους — ήταν το Σύνταγμα, στο οποίο θα παρουσιαζότανε πρωί - πρωί, και με τις μεγάλες ευκολίες που παρέσχε το 'Υπουργείον των Στρατιωτικών με άδειες διανυκτερεύσεως, κάθε τόσο με γυμνάσια όχι και πολύ κουραστικά ούτε κάτω από καυτερό ήλιο, αλλά την ώρα της δροσιάς, με τον μισθό, της εργασίας του ατόφιου, που δεν θα έστερείτο κανέναν κατά το διάστημα της μικρής θητείας, ήταν, νομιζόμεν, μάλλον μία καινούργια ευχάριστη περιπέτεια στη μονότονη ζωή, παρά «στρατιωτική υποχρέωση» με την... πραγματική σημασία της λέξεως, την οποίαν δεν έφρασαν καθ' οιονδήποτε τρόπον, ούτε και άλλως πε το εχόμεθα να γνωρίση ποτέ στη ζωή του... όπως τη γνωρίσαμε έμεις.

Με μία λέξη, η θητεία του Νικολάκη θα έξεπληρώνετο «όαν στο σπίτι του».

Κι' όμως δάκρυα αιώσε, λυγμούς ή μαμά, κλάματα ή νεαρά υπηρέτρια σπαρξικάρδια, για τον κύριο της, συνάδελφον την κατάστασιν του, κείνο το πρωί, στο γειτονικό έμπέδο του Συντάγματος.

Πρώτα-πρώτα εκρίθη από την επιτροπή Ικανώματος, αν και ο ίδιος διετείνετο ότι έπασχε από έλαφράν δύσπνοϊαν, περιοδικούς πονοκεφάλους, ισχυαλγία και δυσφαλγία και άλλα πολλά άκόμη νοσήματα, τα οποία αν άπαριό-

μοιζε θα παρουσίαζε τον έαυτό του σωστήν παθολογικήν έγκυκλοπαίδειαν 'Η επιτροπή άφου έλαβε υπ' όφει της... σοβαρώς τις δικαιολογίες του Νικολάκη και διά να δείξη εις τον στρατευόμενον, το ενδιαφέρον της, τον παρέπεμψε εις τον... κουρέα του συντάγματος διά τα περαιτέρω. 'Ο Νικολάκης μόνο που δεν έλιποθύμισε, κατά την κουράν. 'Εγινε άγνώριστος. Το κεφάλι του παρουσίασε άμέσως δύο λόφους άκαθόριστου γραμμής, η δέ επάνω σιαγών ή όποια ήτο έκ γενετής προτεταμένη, με τα δόντια έξω, παρουσίασε λόγω της κουράς της κεφαλής του, άκόμη μεγαλυτέραν προέκτασιν, μέχρι του σημείου ώστε οι συνάδελφοί του να λένε σιγά - σιγά ο ένας στον άλλον:

— 'Ερχεται ο καλομαθημένος ούραγκοτάγκος!..

Και πράγματι, ο καυμένος ο Νικολάκης, μόλις άρχισαν γι' αυτόν οι μέρες να γίνονται άνυπόφορες, με την πάροδο του χρόνου, ήσθάνετο έλαφράν στενοχώρια, τόσο κατά τα γυμνάσια, όσο και κατά τις συχνές διαμυνές του εις το λόχο, όπου και έκοιμάτο κάθε θράδου, λόγω των άλλεπαλλήλων «περιορισμών» τους όποιους επέβαλλον όλοι οι θαθμοφόροι του, μέσα σε άλλους διακρίσεις συνάδελφους του.

Παρ' όλ' αυτά, μ' όλες τις συνεχές τιμωρίες, για χιλία - δυό παραπτώματα του Νικολάκη, ο Νικολάκης το χαβά του. Κότταζε την εύκολία του πάντοτε.

'Ενα πρωί, έτρεξε στο προσκλητήριο, μη προφθά-

νοντας να ντυθής, με το άμπέχονο ξεκούμπωτο, με τα προτεταμένα δόντια του γεμάτα από δονονόπαστα, και κρατώντας το βουρτσάκι στο χέρι...

'Οκταήμερο περιορισμό ο Νικολάκης...

'Η μαμά του στεκότανε δίλη την ήμέρα απ' έξω από το έμπέδο. Κάθε μισή ώρα, με το φαντάρο της ύπηρεσίας ποδστελνε ροδάκινα, καρπούζι, σοκολάτες, τσιγάρα και ό,τι άκόμη δύναται να φαντασθή κανείς από έμπόρευμα κινούμενον εις τους δρόμους των 'Αθηνών. Κατά τις βραδυές ώρες, έπειδή ο Νικολάκης ήταν, όπως είπαμε, πάντα «περιορισμό» έξετυλίσσοντο σκηναί, πραγματικώς σπαρξικάρδια, με τον άποχαιρετισμόν της μαμάς, το σταύρωμα που τούκανε για το βράδυ, και, πόσα άλλα θλιβερά και συγκινητικά πράγματα.

'Εκείνο όμως που έφθασε εις το κατακόρυφον της άνοχής του κυρίου λοχαγού, με τα άναρρήματα και ποικίλα «κομφορ» του Νικολάκη, ήταν μία άποκάλυψις ή όποια άνεστάτωσε όλόκληρο τον λόχο.

'Ο σοφός Νικολάκης είχε παραγγείλει και του είχε έτοιμάσει ή μαμά του, δυό μαξιλαράκια, ένα για τον ώμο του κι' ένα για το γόνατο. Δέν μπορούσε να υποφέρει το γονυπετώ. 'Ετοποθετούσε λοιπόν το ένα μαξιλαράκι μέσα από το άμπέχονο στον ώμο, και το άλλο μέσα από τη κυλόττα στο γόνατο. Κι' αυτό γιατί ήταν φοβερά κοκκαλιάρης. Μετά μαξιλαράκια αυτά απέφευγε την έπαφή του όπλου στον ώμο του, και το «γονυπετώ» κάτω στις πέτρες. Εύρηκε την ήσυχία του. 'Αλλά μίαν ωραίαν πρωϊαν έγινε ή άποκάλυψις.

20ήμερος κράτησις του Νικολάκη. Τι άπέγιναν τα μαξιλαράκια δέν έγνωσθη. 'Εμείς θα δίναμε την ταπεινή μας γνώμη όπως φυλαχθούν και τοποθετηθούν εις Στρατιωτικόν Μουσείον, εάν ποτέ θα έγινετο.

'Η 19ήμερος αυτή κράτησις άνεστάτωσε τον Νικολάκη... 'Ανεστάτωσε τη μαμά, πην υπηρέτρια, και όλους τους συγγενείς και φίλους

του, οι όποιοι και συνεσκέφθησαν, έν συμβουλίαν, πώς θα έτειναν χείρα βοηθείας και με τί είδους μέσα. 'Επανειλημμένα διαβήματα εις τον Διοικητήν του Συντάγματος δέν έπέφεραν κανένα άποτέλεσμα.

'Οπότε, ήρχισε ή μετακομιδή άπείρων πραγμάτων από το σπίτι του Νικολάκη στο λόχο. 'Ενα σκαμνάκι για να κάθεται στον ήσκιο μιας συκιάς να τρώη. Πιάτα, ποτήρια, μαχαίρι, ήρουν, κουθέρες, σεντόνια. Με μία λέξη το μισό σπίτι...

Τα θράδου όμως ήταν άδύνατο να κοιμηθής ο Νικολάκης. 'Εκλαιγε πικρώς. Οι λυγμοί του όμως έχάνοντο εις το πανδαμόνιον των «σφυριχτών ροχαλητών» όλόκληρου του λόχου. Κι' αυτό γιατί οι σκύντες, οι κορηοί και τα τοιαύτα, ήσαν όχι εκατοντάδες, ούτε χιλιάδες, αλλά όλόκληρα εκατομμύρια!.. τα όποια και επέδραμον λαύρα για να καταπιούν όλόκληρο το Νικολάκη...

★

Την άλλη βραδυά, τη ευγενεί...φροντίδι της μαμάς, είχε κρυβαλή εις τον λόχον και παραδοθή εις τον Νικολάκη, ή μεγαλυτέρα πρόμπια που παρεσκευασθη ποτέ έν 'Ελλάδι, και δέκα περίπου φίλοι πλήρεις με το γνωστόν ελληνικόν έντομοκτόνον της 'Εταιρίας Λιπασιμάτων, το 'Οξάλ.

Το τι έγινε το θράδου εκείνο με το 'Οξάλ από όλους σχεδόν τους συνάδελφους και έπί κεφαλής τον Νικολάκη, δέν περιγράφεται. Τρομπάριζαν όλοι τους, έκ περιτροπής, τα κρεβάτια τους. 'Αποτέλεσμα: 'Ο γλυκύτερος ύπνος που έγινε ποτέ εις στρατιωτικόν θάλαμον. 'Αρωμα περιήμων του 'Οξάλ, που έξουδετέρωνε κάθε άλλη όσμη των φανταρών... ύπόπου προελεύσεως.

Διά την πράξιν του αυτήν ο Νικολάκης δέν έτιμωρήθη. Βεβαίως οι άνώτεροι έκαναν πως δέν καταλάβαιν. Στο κάτω - κάτω, ήτο μία καινοτόμος πράξις στρατιωτικής καθαριότητος.

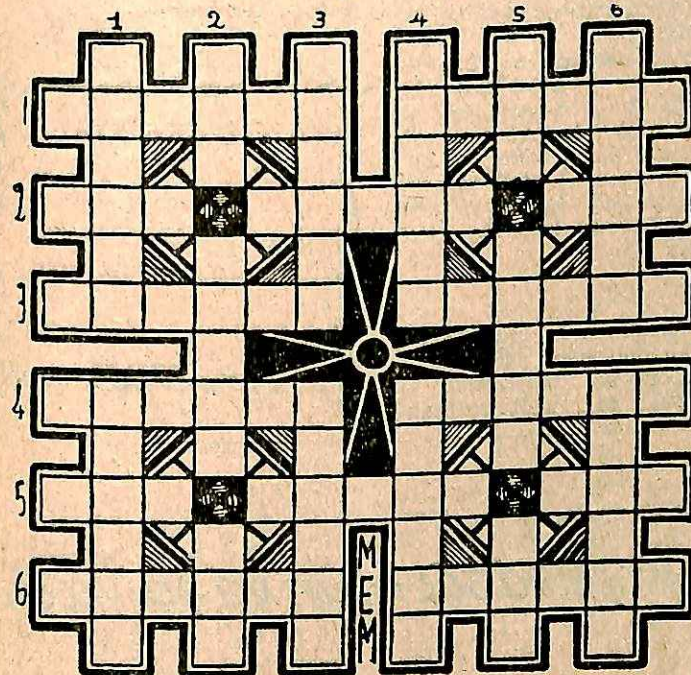
Οι συνάδελφοί του όμως, κατά τα διάστημα της άναπαύσεως των, έκαναν μία τελετή κατά την οποίαν επέδωσαν εις τον «καλομαθημένον ούραγκοτάγκον Νικολάκη»... το μετάλλιον της στρατιωτικής άξιας, φιαγμένο μ' ένα τενεκέ.

Πάντως ή 'Εταιρία Λιπασιμάτων, θα όφειλε όπωσδήποτε να μη παρίδη την πράξιν αυτήν του Νικολάκη, ο όποιος — τις οίδε — διά το μέλλον, εισήγαγεν όριστικώς το 'Οξάλ εις τους ελληνικούς στρατώνες.

Ω.

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ ΕΙ

Σταυρόλεξον αριθ. 59

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Θυγατέρες του 'Ατλαντός και της Αϊθρας — Φύτον χρησιμοποιούμενον εις την υφαντουργίαν.
- 2) Μουσικός φθόγγος. — 'Επιφανής ζωγράφος εξ 'Εφέσου ο ευνούμενος ζωγράφος του Μεγάλου Αλεξάνδρου. — Μουσικός φθόγγος.
- 3) 'Αρχαία πόλις της Μεσοποταμίας. — Συνήθεια.
- 4) 'Ιερών όρος της Κίνας. — Περιήρημος μυθική μάγισσα. — Μονάς του Ιππικού.
- 5) Καλεϊται ούτω παρ' 'Ινδοίς ή χήρα. — Ναυτικός κέλυσμα αλλά και γνωστόν συντακτικώς όρος. — 'Ετέρα όνομασία ήθοποιών του κινηματογράφου.
- 6) Σκώτος φιλόσοφος, ίδρυσε την όνομασθεϊσαν φιλοσοφίαν του «ένιοις νοός». — Φωτομετέωρον παρατηρούμενον περί τον δίσκον του ήλιου και της σελήνης.
- 7) 'Ανή — Πρόθεσις. — Διάσημος δραματικός συγγραφέας και άρχαίος Αιγυπτίος, τόν έτερον των άπαρτιόντων τον άνθρακον στοιχείον είδος ψυχής επίδωσιν μετά θάνατον.
- 8) 'Υπεράνθρωπον έν λατρευόμενον υπό των ανθρώπων. — 'Αρχαίοτατον όνομα της Πελοποννήσου.
- 9) Ροή. — 'Αρθρον άλλα και Εύρωπαϊκόν Πρακτορείον είδήσεων. — Τα άνήκοντα ή άφιερωμένα εις τον Θεόν.
- 10) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθυντικός). — Μυθολογικός ήρωας. — Πόλις της Γαλλίας (δυναμίζεται γαλλιστί). — Είμαι άσθενής, πάσχω.
- 11) Γνωρίζω.
- 12) Λέξις έχουσα μεγάλην αξίαν διά τους Γάλλους. — Γυνή 'Ιουδαία έν Βαβυλώνι, διάσημος διά την σεμνότητά της. — 'Αρθρον.
- 13) Νήσος του Αιγαίου παρὰ τα Μικρασιατικά παράλια. — Δοχείον έκ δέρματος ζώου προς ένθεσιν ύδωρος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) 'Ενθουσιώδης έπαίνος, έγκωμιον. — Νήσος του Αιγαίου έκ λεξικού.

- 2) 'Αρθρον (πληθυντικός). — Χερσόνησος επαρχία της Εύροπας. — Θεός των άρχαίων Αιγυπτίων.
- 3) 'Οροσειρά της 'Ανατολικής Στερεάς 'Ελλάδος. — 'Επιφανής σπανίως χρησιμοποιούμενον, προς δήλωσιν χαράς.
- 4) 'Εποχή του έτους. — 'Ο μέγιστος των ποταμών των 'Ινδιών. — Ποσοτικόν επίρρημα της δημοτικής.
- 5) Καθηγήτρια ρυθμικών χορών. — 'Αντωνυμία άόριστος και έρωτηματική. — 'Επίρρημα πιθανόν.
- 6) 'Ασέβος όφις. — Πτηνόν έχον πλούσιον πτέρωμα και μακροτάτην ουράν.
- 7) 'Η νήσος στα γαλλικά. — Τό όργανον μιας των πέντε αισθήσεων. — Ποσώγονον είδος φωτισμού. — Γαλλική μονά μετρήσεως μεγάλων έκτάσεων.
- 8) Χερσόνησος και επαρχία της νήσου Σάμου. — 'Αελαδές, ά κέραν.
- 9) Είς των ποταμών του 'Αδου. — Πρόθεσις. — Καίθευτικόν γυναικειού όνόματος.
- 10) 'Ομοιο. — Φορητόν ποταμόπλοιον κινούμενον δι' ίδιον κινητήρος ή διά ρυμουλκήσεως. — Δαυλός εξ εύφλεκτου εύλου προς φωτισμόν.
- 11) Παρέχω τροφήν. — Πόλις της Γερμανίας παρ' αυτήν ο Ναπολέων ένίκησε τους Πρώσους.
- 12) 'Αναφορική άντωνυμία. — 'Ελληνική λογία έκ Σμύρνης έν έκ των έργων της: 'Η αίσθητική άνατροφή του παιδός. — 'Αρθρον.
- 13) Ποταμός της Β. Δ. 'Αφρικής. — Παιγνιόχαρτον. — Άποστολεύς.

ΝΕΛΛΗ ΚΑΡΑΜΑΝΩ Πειραιεύς

Σ Θ. — Το άνωτέρω Σταυρόλεξον εινε τελείον, έγκυκλοπαιδικόν, γι' αυτό και δημοσιεύοιμε παραπλεύρως ένα δεύτερον πολύ πιό εύκολο απ' αυτό. Πάντως, καμία λέξις έκ των δημοσιευομένων έντός του Σταυρόλεξου δέν εινε φανταστική, όλες εινε παρμένες από έγκυκλοπαιδικό λεξικό.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

των προηγούμενων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 57

'Οριζοντίως

- 1) ΔΗΜΙΟΣ — ΑΡΑΠΗΣ.
- 2) ΣΥ — ΚΕΝΟΝ — ΑΝ.
- 3) ΣΙΓΗ — ΗΡΑΝ.
- 4) ΜΙ — ΛΑΤΡΕΙΑ — ΟΝ.
- 5) ΣΩΣΜΑ — ΒΑΣΙΣ.
- 6) ΣΙΚΕΛΙΑ.
- 7) ΤΥ. ΠΥΣ — ΝΑΟΥΜ.
- 8) ΤΟ ΑΠΟΥΣΙΑ — ΙΑ.
- 9) ΜΑΧΗ — ΟΝΟΣ.
- 10) ΤΟ — ΟΝΟΜΑ — ΟΙ.
- 11) ΣΩΣΙΑΣ — ΣΧΕΣΙΣ.

Καθέτως

- 1) ΔΥΣΙΣ — ΤΟΜΟΣ.
- 2) ΜΕΓΑΣ — ΨΥΧΟΣ.
- 3) ΣΙ — ΙΣ.
- 4) ΛΑΣΣΑ.
- 5) ΣΚΙΑ — ΠΙΟΣ.
- 6) ΤΟΚΙΟ.
- 7) ΟΝΑΡ — ΥΘΟΣ.
- 8) ΕΛΛΑΣ.
- 9) ΑΝΤΙ — ΙΜΑΣ.
- 10) ΑΒΑΝΑ.
- 11) ΦΑ — ΕΝ.
- 12) ΠΟΡΟΣ — ΟΙΝΟΣ.
- 13) ΣΑΝΟΣ — ΜΙΣΟΣ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 58

'Οριζοντίως

- 1) ΕΤΑΩ — ΔΕΣΜΗ.
- 2) ΛΑ — ΩΣΜΩΣΙΣ — ΙΣ.
- 3) ΠΗΤΑ — ΤΑΩΣ.
- 4) ΙΟΝ — ΕΙΔΟΣ — ΗΧΩ.
- 5) ΣΤΟΑ — ΑΗΡ — ΑΜΩΝ.
- 6) ΡΗΟΝ — ΟΝΑΡ.
- 7) ΜΗ — ΡΕΑ — ΑΤΙ — ΙΩ.
- 8) ΡΗΤΑ — ΨΩΣ.
- 9) ΡΟΠΗ — ΑΠΩ — ΙΣΙΣ.
- 10) ΙΣΑ — ΑΝΙΣΑ — ΙΣΩ.
- 11) ΡΑΓΗ — ΤΡΙΑ.
- 12) ΑΙ — ΔΩΡΙΕΙΣ — ΤΗ.
- 13) ΣΑΠΩΝ — ΑΡΩΝ.

Καθέτως

- 1) ΕΛΕΙΣ — ΡΙΠΑΣ.
- 2) ΤΑ — ΟΤΡΗΡΟΣ — ΙΑ.
- 3) ΠΗΟΗ — ΗΠΑΡ.
- 4) ΖΩΗ — ΑΟΡΤΗ — ΑΔΩ.
- 5) ΩΣΤΕ — ΝΕΑ — ΑΓΩΝ.
- 6) ΜΑΙΑ — ΑΝΗΡ.
- 7) ΖΩ — ΔΗΩ — ΕΠΙ — ΙΦ.
- 8) ΣΤΟΡ — ΩΣΤΕ.
- 9) ΔΙΑΣ — ΟΤΙ — ΑΡΙΑ.
- 10) ΕΠΙ — ΑΝΤΙ — ΙΣΑ.
- 11) ΣΗΜΑ — ΟΨΙ.
- 12) ΜΙ — ΧΩΡΙΣΙΣ — ΤΩ.
- 13) ΗΣ ΣΩΝ — ΣΩΛΗΝ.

ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ 'Αθηναι

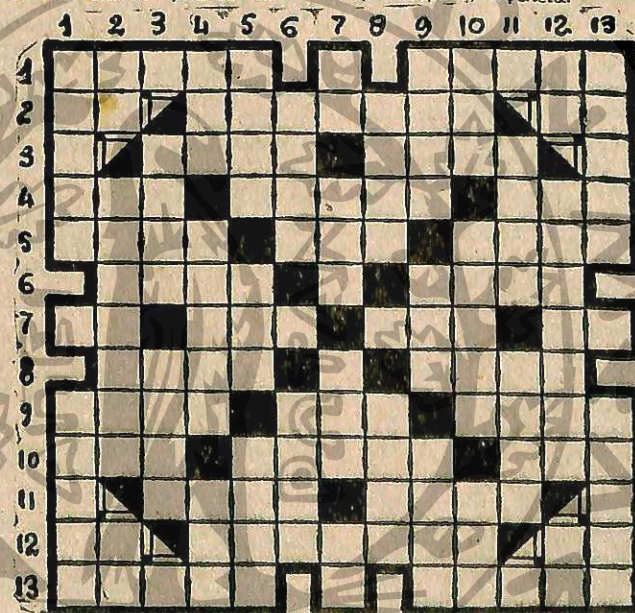
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ - ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Νήσος του συμπλέγματος των 'Ανατολικών Σποράδων. — Σπαρκενίσις, παρότρυνσις, προτροπή (μεταφορική σημασία).
- 2) Ευγενής ζών. — Είδος ύποπυρχνής έκρηκτικής συσκευής. — Μουσικός φθόγγος.
- 3) 'Ο πρώτος των μεγάλων προφητών. — Μέρος του προσώπου (δημοτική).
- 4) Ρωμαίος στρατηγός, έχθρος του Σύλλα, κατέφυγεν εις 'Αφρικήν και επανελθών κατέλαβε την Ρώμην και προέβη σε άγριες σφαγές άριστοκρατικών. — Σύνδεσις πλοκή, ακολουθία νοημάτων.
- 5) «'Η... ή επί τας». — 'Απαρτήτων εις ένα γυναικειόν σακκίδιον. — Τρίδω το θέρμα διά των άκρων των δυνών.
- 6) Αυτοί πταίνον. — Εκείνοι ένεκα των όποιων γίνεται τι. —

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μικρόν πλοιάριον, λέμβος. — Ζημία.
- 2) 'Η έρωμένη του Λεάνδρου. — Αμοιβαία εξ έκτιμήσεως άγάπης μεταξύ δύο ή περισσοτέρων ανθρώπων. — Παράνομον μέσον άπιτυχίας.
- 3) 'Ο 'Ελλην εις άρχαιότεραν όνομασίαν του. — Βαλκανικόν κράτος.
- 4) 'Εκ της πόλεως αυτής άνεχώρησεν ο 'Ιάσων για την 'Αργοναυτικήν έκστρατείαν. — Τα γινόμενα διά μέσου δηλαδη ούχι απ' ευθείας.
- 5) 'Η κάμητι αυτού καταστρέφει τα μάλλινα φορέματά μας. — Το κέντρον κάθε πόλεως, μικρής ή μεγάλης. — 'Αρχαία θεά.
- 6) Πεποίθησις, έμπιστοσύνη εις τι. — Κέρδος, ωφέλεια.

'Εάν τώρα ή λύσις εινε όρθή, τα άρχικά θάων των όριζοντίων λέξεων, διαβαζόμενα κατά σειράν δίδουν το όνομα του λυδάλματος του 'Ελληνικού λαού.

Αποστολεύς: ΜΗΝΑΣ ΕΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Η εκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. απαντά από της παρούσης σελίδος σε δύο εκ των αναγνωστριών μας της εμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μια ανίατη κατάσταση της περιπέτειας, για την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ

ΟΥ φαίνεται, μικρή μου φίλη, ότι η αισθηματική σου περιπέτεια εξήσε περισσότερο στη φαντασία σου, παρά στην πραγματικότητα...

Εξηγούμαι αμέσως:

Ένα βράδυ, όπως μου γράφεις, συνήντησες ένα νέο. Επήγατε μιά μικρή βόλτα, έμιλήσατε φιλικά και κατόπιν χωρίσατε. Καλύτερα όμως να τ'απείλησες, με όλη την παιδική αφελεία σου:

«... Η συνομιλία του όμως — μου γράφεις — δεν μου φάνηκε καλή, διότι μου γύρευε ραντεβού αμέσως — ακόμη δεν είχαμε καλογνωρισθεί και γύρευε τ'αδικά του. Έγώ, που έβριχα διάφορες προφάσεις... (Με άλλα λόγια δεν αρνήθηκα, αλλά δικαιολογήθηκα γιατί δεν θα μπορούσα να πω). Εκείνος δεν επέμεινε καθόλου, αλλά μου είπε: «Αν θέλεις έλα, αν θέλεις μην έρχεσαι!» Έγώ έθυσσα, αλλά δεν έξεδύλωσα τον θυμό μου (γιατί, άραγε;) και χωρίσαμε σαν φίλοι. Την τρίτη ημέρα συναντηθήκαμε στο Φάληρο χωρίς να έχουμε δώσει ραντεβού. Αφού θράδασε λίγο, αυτός έκανε νόημα να πάω μαζί του. Πράγματι, λοιπόν, έπιασε μιά φίλη μου από τις ξεπούλες και πήγα... (Και η αξιοπρέπεια σου; Και ο εγωισμός σου; Και... ο θυμός σου, στο κάτω-κάτω;) Καθυστερήσαμε μισή ώρα, χωρίς και πάλι να μου μιλήσει έρωτικά... Μιλήσαμε, απλώς, για επίκαιρα πράγματα και κατόπιν θέλησε να με φιλήσει και τ'ό πετύχε. (Φαίνεται πως είναι άνθρωπος τών... έργων και όχι τών λόγων, ο φίλος!) Αμέσως τότε έγω θύμωσα και σηκώθηκα για να φύγω, αλλά δεν μ'άφησε. Έ, ύστερα άρχισε να μου λέει ότι του άρεσα πολύ κτλ. Έγώ δεν έδωσα σημασία στα λόγια του. «Υστερ' από λίγο καληνυχτιστήκαμε και χωρίσαμε. Αυτός μάλι-

στα γύρευε ραντεβού για την άλλη μέρα, έγω όμως δεν θέλησα να πάω και ούτε πήγα. (Ο θυμός σου, πάντως, έσασα πολύ λίγο, μικρή μου φίλη).

Αυτό ήταν όλο! Ούτε ξανασυναντηθήκαμε...».

Συνεχίζοντας, μου λές ότι είδες σ' ένα κατάστημα τον φίλο σου και μπήκες μέσα, αυτός όμως έκανε τον αδιάφορο. Και μου προσθέτεις ότι τον αγαπάς τρελλά, καταλήγεις δε ζητώντας την συμβουλή μου.

Νομίζω, μικρούλα μου, ότι εφέρθηκες κάπως επιπόλεια με τον νέον αυτόν. Κι' αν ανέφερα με τόσες λεπτομέρειες την περιπέτεια σου, είναι για ν' ακούσουν τα λόγια που θα πω τώρα όλες οι νεαρές αναγνώστριές μου. Για να έμπνευση ένα κορίτσι τον έρωτα σ' ένα νέο, πρέπει πριν απ' όλα να του έμπνεύσει τον σεβασμό. Να του δώσει να καταλάβει ότι θα ήταν κάτι πολύ δύσκολο ν' αποκτήσει το φίλ της. Εσύ, με τη στάση σου, Πειρακτήριο, έδωσες να ένονηση ο φίλος σου πόσο σου άρεσει, και πως δεν έχεις τη δύναμη να του αρνησαι, τι και αν σου ζητά... Τον υπεβοήθησες έτσι, στο να σου κάνει... τον έξυπνο, να σε θεωρή «το χεριού του» και να μη σου δίνει κάπως μεγαλύτερη σημασία απ' όση σου δίνει.

Προσπάθησε, στο μέλλον, να συγκρατήσεις τον έαυτό σου, να δείχνεις περισσότερο «χαρακτήρα» για να μη σου συμβούν πάλι τα ίδια...

ΦΙΦΗ

Α, όχι, αυτή τη φορά δεν πιστεύω να πονέσεις αγαπητή μου. Απ' όσα μου γράφεις, ο νέος μου φαίνεται σοβαρός. Φαίνεται ακόμη ότι σ' αγαπά. Το ότι έτυχε μιά νύκτα να γλεντήση με φίλους τους και με κορίτσια όχι καλής διαγωγής, δεν έχει σημασία. Όπως πολύ σωστά σου εξήγησε, δεν επιτρέπεται να παρβαλίζεις το αίσθημα το δικό σας με... την λιγδωρή ευχαρίστηση που μπορεί να εύρηκε σ' ένα «νεανικό»

γλεντί...

Πάντως, μη λησμονής ότι όσο κι' αν αγαπά ένας νέος, όσο σοβαρός και αν είναι, από την στάση που θα τηρήσει ή γυναίκα, θα εξαρτηθεί το εάν θα τον κατακτήσει πραγματικά ή όχι. Φρόντισε να είσαι ήπλη, άφελής, ειλικρινής μαζί του — αλλά και προσεκτική. Μη δείχνεις ότι δυσπιστείς στα λόγια του και στις υποσχέσεις του — αλλά και κύταξε να μη παρασυρθείς από το τυχόν υποσχέσεις που θα σου δώσει αυτός σε στιγμές όπου οι αισθήσεις παραμερίζουν την φωνή της συνειδήσεως και της λογικής.

3 Ε

Υποθέτω, ότι όσα λέει η φίλη σου είναι μάλλον... υπεκφυγές! Επρόκειτο, εκ μέρους της, περί παιδικού

αίσθηματος, το όποιον έσβυσε κατόπιν του ταξιδιού στη Θεσσαλονίκη. Λησμόνησέ την, συνεπώς. ΕΑ

Πιστεύω, απόλυτα, αγαπητέ μου, ότι πρόκειται περί επιπολαίου πλάσματος.

Δεν σου μένει τίποτε άλλο να κάνης, παρά να της δείξης αδιαφορία.

ΡΕΑ Ρ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ,

για τα μπάνια για τις ήλιοθεραπείες ζητήσατέ μας τα κατάλληλα προστατευτικά καλλυντικά. Ινστιτούτο Καλλονής με ΚΕΤΤΥ - Έρμιο 33 Τηλ. 22-0-88

Αυτό το Μικρό Λάβρο μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε

10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ενώ ένα χρωματισμένο χέρι μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε νεότερα και να σ'αγαπάζουν την επιδερμίδα σας με απεριόριστη ονυχομαρτία, η ταμία άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σάν γρηλά. Το να έλθτε μελαχροίνη ή δεν θέλει να

την ότι πρέπει να μεταχειριζόσθε μία πούδρα δια μελαχροινές ή ρασέλ σκούρα εάν πάλι είσθε ξανθιά τίποτε δεν επιβάλλει την χρησιμοποίηση ρασέλ ανοικτής. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε το χρώμα όπου σας πηγαίνει καλύτερα είναι να δοκιμάσητε εις το πρόσωπό σας, έσ' διαφόρους χρωματισμούς και να δώτε ποιά εσάς, πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη βρίσκεσθε εις την ανάγκην να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, αρκεί να

προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι του καφέ mousse de creme. Εις την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de creme, είναι επιστημονικώς αναμειγμένη, ακριβώς εις την πρόπουσαν αναλογία με πούδρα εκτακτως λεπτήν, αεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία απλή χρησιμοποίησις θα σας δώσει επί όκτώ δλοκλήρους ώρας το καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις έλέγχεται, τη βοηθεία τελευταίως ανακαλυφθέντος μηχανήματος, σπερ αποκλείει ολόκληρον λάθος

Ομορφική

